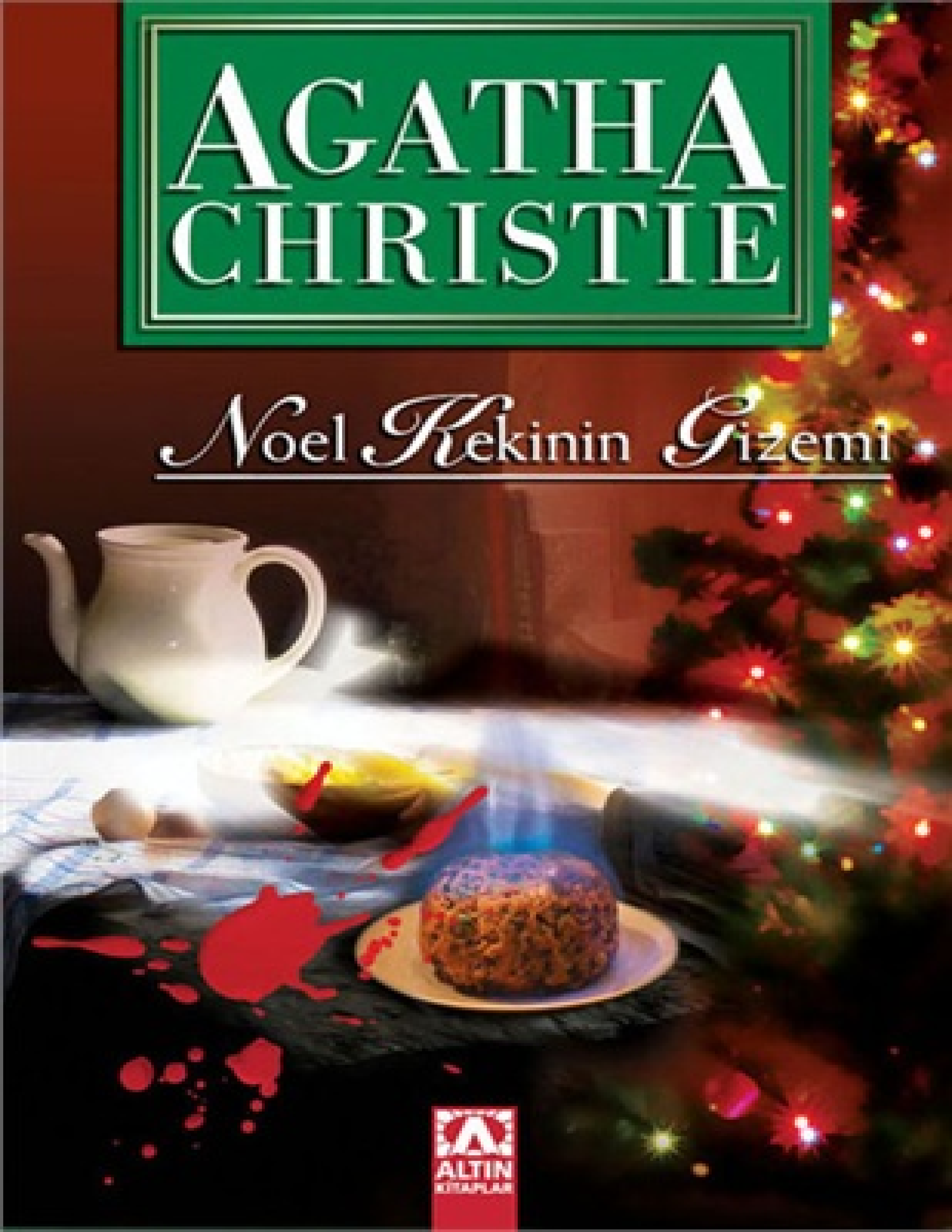

AGATHA CHRISTIE
Noel Kekinin Gizemi
ALTIN KITAPLAR

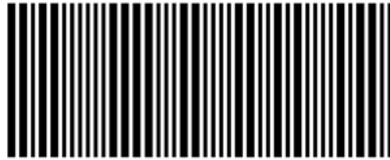
Agatha Christie

Noel Kekinin Gizemi

Altın Kitaplar Yayınevi

Tarama: Kitappiri

Düzenleme: ORXXAN

Giriş

Bu kitap eğer bir mönü olsaydı "Şefin Seçimi" olarak adlandırılabilirdi. Bu durumda şef de ben oluyorum.

Kitapta iki ana mönü bulunmaktadır: Noel Kekinin[1] Gizemi ve Şamar Oğlanı; antre olarak, İkinci Gong, Yirmi Dört Karakuş ve Düş, bir de tatlı Sarı Süsen.

Şamar Oğlanı Hercule Poirot'nun özel seçimi olarak da tanımlanabilir. Bu onun mesleğinin en iyisi olduğuna karar verdiği olaydır. Sarı Süsen olayının sonucundan ise hep mutluluk duymuştur.

Noel Kekinin Gizemi'ne gelince; hoşgörünüze sığınarak bunun benim özel seçimim olduğunu belirtmeliyim, bu öykü bana bir şekilde çocukluğumun Noellerini anımsatıyor. Babamın ölümünden sonra annemle birlikte Noelleri İngiltere'nin kuzeyinde eniştemin evinde geçirirdik. Anımsıyorum da bir çocuk için ne muhteşem Noellerdi onlar. Abney Hall, benim için her şeydi! Bahçe fıskıyeli havuzundan akan sularıyla muhteşemdi ve ana giriş yolunun alt kısmında ise bir tünel vardı. Noel kutlamaları daima olağanüstü olurdu. Narin, zayıf bir çocuktum, çelimsiz görünüyordum, ama aslında son derece sağlıklı ve iştahlıydım. Ailemdeki diğer çocuklarla ve arkadaşlarımla Noel günü en fazla kimin yiyeceği konusunda adeta yarışırdık. Son derece lezzetli bir istiridye çorbası ve limon kabuğu rendesiyle pişirilmiş kalkanbalığının ardından ya kızarmış hindi ya da fırında hindi. Oğlanlarla birlikte tüm yemeklerden iki porsiyon alırdım. Ve ana yemeği izleyen mürdüm

erikli Noel Keki, karamelli turta, türüf ve her türden tatlı. Öğleden sonra boyunca sürekli kek yerdik. Ne kendimizi kötü hissederdik ne de hastalanırdık. On bir yaşında ve obur olmak ne güzeldi.

Sabah yatakta içi şekerleme dolu "çoraplarla" uyanmak, kilise, Noel ilahileri, Noel yemeği, armağanlar ve sonuçta Noel ağacının aydınlatılması!

İleri yaşlarımda bile orada geçirdiğim olağanüstü Noelleri hiç unutmadım. Ev sahiplerimizin bize gösterdikleri nezaket ve konukseverliklerine hâlâ derin bir minnet duyarım.

Bu kitabı Abney Hall'da geçirdiğim Noellerin, orada gördüğüm nezaket ve konukseverliğin anısına adıyorum.

Tüm okurlarıma sevdikleriyle birlikte mutlu bir yaşam diliyorum.

Agatha Christie

Noel Kekinin Gizemi

Hercule Poirot, "Gerçekten çok özür dilerim ama," dedi.

Sözü yarıda kesildi. Ama öyle kabaca değil. Sevecen, tatlı dilli, becerikli, çelişkiye düşüren ya da sinirlendiren değil, ikna etmeye yönelik bir söz kesmeydi bu.

"Lütfen hemen reddetmeyin, Mösyö Poirot. Bu çok önemli bir devlet meselesi. İşbirliğiniz en üst makamlarca takdirle karşılanacaktır."

"Çok naziksiniz," diyen Poirot eliyle itiraz ettiğini belirten bir işaret yaptı. "Ama gerçekten de isteğinize olumlu yanıt veremeyeceğim. Yılın bu mevsiminde..."

Bay Jesmond yeniden sözünü kesti. "Noel zamanı," dedi yumuşak, ikna edici bir tonda. "İngiltere'de taşrada eski geleneklere uygun bir Noel kutlaması."

Hercule Poirot ürperdi. Yılın o mevsiminde İngiltere'nin kırsal bölgelerinin düşüncesi bile ona hiç çekici gelmiyordu.

Bay Jesmond ısrar etti.

"Güzel, eski geleneklere uygun bir Noel partisi!"

"Ben... ben İngiliz değilim," dedi Hercule Poirot. "Benim ülkemde Noel çocuklar içindir. Bizim asıl kutladığımız yeni yıldır."

Bay Jesmond, "Ah," dedi. "İngiltere'de ise Noel çok özel, önemli bir olaydır ve Kings Lacey'de bu kutlamaları en iyi şekilde yaşayacağınızı garanti ederim. Kings Lacey gerçekten muhteşem

bir malikâne, inanın bana. Hatta bir bölümü on dördüncü yüzyıldan kalma."

Poirot yeniden ürperdi. On dördüncü yüzyıldan kalma bir İngiliz malikânesinin düşüncesi bile içinin endişeyle dolmasına yetmişti. Mutlulukla, beğeniyle modern döşenmiş lüks dairesine, kaloriferlerine, her tür hava akımının olumsuz etkisini dışarıda bırakmaya yönelik en son teknoloji ürünü teçhizata baktı.

"Kışın," dedi kararlılıkla. "Londra'nın dışına çıkmam."

"Bunun ne denli ciddi bir durum olduğunu kavrayamadığınızı sanıyorum Mösyö Poirot," diyen Bay Jesmond, kendisine eşlik eden diğer adama bir göz attıktan sonra yeniden Poirot'ya döndü.

Diğer adam o ana kadar sıradan, "Nasılsınız?" gibi birkaç nezaket sözcüğünün dışında konuşmalara hiç katılmamıştı. Orada öylesine oturmuş, koyu kahverengi yüzünde son derece sıkıntılı bir ifadeyle cilalı ayakkabılarına bakıyordu. Genç bir adamdı, yirmi üç yaşından fazla olamazdı ve derin bir üzüntü içinde olduğu açıkça görülüyordu.

Hercule Poirot, "Evet evet," dedi. "Tabii ki konu çok ciddi. Bunu anlıyorum. Ekselanslarına en içten duygularımı belirtmek isterim."

Bay Jesmond, "Bu son derece nazik bir durum," diye belirtti.

Poirot bakışlarını genç adamdan yaşlı adama yöneltti. Eğer biri Bay Jesmond'u tek bir sözcükle tanımlayacak olsa bu kuşkusuz, "sağduyu" olurdu. Jesmond tam anlamıyla sağduyulu biriydi. Usta bir terzinin elinden çıkma göze çarpmayan sade giysileri, rahatsız etmeyen monotonluktaki tınısıyla eğitimli sesi, şakaklarında ağarmaya başlayan açık kahve saçları hep bu görünümü destekliyordu. Hercule Poirot yaşamı boyunca kendini yalnızca bir

tek değil, bir düzine, hepsi de ergeç aynı ifadeyi... "Bu çok nazik bir durum..." kullanan Bay Jesmond tanımış gibi hissediyordu.

"Biliyorsunuz polis de son derece ketum olabilir," dedi.

Bay Jesmond kararlı bir şekilde başını salladı.

"Polise gitmemiz olanaksız," dedi. "Bu durumda onu kurtarmak... yani istediğimiz şeyi geri alabilmek için yasal anlamda birçok işlem yapmak gerekecek. Bizimse bu konudaki kanıtlarımız o kadar az ki. Kuşkularımız var, ama kanıtımız yok."

Poirot yeniden, "Sizi anladığımdan emin olmak istiyorum," dedi.

Ama iki konuğunun anlaşılmış olmakla yetineceklerini düşünmekte yanılıyordu. Onların beklediği anlayış değil yardımdı. Bay Jesmond tekrar İngiliz Noellerini övmeye başladı.

"Sizin de bildiğiniz gibi bu artık geçmişte kalan bir gelenek," dedi. "Eski geleneksel İngiliz Noel kutlamaları. Günümüzde artık Noeller otellerde, tatilde kutlanıyor. Ama masa başında tüm ailenin, çocukların bir araya geldiği, armağan ve şekerlemelerle dolu çoraplarıyla, Noel ağacıyla, hindisiyle, mürdüm erikli keki ve kurabiyeleriyle, Noel pazarlarıyla tipik bir İngiliz Noel'i! Ayrıca pencerenin dışında da bir kardan adam..."

Hercule Poirot hemen araya girdi. Her şeyin tam ve doğru olmasından yanaydı.

"Kardan adam yapmak için öncelikle kar olması gerekir," dedi ciddi bir ifadeyle. "Ve karı önceden sipariş etmek ise olanaksızdır, İngiliz Noel'i için bile olsa!"

Bay Jesmond, "Bugün meteorolojide çalışan bir dostumla konuştum," diye belirtti. "Bana çok büyük bir olasılıkla Noel'de orada kar olacağını söyledi."

Bu o anda söylenebilecek belki de en yanlış şeydi. Hercule Poirot bir kez daha, ama bu defa öncesinden daha şiddetli ürperdi.

"Hem kırsal kesim hem kar!" dedi. "Bu benim açımdan kabul edilemez, berbat bir durum. Üstelik büyük, soğuk, taş bir malikânede."

"Pek de öyle denemez. Son on yılda çok şey değişti. Fueloil'li merkezi ısıtma sistemi gibi."

"Yani Kings Lacey'de merkezi kalorifer sistemi mi var?" diye soran Poirot, belki de ilk kez çelişkiye düşmüş gibi görünüyordu.

Bay Jesmond hemen bu fırsatı değerlendirdi.

"Evet, kesinlikle," dedi ve ekledi. "Ayrıca merkezi sıcak su sistemi ve bütün yatak odalarında radyatör de var. Şundan emin olun Mösyö Poirot, kış aylarında Kings Lacey kadar rahat bir yer olamaz. Hatta orayı fazla sıcak bile bulabilirsiniz."

"Bu inanılır gibi değil!"

Jesmond hemen konuyu değiştirdi, deneyimleri ona ikna konusunda ustalıkla davranmayı öğretmişti.

Önemli bir sır açıklarcasına, "İçinde bulunduğumuz durumun güçlüğünü hiç kuşkusuz anlıyorsunuzdur," dedi.

Hercule Poirot başıyla onayladı. Durum gerçekten de hiç iç açıcı değildi. Zengin ve önemli bir Asya ülkesinin kralının tek oğlu, genç bir veliaht birkaç hafta önce Londra'ya gelmişti. Ülkesi huzursuz, çatışmaların olduğu bir dönemden geçmekteydi. Her ne kadar ülke halkı yaşam stilinde Doğu geleneklerinden kopmamakta direnen hükümdarlarına bağlı olsalar da genç veliahta karşı genel

bir güvensizlik havası hâkimdi. Davranışları Batı özentisi olarak nitelendiriliyor ve hoş görülmüyordu.

Yine de kısa bir süre önce genç veliaht nişanlandı. Kendi kanından biriyle evlenecekti. Kız her ne kadar Cambridge'te eğitim görmüş olsa da ülkesindeyken Batı âdetlerinin etkisinde kalmadığını gösterecek kadar dikkatliydi. Düğün günü belirlenmiş ve genç prens, ailesine ait birtakım mücevherlerle birlikte İngiltere'ye gelmişti. Amacı bu mücevherleri Cartier'de modernleştirmekti. Bunların arasında büyük, demode bir gerdanlıktan çıkarılmış ünlü bir yakut da vardı. Buraya kadar bir sorun yoktu, ama asıl sorun bundan sonra başlamıştı. Varlıklı, sağlıklı, zevk sahibi genç bir adamın, evlilik öncesi birkaç ufak kaçamak yaşamak istemesi aslında kabul edilemeyecek şey değildi. Ufak çapkınlıkların kınanacak bir yanı yoktu. Prensin geçici olmak kaydıyla Bond Sokağı boyunca genç bir kızla dolaşması ve bu bayana kendisine sunduğu keyifli anlar karşılığında zümrüt bir bileklik ya da pırlanta bir broş sunması son derece doğal karşılanabilirdi. Bu babasının o andaki dansçı gözdelerine armağan ettiği Cadillac'ların yanında oldukça uygun bir bedel bile sayılabilirdi.

Ancak genç prens bu konuda çok tedbirsiz, hatta aptalca davranmıştı. Küçük kaçamaklarından birinde birlikte olduğu bayanın cazibesine kapılıp, onun pohpohlamalarına dayanamayarak ona bu ünlü yakutun yeni montürünü göstermiş ve hatta onu bir gece takmasına izin verecek kadar ileri gitmişti... ama yalnızca birlikte olacakları tek bir akşam için!

Tabii ki bu daha baştan anlaşılacağı gibi kötü sonuçlanmıştı. Söz konusu bayan, akşam yemeği sırasında makyajını tazelemek için bir süreliğine masadan ayrılmış, aradan uzun bir süre

geçmesine rağmen geri dönmemişti. Sonradan anlaşılacağı gibi lokantayı arka kapıdan terk etmişti. O zamandan beri de ondan haber alınamamış. Ancak asıl önemli ve kötü olan kadınla birlikte ünlü yakutun da yok olmuş olmasıydı.

Bu olayın duyulması durumunda ortaya çıkması olası korkunç sonuçlar göze alınınca prensin, halkının bundan kesinlikle haberdar olmaması gerekiyordu. Bu yakutun maddi değerinden çok tarihsel değeri vardı. Üstelik bu yakutun kaybolmasına yol açan koşullar da aleyhte çok ciddi politik sonuçlar doğurabilecek nitelikteydi.

Bay Jesmond, bu olayı kısa ve basit bir dille açıklayabilecek biri değildi. Konuyu büyük bir laf kalabalığına getirerek açıkladı. Hercule Poirot bu, Bay Jesmond'un tam olarak kim olduğunu anlayamıyordu. Uzun meslek yaşamı boyunca daha önce de başka Bay Jesmond'larla da karşılaşmıştı. Onun İçişleri Bakanlığı'ndan mı, Dışişleri'nden mi yoksa Milli Güvenlik'in herhangi bir özel bölümünden mi olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Ama Commonwealth yararına çalıştığı ortadaydı. Ve kısacası... Yakutun bulunması gerekiyordu!

Bay Jesmond'un nazik ve ısrarlı bir biçimde belirttiğine göre de Mösyö Poirot, onu bulabilecek tek kişiydi.

"Diyelim ki... evet dedim," diye belirtti Poirot. "Bana bu konuda o kadar az bilgi verdiniz ki. Tahminler ve şüphelerle hiçbir sonuca varmam mümkün değil."

"Lütfen Mösyö Poirot, bu sizin için asla sorun olamaz. Haydi lütfen!"

"Benim de her zaman başarılı olduğum söylenemez."

Ancak bu Poirot açısından yalnızca sözde bir alçakgönüllülüktü. Sesiyle açıkça bir görevi üstlenmenin onun için başarıyla özdeş

olduğunu ifade ediyordu.

Bay Jesmond, "Ekselansları henüz çok genç," dedi. "Eğer onun bütün geleceği bir gecelik kaçamak yüzünden kaybolursa çok yazık olur."

Poirot hüzünlü genç adamı sevecenlikle süzdü.

"İnsanın gençken böyle akılsızlıklar yapması doğal," dedi cesaret verircesine. "Ve sıradan biri için bu pek öyle büyük sorun da olmaz. Genellikle parayı ödeyen iyi bir baba, sorunu çözümleyen bir avukat bulunur. Gençler bu deneyimlerinden ders alır ve sonuçta her şey tatlıya bağlanır. Sizin durumunuzsa çok farklı, çok zor. Yaklaşan evlilik tarihiniz..."

"Bu doğru, kesinlikle doğru." Genç adamın dudaklarından dökülen ilk sözcüklerdi bunlar. "Bakın nişanlım çok ciddi, gerçekten çok akıllı ve tutarlı biri. Cambridge'teyken kendine bazı idealler edinmiş. Özellikle de ülkemdeki eğitimle ilgili çok ciddi fikirleri var. Okullar açılacak. Bütün bunların demokrasi ve devrim adına yapılması görüşünde. O da benim gibi düzenin babamın zamanındaki gibi sürmemesi, değişmesi gerektiğini düşünüyor. Tabii ki o da Londra'da bazı kaçamaklarım olacağının bilincindeydi, ama bir skandal, hayır bunu kabullenemez! Hayır! Asıl sorun bunun duyulması ve basına yansıması olur... Bu her şeyi yıkabilir! Bakın bu yakut ünlü, çok ünlü! Ardında çok uzun bir geçmiş, bir tarih var. Uğruna çok kan dökülmüş... Çok kişi ölmüş."

"Ölüm," diyen Poirot çok düşünceliydi. Jesmond'a baktı. "Umarım iş o noktaya gelmez."

Bay Jesmond yumurtlamaya karar vermiş bir tavuğa benzer tuhaf bir ses çıkardıysa da hemen kendini topladı.

"Hayır, hayır, bu olmamalı," dedi aşırı ciddi, zorlama bir ses tonuyla. "Eminim bu söz konusu bile değil, evet, evet, işin asla oraya varmayacağından eminim."

Hercule Poirot, "Bundan asla emin olamayız," diye açıkladı. "Bu yakut şimdi her kimdeyse, hiç kuşkusuz bunu ondan almak isteyen ve bu uğurda her şeyi yapabilecek başkaları da vardır, sevgili dostum."

Bay Jesmond her zamankinden daha ciddi bir ifadeyle, "Daha şimdiden böyle bir olasılığın üzerinde durmamız gerektiğini sanmıyorum. Bu bizi gerçekten de hiçbir yere götürmez," dedi.

Poirot da birden soğuk bir hava takındı.

"Ben, yalnızca politikacılar gibi tüm olasılıkları gözden geçirmek istiyordum."

Bay Jesmond, onu tereddütle süzdü. Sonra kendini toplayarak yanıtladı.

"Neyse, sanırım bu konuda anlaştık, Mösyö Poirot. Kings Lacey'ye gideceksiniz değil mi?"

"Peki, ama orada kendimi kim olarak tanıtacağım, gitmemin gerekçesi ne olacak?"

Bay Jesmond, kendinden emin gülümsedi.

"Sanırım bunu ayarlamak hiç sorun değil, hatta çok basit," dedi. "Durumunuzun son derece doğal karşılanacağından emin olabilirsiniz. Lacey'lerin son derece samimi, nazik insanlar olduğunu göreceksiniz. Çok nazik, konuksever insanlar onlar!"

"Beni kandırmıyorsunuz, değil mi? Orada gerçekten de kalorifer sistemi var, değil mi?"

Jesmond, "Evet, kesinlikle," diye yanıtladı. "Orada aradığınız tüm konforu bulacağınızdan emin olabilirsiniz."

Poirot kendi kendine bir şeyler anımsamışcasına, "Tout confort moderne"*(Çok modern ve konforlu)* diye mırıldandı. "Eh bien, kabul ediyorum."

Hercule Poirot, Bayan Lacey'le geniş pervazlı pencerelerden birinin önünde oturmuş konuşuyordu. Kings Lacey'nin uzun, büyük salonu oldukça sıcak, yaklaşık olarak yirmi dereceydi. Bayan Lacey nakış işliyordu. Ancak ipek üzerine petit point goblen işi ya da brode çiçek nakışı değildi bu. Aslında mutfak bezinin kenarlarına antika yapıyordu. Bir yandan nakışını işlerken, bir yandan da Poirot'nun çok yakın, rahatlatıcı bulduğu yumuşak, düşünceli bir tonda konuşmaya devam ediyordu.

"Burada Noel'i bizimle geçirmekten hoşlanacağınızı umuyorum, Mösyö Poirot. Aile arasında bir Noel kutlaması olacak: Kız ve erkek torunlarım, onların bir erkek arkadaşı, sonra büyük yeğenim Bridget, kuzinim Diana ve çok eski bir dostum olan David Welwyn. Yalnızca aile arasında bir parti. Aslında Edwina Morecombe, sizin de asıl isteğinizin de bu olduğunu söyledi. Eski geleneksel bir Noel kutlamasını yaşamak! İnanın hiçbir şey buradakinden daha geleneksel, daha demode olamaz. Bildiğiniz gibi eşim neredeyse geçmişte yaşıyor. Her şeyin kendisi on iki yaşında küçük bir erkek çocuğuyken buraya tatil için geldiği zamanlarda olduğu gibi olmasını istiyor." Kendi kendine gülümsedi. "Hep aynı eski şeyler, Noel ağacı, şöminenin önüne asılan çoraplar, istiridye çorbası ve hindi... Tabii biri tencerede pişirilmiş, biri fırında kızartılmış... Armağanlı, yüzüklü, peygamberçiçeği tohumlu erikli kek ve diğerleri. Artık Noel keklerinin içine saf gümüş paralar koymuyoruz. Ama yine de kuşüzümü, mürdüm eriği, badem, ceviz, meyve

şekerlemeleri ve zencefil gibi tüm eski tatları içeriyor. Aman Tanrım, bir Fortnum&Mason katalogundan bahseder gibi konuşuyorum."

"Gastronomi tutkumu uyardınız, daha şimdiden ağzımın suyu akmaya başladı, bayan."

"Korkarım yarın akşama kalmadan hepimizde mide sorunları başlayacak," dedi Bayan Lacey. "Bugünlerde kimse bu kadar fazla şeyi bir arada yemeğe alışık değil, öyle değil mi?"

O sırada sözü, pencerenin dışından gelen gürültüler ve kahkaha sesleriyle bölündü. Dışarı baktı.

"Onların orada ne yaptıklarını bilemiyorum... Oyun oynuyor olmalılar ya da öyle bir şey. Gençlerin burada bizimle birlikte Noel geçirmekten sıkılacaklarından korkmuşumdur hep, sanırım bu doğru değil. Hatta tam aksine, gerek erkek, gerekse kız torunlarım ve dostları, Noel gelenekleri konusunda oldukça bilgililer. Bir otele tatile gitmekten, dans etmekten filan buradaki kutlamaların çok daha anlamlı ve güzel olduğunu düşünüyorlar. Onların gözünde asıl farklı bir şey yapmak saçmalık! Sanırım genç nesil bütün bunları çok çarpıcı, eğlenceli buluyor. Ayrıca..." diye ekledi Bayan Lacey bilgiç bir havada. "Okula giden kız ve oğlan çocuklar her zaman açtırlar, öyle değil mi? Sanırım okulda istediklerini yiyemiyorlar. Üstelik o yaşlardaki bir çocuğun üç büyük adamın yediği kadarı yiyebildiği de bir gerçek."

Poirot gülümseyerek, "Beni aile arasındaki bu Noel yemeğine davet ettiğiniz için gerek size, gerekse eşinize gerçekten minnettarım, bayan," dedi. "Çok naziksiniz!"

Bayan Lacey nezaketle, "Emin olun, bundan asıl biz çok büyük mutluluk duyduk, her ikimiz de," diye belirtti. "Eğer Horace'ı biraz

asık suratlı bulursanız, hiç aldırmayın. Bu onun her zamanki hali, emin olun."

Aslında kocası, Albay Lacey'nin bu konuya yaklaşımı kesinlikle farklı olmuştu. Aynen şöyle demişti: "Şu lanet yabancılardan birinin burada, Noel'imizi altüst etmesine nasıl izin verdiğini hiç anlayamıyorum? Niçin onu başka bir zaman çağırmıyoruz ki? Bu yabancılara dayanamıyorum! Evet, anlıyorum, onu buraya gönderen Edwina Morecombe, ama... Onun bu işe neden karıştığını bilmek isterdim? Neden Noel için kendisi misafir etmiyor ki?"

Bayan Lacey ise kocasını sert bir sesle yanıtlamıştı.

"Bildiğin gibi Edwina, Noel için daima Claridge'e gider."

Horace, onu şüpheli bakışlarla süzdükten sonra sormuştu. "Daha başka bir şey olmadığından gerçekten de emin misin, Em?"

Kadının mavi gözleri kocaman kocaman açılmış, Albay Lacey ise gülmüştü. Derin, anlamlı bir gülüştü bu.

"Bu konuda sana güveniyorum, Em. Böyle saf saf baktığın zaman bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorum."

Eşiyle konuştuklarını zihninden geçiren Bayan Lacey ekledi.

"Edwina, sizin bize bir konuda yardımcı olabileceğinizi söyledi... Bunu nasıl yapabileceğiniz konusunda bir fikrim yok, ama o sizin aynı durumdaki bazı dostlarına çok yardımcı olduğunuzdan bahsetti. Şey... nasıl söylesem sanırım neden bahsettiğimi anlıyorsunuz?"

Poirot, onu cesaret veren bakışlarla süzdü. Bayan Lacey yaklaşık yetmiş yaşlarındaydı, ancak dinç ve sağlıklıydı. Beyaz

saçlı, pembe yanaklı, mavi gözlü, tuhaf burunlu ve çıkık alınlı çok hoş bir hanımdı.

"Eğer sizin için yapabileceğim bir şey varsa bunu yapmaktan mutluluk duyarım," dedi Poirot.

"Anladığım kadarıyla bu genç bir kızın umutsuzca âşık olmasıyla ilgili tatsız bir sorun."

Bayan Lacey başıyla onayladı.

"Evet. Belki bu size tuhaf geliyordur... Şey yani, sizinle bu konuyu tartışmak istemem. Ne de olsa siz aileden değilsiniz."

Poirot anlayışla "Ve de bir yabancı, farklı ülkeden biri," diye ekledi.

"Evet," dedi Bayan Lacey. "Ama belki bu durumu daha da kolaylaştırıyor. Ya da Edwina, sizin bir şekilde bu konuda bir şeyler yapabileceğinizi düşünüyor -nasıl diyeyim ki- şu genç Desmond Lee-Wortley konusunda işe yarar bir şeyler."

Poirot hemen cevap vermedi. İçten içe Bay Jesmond'un becerikliliğini ve Lady Morecombe'u kendi amaçları yönünde kullanmasını böylesine kolaylaştırmasını takdir ediyordu.

"Bildiğim kadarıyla bu genç adam hakkında pek de iyi şeyler söylenmiyormuş," dedi nazikçe.

"Evet, gerçekten de öyle! Adı kötüye çıkmış! Ama Sarah’nın gözü hiçbir şey görmüyor. Genç kızlara, birlikte oldukları erkeklerin adlarının kötüye çıkmış olduğunu söylemenin hiçbir yararı yok. Bu... Bu onları daha da çok etkiliyor, daha büyük hayranlık uyandırıyor!"

"Çok haklısınız," dedi Poirot.

"Bizler gençliğimizde," diye ekledi Bayan Lacey. "Aman Tanrım, bu o kadar çok zaman önceydi ki! Biliyorsunuz işte, o zamanlar bile biz de genç bir adam hakkında uyarıldığımızda, ona karşı duyduğumuz ilgi artardı ve eğer bir şekilde o kişiyle dans etme fırsatı ya da karanlık bir köşede yalnız kalma fırsatı bulabilirsek..." Güldü. "Bu yüzden Horace'ın yapmak istediği şeyleri yapmasına izin vermiyorum."

"Anlatın bana," dedi Poirot. "Sizi endişelendiren tam olarak nedir?"

"Oğlumuz savaşta öldü," dedi Bayan Lacey. "Gelinim de Sarah'yı doğururken öldü, dolayısıyla ona bakmak bize kaldı, Sarah'yı biz büyüttük, biz yetiştirdik. Hep bizimle yaşadı. Belki onu doğru eğitemedik, şımarttık... Kim bilir? Ama hep onu olabildiğince özgür bırakmaya, kendi kararlarını kendi alabilecek biri gibi yetiştirmeye çalıştık."

Poirot, "Sanırım bu takdir edilebilecek bir davranış," dedi. "Zamana karşı koymaya çalışmamalı."

"Evet, aynen öyle. Ben de aynı şekilde düşünüyordum. Ama maalesef günümüzde de kızlar böyle şeyler yapıyorlar."

Poirot, onu meraklı bakışlarla süzdü.

"Sanırım bu durumu şöyle ifade edebilirim," diye açıkladı Bayan Lacey. "Lacey sürekli kafelerde barlarda zaman geçiren bir grubun içinde. Danslı partilere gitmek, sosyeteye tanıştırılmak ya da görücüye çıkmak filan istemiyor. Chelsea'de nehir kenarında iki odalı çirkin bir evde yalnız yaşamaktan tuhaf giysiler giymekten hoşlanıyor. O, siyah ya da parlak yeşil çoraplardan. Hani şu çok kalın olanlardan. (Her zaman onların insanın tenini dağladıklarını

düşünmüşümdür.) Üstelik bir de etrafta taranmamış, dağınık pis saçlarla dolaşıyor."

"Ça, c'est tout â fait naturelle"(*Tamamen doğal*) dedi Poirot. "Bugünün modası da bu. Bu da geçecektir."

"Evet, biliyorum," dedi Bayan Lacey. "Aslında bu gibi şeyler hiç endişelendirmez beni. Ama bakın işte, şimdilerde şu Desmond Lee-Wortley denilen adamla birlikte ve adamın gerçekten de çok kötü bir ünü var. Genellikle zengin kızlarla geziyor. Anlaşıldığı kadarıyla kızlar, onun için deli oluyorlar. Hoope'ların kızıyla neredeyse evlenecekti, ama aile mahkemeye başvurup, kızı vesayet altına aldı. Tabii bu durumda Horace'ın da yapmak istediği bu. Ama ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, Mösyö Poirot. Bence bunu yapmaya kalkarsak birlikte İskoçya'ya, İrlanda'ya, Arjantin'e veya herhangi başka bir yere kaçar ve orada evlenirler ya da evlenmeden birlikte yaşarlar. Her ne kadar bu yargı kararlarına saygısızlık, bilerek kurallara karşı çıkma sayılacak olsa da... Sonuçta soruna çözüm de getirmeyecektir, öyle değil mi? Üstelik bir de bebek olursa. O zaman zorunlu olarak uzlaşmak ve evlenmelerini istemek durumunda kalırsın. Sonra, hep olduğu gibi, birkaç yıl sonra ayrılık gündeme gelebilir. Ve kız eve döner, birkaç yıl sonra da yeniden evlenir... Bu kez aklı başında, sakin ve sevecen biridir bu. Belki kız sonuçta huzur bulur, ama eğer ortada bir çocuk varsa onun üvey baba eline kalacak olması bana hep çok trajik görünmüştür. Hayır, bence bunu benim gençlik yıllarımda olduğu gibi çözümlemek en iyisi. Demek istediğim insanın ilk âşık olduğu genç adam hemen hep çok istenen biri olur. Anımsıyorum da ilk gençlik yıllarımda ben de genç bir adama tutkuyla bağlanmıştım -Tanrım, adı neydi o genç adamın, şimdi anımsayamıyorum bile- ne tuhaf, ismi bile aklımda kalmamış Tibbitt, evet soyadı buydu. Genç Tibbitt! Tabii babam onun eve

gelmesini yasaklamıştı, ama o yine de beni dansa davet etmekten çekinmez ve birlikte danslı partilere katılırdık. Bazen de birlikte kaçar, baş başa kalacağımız yerlere ya da arkadaşlarımızın düzenlediği pikniklere giderdik. Elbette bütün bunlar son derece heyecan vericiydi, yasaktı ve bu bize bambaşka bir keyif veriyordu. Ama hiçbir zaman... şey, günümüz kızlarının yaptıkları kadar ileri gitmezdik. Sınırımızı bilirdik. Neyse bir süre sonra her zaman olduğu gibi Bay Tibbitt ortadan kayboldu. İnanmayacaksınız, ama onunla dört yıl sonra yeniden karşılaştığımda bir zamanlar onda ne bulmuş olduğuma şaşırıp kaldım. Öylesine donuk, genç bir adamdı ki! Yalnızca bir inat, bir hevesmiş, hepsi bu! Konuşabileceğimiz ilginç bir tek ortak konumuz bile yoktu."

"İnsan daima kendi gençlik günlerinin en güzeli olduğunu düşünür," dedi Poirot bir tür duygusallıkla.

"Biliyorum," dedi Bayan Lacey. "Sıkıldınız değil mi? Uzun konuşmalarla sizi sıkmamam gerektiğini biliyorum. Ama yine de, Sarah'nın Desmond Lee-Wortley denilen o adamla evlenmesini istemiyorum, o gerçekten çok iyi, cici bir kız. Sarah'yla David Welwyn her zaman çok iyi arkadaş olmuşlardı. David burada yaşıyor, birbirleriyle o kadar iyi anlaşırlardı ki. Horace ile büyüdüklerinde evleneceklerini düşünüyorduk. Ama tabii şimdi Sarah, onu sıkıcı ve aptal buluyor, kendini tamamen Desmond'a kaptırmış, ona delicesine âşık."

"Bir şeyi anlayamadım, bayan," diye sordu Poirot. "Bu Desmond Lee-Wortley de şu anda burada, bu evde mi kalıyor?"

Bayan Lacey, "Bu benim fikrimdi," dedi. "Horace'a bıraksam onu görmesini bile yasaklayacaktı. Aslında ona kalsa insan eski zamanda babaların ya da vasilerin yaptığı gibi eline kırbacı alıp, genç adamın evini basacak. Horace, adamın yalnızca bu eve

gelmesini değil, Sarah’nın onunla görüşmesini bile yasaklamaktan yanaydı. Ona bunun yapılabilecek en yanlış davranış olduğunu açıkladım. "Hayır," dedim. "Ondan burada kalmasını istemeliyiz. Bizimle birlikte Noel'deki aile yemeğinde bulunmalı." Tabii kocam çıldırmış olduğumu söyledi. Ama ona dedim ki; "Her şekilde bir kez denemekten ne çıkar? Ona yaşadığımız ortamı, evimizi gösterelim, ona karşı çok nazik ve sevecen davranalım, böylece belki de buraya uymadığım gösterip, Sarah’nın ona çok daha az ilgi duymasını sağlayabiliriz."

"Sizin de belirttiğiniz gibi, bu uygunsuz duruma bir çözüm yolu bulmuş olduğunuz söylenebilir," dedi Poirot. "Sanırım olaya bakış açınız çok zekice. Kocanızdan çok daha akıllıca yaklaşıyorsunuz konuya."

"Şey, umarım öyledir," dedi Bayan Lacey şüpheyle. "Şimdiye dek pek işe yaramış gibi görünmüyor. Ama tabii şimdilik yalnızca birkaç gündür buradalar." Birden gülümsemesiyle birlikte yanağında küçük bir gamze belirdi. "Size bir şey itiraf etmeliyim, Mösyö Poirot. Aslında ben de bu genç adamdan hoşlanıyorum. Gerçi bunun gerçek anlamda bir sevgi, bir hoşlanma olduğu söylenemez, ama ondaki çekiciliği hissedebiliyorum. Ah evet, Sarah’nın onda ne bulduğunu anlayabiliyorum. Ama ben yaşlı bir kadınım ve onun kesinlikle iyi bir insan olmadığını anlayabilecek deneyime sahibim. Yine de burada bulunması hoşuma gidiyor. Düşünüyorum da..." Bayan Lacey düşünceli bir halde konuşmasına devam etti. "İyi tarafları da yok değil. Biliyor musunuz, buraya gelirken yanında kız kardeşini de getirmek için izin istedi. Kız kardeşi önemli bir ameliyat geçirmiş ve hastanedeymiş. Onun Noel sırasında hastanede kalacak olmasının kendisini çok üzdüğünü ve eğer onu da yanında getirirse bizim için sorun olup olamayacağını sordu. Kardeşinin

bütün ihtiyaçlarını kendisinin karşılayacağını belirtti. Bu çok hoş bir davranış, öyle değil mi, Mösyö Poirot?"

Poirot, "Saygılı bir davranış," dedi. "Ama karakteriyle hiç uyuşmuyor."

"Ah hiç bilemiyorum. İnsanın ailesine çok bağlı olması, ama aynı zamanda zengin genç bir kızın peşinde koşması mümkün tabii. Biliyor musunuz, Sarah çok zengin olacak, ama yalnızca bizim ona bırakacağımız servetten dolayı değil... aslında bizim servetimizin büyük kısmıyla birlikte bu malikâne de büyük torunum Colin'e kalacak. Ama Sarah yirmi bir yaşına gelince çok zengin bir kadın olan annesinin büyük servetinin sahibi olacak. Şu anda ise yirmi yaşında. Her neyse, bence Desmond'un kız kardeşini düşünmüş olması yine de hoş bir davranış. Üstelik kızın muhteşem biri olduğunu filan da iddia etmedi, onu övmedi bile. Sanırım kız stenograf... Londra'da sekreterlik yapıyormuş. Desmond sözünü tuttu, kardeşinin her şeyiyle kendisi ilgileniyor. Tabii her zaman değil, ama oldukça sık. Bence bu genç adamın iyi yönleri var. Ama yine de," diye ekledi Bayan Lacey kararlılıkla. "Sarah’nın onunla evlenmesini istemiyorum."

Poirot, "Duyduklarıma ve bana anlatılanlara bakılırsa bu aileniz için bir felaket olabilir," dedi.

Bayan Lacey umutla, "Ne dersiniz, bize bir şekilde yardımcı olabilir miydiniz?" diye sordu.

"Sanırım evet, bu olası," diyen Poirot ekledi. "Ama size bu konuda söz vermiş olmak da istemiyorum. Bay Desmond Lee-Wortley gibi insanların çok zekice davrandıklarını unutmamalısınız bayan. Hiç endişelenmeyin. Yine de bir şeyler yapılabilir. Yalnızca beni burada Noel'de ağırlama nezaketini göstermenizden dolayı

duyduğum minnettarlığın ifadesi olarak bile elimden gelen çabayı göstereceğimden emin olabilirsiniz." Etrafına bakındı. "Noel öncesi bu günler sizin için hiç de kolay olmasa gerek."

"Gerçekten de öyle," dedi Bayan Lacey iç çekerek. Sonra hafifçe öne doğru eğilerek sordu. "Ne hayal ediyorum, biliyor musunuz, Mösyö Poirot? Sizce ne isteyebilirim?"

"Anlatın bana bayan."

"Küçük, modern bir bungolova sahip olmak. Aslında tam olarak bir bungalov değil istediğim, buralarda bahçe içinde kolayca yönetilebilen küçük, uzun koridorların olmadığı, modern mutfaklı bir ev istiyorum. Aynı zamanda her şeyin kullanışlı ve basit olmasını."

"Çok pratik bir fikir, bayan."

"Ama benim için hiç de uygulanabilir değil," dedi Bayan Lacey. "Kocam buraya adeta tapıyor. Burada yaşamanın zorlukları, rahatsızlığı ve külfeti umurunda bile değil. Bahçe içinde küçük bir evde yaşamaktan nefret ediyor, evet, kelimenin tek anlamıyla nefret ediyor."

"Sizde onun istekleri için kendinizi feda ediyorsunuz, öyle mi?"

Bayan Lacey doğruldu.

"Bu fedakârlık değil, Mösyö Poirot. Kocamla onu mutlu etmek isteğiyle evlendim. Bana karşı her zaman çok iyi bir eş oldu ve geçmiş yıllarda beni çok mutlu etti, dolayısıyla ben de onun mutlu olmasını istiyorum."

"Öyleyse burada yaşamayı sürdürmeyi düşünüyorsunuz?"

"Aslında o kadar da kötü bir yer değil burası."

"Hayır, hayır," dedi Poirot telaşla. "Aksine, son derece konforlu. Merkezi kalorifer sisteminiz ve sıcak suyunuz mükemmel."

Bayan Lacey, "Bu evi içinde rahatça yaşanabilecek bir yer haline getirmek için çok para harcadık," diye açıkladı. "Neyse ki bir miktar arazi satabildik. Tam zamanında, nasıl diyorlardı, imara açıldığı dönemde. Malikânenin bahçesinin diğer tarafında, o kısım buradan görülmüyor. Gerçi düzgün bir manzarası bile olmayan çok kötü bir araziydi, ama yine de karşılığında çok iyi bir ücret aldık. Böylece malikânede istediğimiz tüm iyileştirme önlemlerini gerçekleştirebildik."

"Peki ya hizmetliler bayan?"

"Ah, şey, bu sandığınız kadar büyük bir sorun değil, Mösyö Poirot. Elbette geçmişte verilen hizmet bugünden çok daha iyiydi, aynı hizmeti bugün beklemek doğru değil. Köyden bana yardımcı olmak üzere gelen değişik kişiler oluyor. Sabah iki kişi temizlik için, sonra iki kişi de öğlen yemeğini pişirmek ve bulaşıkları yıkamak için ve sonra akşam için de başkaları. Buraya gelip birkaç saat çalışmak isteyen bir sürü insan var orada. Elbette Noel için de çok şanslıyız. Sevgili Bayan Rose'um her Noel buraya gelir. Muhteşem bir aşçıdır, gerçekten de birinci sınıf bir aşçı! On yıl önce emekliye ayrıldı, ama her zor durumda bize yardımcı olmak için buraya geliyor. Sonra sevgili Peverell de var."

"Uşağınız mı?"

"Evet. O da emekli oldu ve bekçi kulübesinin yakınında küçük bir evde yaşıyor. Ama bize çok bağlı, her Noel'i burada bizimle geçirir. Öylesine yaşlı ve sarsak ki beni gerçekten çok korkutuyor, Mösyö Poirot. Ne zaman taşımak için eline bir şey alsa düşürecek diye ödüm kopuyor. Aslında onun hâlâ hizmet ettiğini izlemek bile

bir ıstırap. Kalbi de iyi değil, gereğinden fazla çaba harcıyor olmasından korkuyorum. Ama gelmemesini söylesem de bu onun duygularını çok incitecek. Gümüşlerimizin durumunu görünce ahlıyor, ofluyor, beğenmediğini belirten sesler çıkarıyor, ama sonuçta onun burada olduğu üç gün içinde hepsi yine eski mükemmel hallerine kavuşuyorlar. Evet. O gerçekten değerli, sadık bir dost!" Poirot'ya gülümsedi. "Gördüğünüz gibi Mösyö Poirot, hepimiz Noel için hazırız. Beyaz bir Noel için de!" diye ekledi pencereden dışarı bakarak. "Bakın! Kar başladı. Ah işte çocuklar da içeri geliyorlar. Sizi onlarla tanıştırayım, Mösyö Poirot!"

Poirot büyük bir nezaket ve törensellikle gelenlere tanıştırıldı. İlk olarak tanıştırıldığı kişiler Colin ve Michael'dı, yani henüz okula giden torun ve arkadaşı. Her ikisi de on beş yaşlarında, biri sarışın biri esmer genç hoş delikanlılardı. Poirot onların ardından da kuzinleri Bridget ile tanıştırıldı, Bridget siyah saçlı aynı yaşlarda şirin, hayat dolu, canlı hareketli bir kızdı.

"Ve bu da torunum Sarah," dedi Bayan Lacey.

Poirot, Sarah'yı ilgiyle süzdü, gür kızıl saçlarını arkasında toplamış çekici bir kızdı; gergin ve bir ölçüde küstah bir görünümü vardı, ama büyükannesini gerçekten de çok sevdiği hemen anlaşılıyordu.

"Bu da Bay Lee-Wortley."

Bay Lee-Wortley balıkçı yaka bir kazak ve dar siyah kot pantolon giymişti; saçları oldukça uzundu. Yüzüne bakılınca o sabah tıraş olduğu pek anlaşılmıyordu. Lee-Wortley'in aksine David Welwyn olarak tanıştırılan genç adamsa oldukça sakin ve düzenli görünüyordu. Dostça gülümsüyordu, sabun ve suyla yakın ilişki

içinde olduğu anlaşılıyordu. Grupta biri daha vardı, Diana Middleton olarak tanıştırılan güzel, oldukça etkileyici genç bir kız.

Çay servisi yapıldı. Kurabiyelerin, küçük sandviçlerin, çöreklerin yanında üç çeşit de kek vardı. Grubun gençleri davet beklemeden çaylarını aldılar. İçeri son gelen Albay Lacey kayıtsız bir havada, "Ah çay mı? Evet, bir çay alırım," diyerek fikrini belirtti.

Karısının elinden bir fincan çay aldı, tabağına iki çörek koydu, Desmond Lee-Wortley'yi hoşlanmadığını açıkça belirten bakışlarla süzdü ve ondan mümkün olduğunca uzağa oturdu. Gür kaşlı, kırmızı yüzünde hava şartlarının olumsuz etkisi açıkça görülen iriyarı bir adamdı. Büyük bir malikânenin sahibinden çok çiftçiyi andırıyordu.

"Kar başladı," dedi. "Anlaşıldığı kadarıyla bembeyaz bir Noel olacak."

Çayın ardından grup dağıldı.

Bay Lacey, Poirot'ya dönerek, "Sanırım şimdi gidip müzik dinleyecekler," dedi. Odadan ayrılan torunun ardından hoşgörüyle baktı. Ses tonu, "Çocuklar oyuncak askerleriyle oynamaya gidiyorlar," diyen bir anneden farksızdı.

"Tabii akılları fikirleri teknolojinin son ürünlerinde," diye de ekledi.

Ancak bu arada Bridget ve genç delikanlılar göle gidip buz tabakasının paten kaymaya uygun olup olmadığına bakmaya karar vermişlerdi.

"Bence bu sabah bile paten yapabilirdik," dedi Colin. "Ama Hodgkins hayır dedi. Zaten o, her zaman çok fazla dikkatli davranır."

"Haydi, gel biraz yürüyelim," dedi Diana Middleton yumuşak bir tonda David'e.

David bir an için tereddüt etti, gözleri Sarah'nın kızıl saçlarındaydı. Kız, Desmond Lee-Wortley'in yanında duruyordu, eli genç adamın kolundaydı, onun yüzüne bakıyordu.

"Peki," dedi David Welwyn. "Haydi gidelim."

Diana hemen koluna girdi. İkisi birlikte bahçe kapısına doğru ilerlediler.

Sarah, "Biz de gidelim mi, Desmond?" diye sordu. "Evin havası inanılmaz derecede boğucu."

"Yürümeye boş ver, kim yürümek ister ki?" dedi Desmond. "Arabamı getireyim. Speckled Boar Barı'na gidip bir şeyler içelim."

Sarah bir an çekimser kaldıysa da bir süre sonra yanıt verdi.

"Bence Market Ledbury'deki White Hart Barı'na gidelim. Orası çok daha eğlenceli."

Sarah dile getirmese de Desmond'la köydeki barda görünmenin doğru olmayacağını hissediyordu. Kings Lacey geleneklerine uygun bir davranış olmazdı bu. Kings Lacey kadınları asla köydeki Speckled Boar Barı'na uğramazlardı. Oraya gitmesinin yaşlı Albay Lacey ve karısını çok incitebileceğini seziyordu. Peki, ama neden? diye soracaktı Desmond Lee-Wortley. Sarah bir anlık tereddüdün ardından bunu asla yapmaması gerektiğine karar verdi. Büyükbabası ve sevgili ihtiyar Em gibi sevgi dolu insanları çok gerekmediği sürece incitmesine gerçekten de hiç gerek yoktu. Ona karşı her zaman çok iyi, sevecen ve anlayışlı olmuş, kendi istediği yaşamı sürdürmesine hoşgörüyle karşılamışlar, hatta asla anlayamamalarına rağmen Chelsea'de yaşamayı istemesini bile

kabullenmişlerdi. Tabii ki bunu asıl sağlayan Em'di. Büyükbabasına kalsa hiç kuşkusuz ilk yapacağı mahkemeye başvurmak olurdu.

Sarah büyükbabasının davranışları konusunda hiç yanılmıyordu. Desmond'un Kings Lacey'de kalması fikri onun değildi. Bu Em'in eseriydi. Em her zaman onun bir tanesi olmuştu, hep de öyle kalacaktı.

Desmond arabasını almaya gittiği sırada Sarah başını yeniden yemek odasının kapısından içeri uzattı.

"White Hart'ta bir şeyler içmeyi düşünüyoruz."

Sesinde belli belirsiz bir meydan okuma varsa da Bayan Lacey bunu fark etmemiş gibi davranıyordu.

"Tamam, tatlım," dedi. "Çok eğleneceğinizi umuyorum. David'le Diana da bildiğim kadarıyla yürüyüşe çıktılar. Buna çok sevindim. Sanırım Diana'yı buraya davet etmek benim açımdan muhteşem bir fikirdi. Genç yaşta dul kalmak zor -yirmi iki yaşında- umarım yakında yeniden evlenir."

Sarah, onu sert bakışlarla süzdü.

"Neyin peşindesin, Em?"

"Küçük bir planım var," dedi Bayan Lacey neşeyle. "Bence o David'e çok uygun. Tabii David'in sana delicesine âşık olduğunu biliyorum, ama Sarah tatlım, onun asla senin tipin olmadığının da bilincindeyim. Ama mutsuz olmasını da hiç istemiyorum. Sanırım Diana, onun için doğru insan, birbirlerine yakışacaklar."

Sarah, "Sen tam bir çöpçatansın Em," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Bayan Lacey. "Yaşlı kadınlar böyledir işte. Sanırım Diana da onu beğeniyor. Sence de o, David için doğru

insan değil mi?"

Sarah, "Pek öyle olduğunu söyleyemem," dedi. "Diana çok, çok fazla ciddi, hatta soğuk biri. Bence David, onunla evlenme fikrinden hoşlanmayacak, onu sıkıcı bir tip olarak nitelendirecektir."

"Neyse, görürüz," dedi Bayan Lacey. "Her neyse, sen onu kesinlikle istemiyorsun, değil mi tatlım?"

"Hayır, asla," dedi Sarah aceleyle. Ve sonra birden ekledi. "Desmond'u seviyorsun, değil mi Em?"

"Onun hoş, çekici bir tip olduğunu düşünüyorum."

"Ama büyükbabam ondan hiç hoşlanmıyor."

Bayan Lacey anlayışlı bir şekilde, "Neyse, ondan bundan fazlasını bekleyemezsin, öyle değil mi?" dedi. "Ama bu fikre alışınca onun da değişeceğini söyleyebilirim. Onu sıkıştırmamalısın Sarah tatlım. Yaşlı insanlar yeni fikirleri çok zor kabullenirler, zor adapte olurlar, fikirlerini değiştirmek zordur. Ayrıca büyükbabanın da oldukça inatçı bir insan olduğunu da biliyorsun."

"Büyükbabamın ne düşündüğüne ya da ne söylediğine pek aldırmıyorum," diyen Sarah kararlılıkla ekledi. "İstediğim zaman Desmond'la evleneceğim."

"Biliyorum tatlım, biliyorum. Ama bu konuda biraz daha mantıklı davranmayı deneyebilirsin. Büyükbabanın bu konuda çok büyük sorunlar çıkarabileceğini biliyorsun. Henüz reşit değilsin. Bir yıl sonra istediğini yapmakta özgürsün. Horace'ın da o zaman bir şey diyeceğini zannetmiyorum."

"Ama sen hep benim yanımdasın, değil mi?" diye soran Sarah kollarını büyükannesinin boynuna dolayıp onu büyük bir sevgiyle öptü.

"Benim tek isteğim senin mutlu olman," dedi Bayan Lacey. "Ah! İşte bak, senin genç adam da arabasını getirdi. Biliyor musun, bugünlerde genç erkeklerin giydiği bu dar pantolonlar çok hoşuma gidiyor. Çok şık görünüyorlar... tabii çarpık bacaklı olmamaları şartıyla."

Evet, diye düşündü Sarah, Desmond'un gerçekten de bacakları çarpık... Bunu daha önce hiç fark etmemişti...

"Hadi tatlım, git artık, iyi eğlenceler!"

Bayan Lacey, Sarah'nın ardından onun arabaya binmesini izledi. Sonra yabancı konuğunu anımsayarak kütüphaneye doğru gitti. Kapıdan içeri baktığında Hercule Poirot'nun şekerleme yaptığını gördü ve kendi kendine gülümseyerek koridoru geçip, doğruca mutfağa, Bayan Ross ile konuşmaya gitti.

Desmond, "Gel tatlım," dedi. "Ailen benimle bara geldiğin için sorun mu çıkarıyor? Sanki başka bir asırda yaşıyorlar, değil mi? Zamanın bu denli gerisinde kalmış olmak?"

Hışımla, "Hayır, sorun çıkarıyor filan değiller," diyen Sarah, arabaya binerken öfkeli olduğu açıkça anlaşılıyordu.

"O yabancının burada ne işi var? Dedektifmiş değil mi? İncelenecek bir olay mı var?"

"Ah, o mu, burada bulunmasının nedeni iş değil," dedi Sarah. "Edwina Morecombe, büyükannemden onu burada misafir etmemizi rica etmiş. Sanırım uzun zaman önce kendini emekliye ayırmış."

"Çürüğe ayrılmış yarış atı gibi bir şey yani."

Sarah tereddütle, "Sanırım, eski geleneklere uygun bir Noel kutlamasında bulunmak istiyormuş," dedi.

Desmond alaylı bir tavırla güldü.

"Bu Noel olayı ne kadar saçma, buna nasıl dayanabiliyorsun, bilemiyorum."

Sarah, kızıl saçlarını geriye attı ve çenesini saldırgan bir havada öne çıkardı.

"Bundan hoşlanıyorum," dedi hışımla.

"Bu olanaksız bebeğim, inadıma konuşuyorsun. Haydi, gel yarın buna bir son verelim. Scarborough ya da canın nereyi istiyorsa oraya gidelim."

"Bunu yapamam."

"Neden?"

"Bu onları incitir."

"Ah, Tanrım, zırvalık bunlar! Bu çocuksu, duygusal saçmalıklardan hoşlanıyor olamazsın."

"Şey, belki öyle, ama..."

Sarah konuşmasını yarıda kesti. Noel'i ailesiyle geleneksel şekilde kutlamayı içtenlikle istediği için tuhaf bir suçluluk duygusu hissediyordu. Bütün bunlar aslında çok hoşuna gidiyor, ama bunu Desmond'a itiraf etmekten her nedense utanıyordu. Bu suçluluk duygusuyla Noel'in ve aileyle birlikte olmanın mutluluğunu yaşaması olanaksızdı. Bir an Desmond'un o Noel'de oraya hiç gelmemiş

olmasını diledi. Desmond'la Londra'da beraber olmak burada ailesinin yanında olmaktan çok daha keyifli olabilirdi.

Bu arada Bridget ve genç delikanlılar gölden geri dönmüş, ciddi bir biçimde paten yapma sorununu tartışıyorlardı. Arada sırada kar

yağıyor, havaya bakınca kısa bir zaman içinde şiddetli bir tipinin başlayacağı anlaşılıyordu.

"Bütün gece yağacağa benziyor," dedi Colin. "Bahse girerim ki Noel sabahı diz boyu kar olacak."

Bu hepsinin hoşuna giden bir öngörü oldu.

"Haydi, kardan adam yapalım," dedi Michael.

Colin, "Aman Tanrım," dedi. "Uzun zamandır hiç kardan adam yapmamıştım... herhalde son yaptığımda ancak dört yaşımdaydım."

"Yapmanın pek de kolay olduğunu sanmıyorum," diye Bridget de söze karıştı. "Yani nasıl yapıldığını bilmek gerekir."

Colin, "Mösyö Poirot'yu model alabiliriz," dedi. "Büyük, siyah bir bıyık takarız. Yukarıdaki sandıkta bir tane vardı."

Michael düşünceli bir halde, "Biliyor musunuz, Mösyö Poirot'nun bir zamanlar dedektif olduğuna bir türlü inanamıyorum," dedi. "Acaba bu komik görünümüyle farklı kişiliklere girmeyi nasıl başarabiliyordu?"

Bridget de onunla aynı fikirdeydi.

"Haklısın. Onu elinde büyüteç, kanıt ararken ya da ayak izlerini incelerken düşünemiyorum."

"Bir fikrim var," dedi Colin. "Onun için bir gösteri hazırlayalım mı?"

Bridget, "Gösteri derken neyi kastediyorsun?" diye sordu.

"Onun için bir cinayet organize edelim."

Bridget, "Muhteşem bir fikir!" diye atıldı. "Karda bir ceset... onun gibi bir şey değil mi?"

"Evet. Bu ona kendini evinde hissettirecektir."

Bridget kıkırdadı.

"Bunu nasıl yapabiliriz, hiç bilemiyorum."

"Eğer kar iyice tutarsa," dedi Colin. "Bunu düzenlemek için ideal ortam sağlanmış olur. Bir ceset ve ayak izleri... Her şeyi çok dikkatli düşünüp, planlamalıyız. Büyükbabamın silah koleksiyonundan bir hançer çalar, üzerine de biraz kan bulaştırırız."

Oldukları yerde durup, coşkuyla tartışmaya başladılar. Bu arada yoğun bir tipi başladığının farkında bile değillerdi.

"Çalışma odasında bir kutu boya var. Kan olayını onunla halledebiliriz... sanırım biraz kırmızı boya yeterli olacaktır."

"Kırmızıya biraz pembe katabiliriz," dedi Bridget. "Biraz daha kahveye çalması gerekir."

Michael, "Peki ölü numarasını kim yapacak?" diye sordu.

Bridget atıldı.

"Ben yapacağım."

"Yoo, hayır," dedi Colin. "Ben yapmalıyım."

"Ah, hayır, hayır!" Bridget itiraz etti. "Ben olmalıyım. Bayan olması daha çarpıcı olur. Karlar arasında cansız, güzel genç bir kız."

Michael alaycı bir tavırla gülerek, "Güzel bir kız! Ha-ha..." dedi.

"Saçlarım da siyah," dedi Bridget.

"Bunun onunla ne ilgisi var?"

"Kar üzerinde çok güzel görünecektir, kırmızı pijamalarımı da giyerim."

Michael bilgiç bir tavırla, "Eğer kırmızı pijamalarını giyersen kan izleri görünmez," dedi.

"Ama beyaz karın üzerinde çok çarpıcı görünecektir. Ayrıca pijamanın yaka ve manşetleri de beyaz, kan onların üzerinde hemen dikkat çekecektir. Ah, bu olağanüstü olacak, değil mi? Ne dersiniz bunu yutacak mı?"

"Eğer yeterince gerçekçi oynayabilirsek, tabii," dedi Michael. "Karda senin dışında cesedin yanına kadar gidip dönen başka birinin daha ayak izleri olmalı... tabii bir erkeğin. Poirot izleri bozmak istemeyecek, dolayısıyla senin ölmemiş olduğunu da anlayamayacaktır. Sizce de öyle değil mi?" Birden konuşmasına ara verdi. Aklına bir şey gelmişti. Diğerleri heyecanla ona baktılar. "Acaba bu onu kızdırır mı?"

Bridget saf bir şekilde, "Ah hiç sanmıyorum," dedi. "Bunun yalnızca onu eğlendirmek için yapılan bir şaka olduğunu anlayacağından eminim. Bir tür Noel şakası!"

Colin düşünceliydi.

"Bence bunu yine de Noel'in birinci gününde yapmamalıyız. Büyükbabamın bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Bridget, "Öyleyse ikinci gün," dedi.

"İkinci gün çok uygun!" dedi Michael.

Bridget, "O zaman hazırlanmak için de çok zamanımız olacak," diye belirtti. "Ne de olsa hazırlamamamız gereken bir sürü şey var. Haydi, eve gidelim ve gerekli malzemelere bir göz atalım."

Koşarak eve girdiler.

O akşam ev çok hareketliydi. Büyük miktarlarda kokina, çobanpüskülü ve ökseot[2] dalları getirilmiş, Noel çamı, yemek odasının köşesine yerleştirilmişti. Herkes ağacın süslenmesine yardım ediyor, çobanpüskülü dallarını resimlerin çerçevelerine yerleştiriliyor, ökseotlarıyla koridorun uygun yerlerini süslüyorlardı.

"Bu kadar demode olunabileceği dünyada aklıma gelmezdi," diye mırıldandı Desmond, Sarah'ya.

"Bunu her zaman yaparız," dedi Sarah yapılanları onayladığını belirtircesine.

"Ne anlamı var ki!"

"Ah lütfen canımı sıkma, Desmond. Bence bu çok eğlenceli."

"Sarah tatlım, böyle düşünüyor olamazsın."

"Şey, hayır -tam olarak değil ama- yine de bir şekilde zevk alıyorum."

Bayan Lacey o gece on ikiye yirmi kala sordu. "Kara rağmen gece yarısı ayinine gitmeye kimin cesareti var?"

"Benim yok," dedi Desmond. "Haydi, gel Sarah!"

Genç kızın koluna girerek onu kütüphaneye, müzik kutusuna doğru götürdü.

"Her şeyin bir sınırı var, sevgilim," dedi Desmond. "Gece yarısı ayini de fazla artık!"

"Evet," dedi Sarah. "Ah evet."

Diğer gençlerin hemen hepsi kiliseye gitmek üzere hazırlandılar. Kahkahalar ve gürültü içinde paltolarını, ayakkabılarını giydiler. İki

delikanlı, Bridget, David ve Diana yağan kara rağmen yürüyerek on dakikalık mesafedeki kiliseye gitmek üzere yola koyuldular. Kahkahaları ta uzaktan duyuluyordu.

"Gece yarısı ayini," dedi Albay Lacey homurdanarak. "Gençliğimde asla gece yarısı ayinine gitmezdim. Ayinmiş! Katolik âdeti! Ah, çok affedersiniz Mösyö Poirot."

Poirot elini salladı. "Hiç sorun değil. Bana aldırmayın."

"Bence sabah ayini herkes için daha uygun," diye ekledi albay. "Noel sabahı Noel ilahileriyle dolu güzel bir sabah ayinine katılmak ve sonra hep birlikte Noel yemeği için eve geri dönmek. Doğrusu bu, değil mi Em?"

"Evet, hayatım. Bizler öyle yaparız. Ama gençler gece yarısı kutlamalarından hoşlanıyorlar. Hem yine de gitmek istemeleri de hoş değil mi?"

"Sarah ve o adam gitmek istemediler, ama."

"Şey hayatım, sanırım bunda yanılıyorsun," dedi Bayan Lacey. "Biliyorsun Sarah her zaman gitmek isterdi, ama bu kez bunu açıklamak istemedi, hepsi bu."

"Sen ne dersen de, Sarah'nın neden bu adamın görüşüne bu kadar değer verdiğini anlayamıyorum."

Bayan Lacey hoşgörüyle, "O henüz çok genç, gerçekten de öyle," dedi. "Yatıyor musunuz Mösyö Poirot? İyi geceler. Umarım rahat uyursunuz."

"Ya siz bayan? Henüz yatmıyor musunuz?"

"Henüz değil. Daha doldurmam gereken çoraplar var. Gerçi artık hepsi büyüdüler, ama yine de sabah dolu, çorapları bulmaktan

hoşlanıyorlar. İçlerine komik şeyler koyuyorum. Şaka tabii. Esprili şeyler. Ama herkes çok eğleniyor."

"Noel'de evin mutlulukla dolup taşması için çok çaba harcıyorsunuz," dedi Poirot. "Sizi çok takdir ediyorum."

Poirot nezaketle Bayan Lacey'nin elini öptü.

Poirot yanlarından ayrıldıktan sonra Albay Lacey, "Hımm," diyerek homurdandı. "Gösterişten hoşlanan bir tip. Neyse... seni takdir ediyor."

Bayan Lacey gamzeleri ortaya çıkacak şekilde gülümsedi ve on dokuz yaşında bir genç kız çekingenliğiyle, "Dikkatini çekti mi Horace, bir ökseotunun altında duruyorum," dedi.

Hercule Poirot yatak odasına girdi. Burası büyük radyatörleri olan geniş bir odaydı. Çift kişilik yatağına doğru ilerlediği sırada yastıklardan birinin üzerinde duran zarfı gördü. Zarfı açtı ve içindeki kâğıdı çıkardı. Kâğıdın üzerine büyük harflerle bir mesaj yazılmıştı.

“MÜRDÜM ERİKLİ KEKTEN YEMEYİN!”

Hercule Poirot kâğıda bakakaldı. Kaşları kalktı.

"Gizemli," diye mırıldandı. "Ve de hiç beklenmedik."

Noel yemeği ikide başladı. Gerçek anlamda bir tören yemeğiydi bu. Büyük şöminede devasa kütükler çıtırdıyor ve şöminenin

yaydığı sıcaklığın ardından herkes hep bir ağızdan konuşuyordu. İstiridye çorbası içilmiş, iki koskoca hindi masaya getirilmiş ve götürülmüştü, tabii geri götürülen aslında büyük ölçüde hindi kadavralarıydı. Sonuçta asıl büyük an gelmişti: Sıra Noel kekindeydi. Seksen yılın etkisiyle el ve ayakları titremesine rağmen ihtiyar Peverell kek servisini kimseye bırakmadı. Bu onun

ayrıcalığıydı. Bayan Lacey ise hemen yanı başında kollarını kenetlemiş oturuyor, sinirli görünüyordu. Bir Noel günü Peverell'in bu yüzden düşüp öleceğini hissediyordu. Ama bunu yapması kısıtlandığı takdirde yaşamaktansa ölmeyi yeğleyecek kadar kırılabilecek olma olasılığı karşısında zorunlu olarak birinci seçeneği, yani kek sunumunu onun yapmasını kabullenmişti. Kek tüm ihtişamıyla gümüş bir tabağın içine konulmuş olarak getirildi. Kekten çok büyük bir futbol topunu andırıyordu, keke aynen bayrak gibi bir çobanpüskülü dalı dikilmiş, çevresindeki mavi ve kırmızı alevlerin ışığında parlıyordu. Alkışlar, "Oooh... ahh!" sesleri ve çığlıklar arasında kek masadaki yerini aldı.

Bayan Lacey bir şeyi başarmıştı: Kekin kendi önünde durması için İhtiyar Peverell'i ikna edebilmişti, böylece en azından yuvarlak masanın çevresinde oturanlara servis yapılmasına yardımcı olabilecekti. Sonuçta kekin başına bir şey gelmeden önüne konulduğunda rahat bir nefes aldı. Hızla tabaklar doldurulup, elden ele geçirildi. Alevler hâlâ porsiyonları yalıyordu.

"Dilek tutun, Mösyö Poirot," diye bağırdı Bridget. "Alev geçmeden dilek tutun. Haydi, Mösyö Poirot, haydi."

Bayan Lacey kek servisinin ardından huzurlu bir şekilde arkasına yaslandı. Kek operasyonu başarıyla sonuçlanmıştı. Herkesin önünde henüz alevlerin yükseldiği birer dilim kek vardı. Dileklerin tutulmasıyla birlikte masada bir süre sessizlik yaşandı.

Bu arada hiç kimse tabağındaki keki şüpheli gözlerle süzen Mösyö Poirot'nun yüzündeki tuhaf ifadeyi fark etmedi. "Mürdüm erikli kekten yemeyin." Bu uğursuz uyarı ne anlama geliyor olabilirdi? Kendi kekinin diğerlerinin kekinden hiçbir farkı yoktu ki. Bocaladığını hissettiği anda iç geçirerek -Bu Hercule Poirot için asla kabul edilemeyecek bir durumdu- eline çatal bıçağını aldı.

"Krema, Mösyö Poirot?"

Poirot kekinin yanına oldukça bol krema servisi yaptırdı.

Albay masanın diğer ucundan neşe içinde, "Yine benim en iyi Brandy'mi mi arakladın?" diye seslendi. Bayan Lacey bunu muzipçe göz kırparak yanıtladı.

"Bayan Ross en iyi cins Brandy gerektiğinde ısrarcı tatlım," dedi. "Çok fark ettiğini söylüyor."

Albay, "Neyse, neyse, tamam," dedi. "Yılda bir kez Noel oluyor ve Miss Ross da önemli bir misafir. Muhteşem bir kadın ve muhteşem bir aşçı."

Colin söze karışarak, "Gerçekten de öyle," dedi. "Kek muhteşem, mımmm, enfes!" İştahla ağzına bir lokma kek daha attı.

Poirot'nun kendi kekine yaklaşımı ise ağır, hatta çekingendi. Önce bir lokma yedi. Muhteşemdi. Bir lokma daha yedi. Tabağında bir şey fıkırdıyordu. Çatalıyla inceledi. Hemen sağında oturan Bridget yardımına yetişti.

"Bir armağanınız var, Mösyö Poirot," diye haykırdı. "Ne olduğunu çok merak ediyorum."

Poirot, kekinin içinden etrafına yapışan siyah kuşüzümlerini temizleyip, küçük gümüş bir nesne çıkardı.

"Oooh," dedi Bridget. "Bu bekâr düğmesi! Bekâr düğmesi Mösyö Poirot'ya çıktı."

Hercule Poirot küçük gümüş düğmeyi tabağının hemen yanındaki bardakta kalmış az miktardaki suyun içine daldırarak kek kalıntılarından temizledi.

"Çok şık," diye fikrini açıkladı.

Colin hemen samimiyetle, "Bu sizin bekâr kalacağınız anlamına geliyor Mösyö Poirot," diye açıkladı.

Poirot ciddiyetle, "Bu şaşılacak şey değil," dedi. "Uzun yıllardır zaten bekârım ve bu durumumu değiştirmem de pek olası değil."

Michael, "Ah asla böyle büyük konuşmayın," diyerek söze karıştı. "Daha geçen gün gazetede doksan beş yaşında birinin yirmi iki yaşında bir genç kızla evlendiğini okudum."

Hercule Poirot, "Beni cesaretlendiriyorsun," dedi.

Albay Lacey birden boğulurcasına bir çığlık attı. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Elini ağzına götürdü.

"Kahretsin, Emmeline," diye haykırdı. "Lanet olsun, neden aşçının benim porsiyonuma cam koymasına göz yumuyorsun?"

Bayan Lacey şaşkınlıkla, "Cam mı?" diye sordu.

Albay Lacey kendisini kızdıran cam parçasını ağzından çıkardı.

"Dişimi kırabilirdi," diye homurdandı. "Ya da bu nesneyi yutup bağırsaklarımla ilgili bir sorun yaşayabilirim."

Cam parçacığını orada bulunan bir kaba attı, yıkadı ve yukarı kaldırdı.

"Tanrım aklımı koru," diye bağırdı. "Bu kızların taktıkları broşlardan birinin taşı." Taşı havaya kaldırdı.

"İzin verir misiniz?"

Poirot ustalıkla komşusunun önünden uzanarak taşı Albay Lacey'nin elinden aldı, dikkatle inceledi. Albayın söylediği gibi bu çok büyük kırmızı bir taştı. Kıpırdatıldığında tıraşlı yüzeylerinden ışık yansıyordu. Masadaki sandalyelerden biri hızla geri ve sonra yeniden yerine çekildi.

"Hıh," dedi Michael. "Eğer gerçek olsaydı ne muhteşem olurdu!"

Bridget umutla, "Belki de gerçektir," dedi.

"Ah, saçmalama Bridget. Bu boyutta gerçek bir yakut binlerce ama binlerce sterlin ederdi. Haklıyım değil mi, Mösyö Poirot?"

"Evet, bu doğru."

"İyi ama benim asıl anlayamadığım," diye söze karıştı Bayan Lacey. "Bu taşın nasıl olup da kekin içine girdiği."

Aynı anda ağzına kekinin son lokmasını atan Colin haykırdı.

"Oooh, bana domuz geldi. Bu hiç hoş değil."

Bridget hemen bunu şarkı söyler gibi tekrar etmeye başladı.

"Colin'e domuz gelmiş. Colin'e domuz gelmiş. Colin açgözlü obur bir domuz!"

"Bana yüzük çıktı," dedi Diana yüksek bir sesle.

"Bu senin açından çok iyi Diana. Aramızda ilk evlenen sen olacaksın."

Bridget, "Bana yüksük çıktı," diye inledi.

İki delikanlı bir ağızdan, "Bridget evde kalmış bir kız kurusu olacak," dizesini tekrar etmeye başladılar. "Ya ya ya, Bridget kız kurusu olacak."

David, "Para kime çıktı?" diye sordu. "Bu kekin içinde gerçek bir on şilin vardı, saf altından. Bunu biliyorum, Bayan Ross söyledi."

Desmond Lee-Wortley, "Sanırım o şanslı kişi benim," dedi.

Albay Lacey'nin iki tarafında oturan komşuları onun, "Evet, öyle," diye mırıldandığını duydular.

David, "Bana da yüzük çıktı," dedi Diana'ya bakarak. "Ne büyük tesadüf değil mi?"

Kahkahalar sürüp gitti. Hiç kimse Mösyö Poirot'nun sanki başka bir şeylere dalmışcasına, fark ettirmeden kırmızı taşı cebine attığını görmedi.

Keki, naneli şekerleme ve Noel tatlıları izledi. Yaşlılar Noel ağacının ışıkları yakılmadan ve çay saati öncesinde biraz dinlenmek için odalarına çekildiler. Hercule Poirot ise öğlen uykusu uyumaktansa doğruca büyük eski tipteki demode mutfağa gitti.

Etrafına bakınarak, yüksek sesle, "Aşçıyı biraz önce yediğim muhteşem yemeklerden dolayı tebrik edebilir miyim?" diye bağırdı.

Kısa bir aranın ardından Miss Ross gösterişli bir şekilde öne doğru çıktı. İriyarı bir kadındı, başarıdan emin, asil bir havası vardı. İki narin yapılı gri saçlı kadın, evyenin başında bulaşık yıkıyor, kıvırcık saçlı bir kız bulaşıkhane ile mutfak arasında gidip geliyordu. Ancak bunların hepsi bir anlamda yalnızca efendilerine itaat eden kölelerdi. Mutfağın kraliçesi hiç kuşkusuz Bayan Ross idi.

"Yemekleri beğendiğinizi duymak beni çok mutlu etti, efendim," dedi nazikçe ve samimi bir şekilde.

Hercule Poirot coşkuyla haykırdı. "Beğenmek de ne demek, bu çok basit bir ifade!" Abartılı, olağandışı bir davranışla elini dudaklarına götürdü, öptü ve öpücüğü tavana doğru üfledi. "Siz bir dâhisiniz, Bayan Ross. Bir dâhi! Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir yemek yemedim. İstiridye çorbası..." Dudaklarıyla beğenisini ifade eden bir ses çıkardı. "Ya o hindinin içindeki kestaneli dolgu, gerçekten de benzersizdi."

"Şey, bunu söylemeniz çok hoş, efendim," dedi Bayan Ross samimiyetle. "Bu dolgu çok özel bir reçete. Uzun yıllar birlikte

çalıştığım Avusturyalı bir şeften aldım. Ama diğer bütün yemekler," diye ekledi. "Lezzetli eski İngiliz mutfağından."

"Daha iyisi olmaz."

"Sizin bunu söylemeniz gerçekten de çok hoş, efendim. Elbette sizin gibi yabancı bir centilmen Kıta Avrupası'nın yemeklerini yeğleyebilirdi. Nedense o yemekleri bu ustalıkta yapamıyorum."

"Sizin her şeyi en iyi şekilde yapabileceğinizden eminim, Bayan Ross. Gerçek anlamda iyi İngiliz mutfağının -tabii ikinci sınıf otel ve restoranlarda karşılaşılan nitelikteki değil- özenli geleneksel İngiliz mutfağının Kıta Avrupası'nda da çok takdir edilip, beğenildiğinden emin olabilirsiniz. Sanırım on sekizinci yüzyıl başlarında Londra'ya özel bir araştırma gezisi düzenlenip, Fransa'ya İngiliz keklerinin mucizevi lezzetlerine ilişkin bir rapor gönderilmiş olduğunu söylersem hiç yanılmış olmayacağım. "Fransa'da böyle bir şey yok," yazıyordu raporda. "Yalnızca İngiliz keklerinin çeşitliliğini ve seçkinliğini denemek için bile Londra'ya gelmeye değer. "Ve tüm keklerin de ötesinde," diye ekledi Poirot yeni bir göklere çıkarma hamlesi başlatarak. "Bugün yediğimiz mürdüm erikli Noel keki bir başkaydı. Evde yapılmıştı, değil mi? Dışarıdan satın alınmadı, değil mi?"

"Elbette ki öyle efendim. Yıllardır yaptığım reçeteye uygun şekilde kendi ellerimle yaptım. Buraya ilk geldiğimde Bayan Lacey Londra'dan kek sipariş ettiğini böylece beni sıkıntıdan kurtardığını söylemişti. Hayır, asla olmaz bayan dedim, çok düşünceli ve naziksiniz ama dışarıdan satın alman bir kek asla evde yapılan bir kekin yerini tutamaz. Ama belirtmem gerekir ki..." Bayan Ross bu alanda gerçek bir sanatkâr olduğunu vurgulayan gururlu bir ifadeyle ekledi, "Bu defaki kek maalesef törenden kısa bir süre önce yapıldı. Halbuki iyi bir Noel kekinin haftalar öncesinden hazırlanması ve

bekletilmesi gerekir. Ne kadar beklerse o kadar iyi. Demek istediğim, ben küçük bir çocukken her hafta kiliseye giderdik, canlan Yüce Rab, sana dua ederiz, diye başlayan ayini dinlediğimizde o hafta kekin yapılması gerektiğini anlardık, çünkü bu ayin bir çeşit sinyaldi bizim için. Aslında hep de öyleydi. Pazar günü kiliseye gider bu ayini dinlerdik ve o hafta annem muhakkak Noel kekini yapardı. Aslında bu yıl da öyle olacaktı. Ama maalesef kek ancak üç gün önce, sizin buraya gelmenizden bir gün önce yapılabildi, efendim. Yine de eski geleneklere uydum. Evdeki herkes mutfağa geldi, keki bir defa karıştırdı ve dilek diledi. Bu çok eski bir gelenektir, efendim ve ben buna her zaman sadık kalmışımdır."

Hercule Poirot, "Çok ilginç," dedi. "Çok ilginç. Demek herkes mutfağa geldi."

"Evet efendim. O genç beyefendi, Miss Bridget, Londra'dan buraya kalmaya gelen beyefendi ve kız kardeşi, Bay David, Miss Diana, sonra Bayan Middleton, herkes. Hepsi keki karıştırdılar."

"Kaç kek yaptınız? Yalnızca bunu mu?"

"Hayır, efendim, dört tane. İki büyük ve iki küçük. Diğer büyük kekin servisini yılbaşı günü yapmayı planlıyordum. Küçükleri ise albay ve Bayan Lacey'e ayırdım, yalnız kaldıklarında, burada bu kadar çok insan olmadığı zaman yiyecekler."

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi Poirot.

"Bu arada efendim, bugün öğlen yediğiniz aslında yanlış kekti."

"Yanlış kek mi?" Poirot kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Şey efendim, büyük bir Noel kâsemiz var. Üzerinde çoban püskülü ve ökseotu desenleri olan porselen bir kâse, aslında Noel kekini her zaman o kâsenin içinde hazırlardık. Ama talihsiz bir olay

yaşadık. Bu sabah Annie, onu kilerdeki dolaptan alıp, getirirken elinden kaydı, düştü ve kâse kırıldı. Tabii ki doğal olarak konuklara o keki sunmam olanaksızdı, değil mi? İçinde porselen parçacıkları olabilirdi. Böylece ikinci büyük kekin servisini yapmak zorunda kaldık, daha sade, düz bir tabağın içindeki Noel kekini. Gerçi bu, görünümde hoş, ama diğer Noel kâsesinin içindeyken bambaşka oluyordu. Bir daha onun kadar şık bir kâse bulup, alabilir miyiz, gerçekten hiç bilemiyorum. Son günlerde öyle şık şeyler yapmıyorlar. Yalnızca küçük ve kullanışlı şeyler. Sekiz on porsiyon domuz pastırmalı yumurtayı koyabileceğiniz büyüklükte bir kahvaltı servisi bile bulamıyorsunuz. Ah eskiden böyle miydi?"

"Bunda haklısınız. Ama bugün farklı. Bu eski günlerden farksız bir Noel kutlaması, öyle değil mi?"

Bayan Ross iç çekti.

"Evet, evet, bunu söylemeniz beni çok mutlu ediyor, ama maalesef günümüzde artık eskiden olduğu kadar iyi yardımcılar bulmak olanaksız. Eğitimsiz yardımcılar, sorun bu! Günümüz kızları..." Sesini belirgin bir şekilde alçalttı. "...çok iyi niyetli ve istekliler ama eğitimsizler. Bilmem ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

Poirot, "Evet, zaman değişiyor," diye ekledi. "Bu bazen beni çok üzüyor."

"Biliyor musunuz bu ev," dedi Bayan Ross. "Hanımım ve albay için gerçekten çok büyük. Hanımım bunun bilincinde. Onların yaptığı gibi evin yalnızca bir tek bölümünde yaşamak da anlamlı değil aslında. Nasıl diyeyim, yalnızca Noellerde tüm aile toplandığında bu ev anlam kazanıyor."

"Sanırım bu Bay Lee-Wortley ve kız kardeşinin buraya ilk gelişleri?"

"Evet efendim." Bayan Ross'un sesinde hafif bir çelişki seziliyordu. "O çok nazik, iyi bir insan, ama... nasıl diyeyim, kanımızca Miss Sarah için pek de uygun biri değil. Londra'da insanlar bu gibi konularda farklı düşünüyorlar ama... Maalesef kız kardeşinin durumu kötü. Ağır bir ameliyat geçirmiş. Buraya geldikleri ilk gün oldukça iyi görünüyordu, ama keki karıştırdıkları günden sonra giderek kötüleşti. O zamandan beri yataktan çıkamadı. Sanırım ameliyat sonrası çok çabuk ayağa kalktı. Ah bu günümüz doktorları, insanı daha doğru dürüst ayakları üzerinde duramadan hastaneden taburcu ediyorlar. Aslında benim yeğenimin karısı da..." Ve Bayan Ross coşkuyla hastanede akrabalarının başına gelenleri ve geçmişle kıyaslanınca bugünkü bakımın hiç de iyi olmadığını anlatmaya başladı.

Poirot da onu nazikçe sonuna kadar dinledi.

"Size bir daha bu muhteşem ve güzel ziyafet için teşekkür etmek isterim. Lütfen minnettarlığımı ifade etmeme izin verin." Ve elindeki beş sterlini nazikçe Bayan Ross'un eline kaydırdı.

Bayan Ross formalite gereği, "Gerçekten hiç gerek yok, bunu kabul edemem, efendim," dedi.

"Israr ediyorum. Lütfen!"

"Neyse, gerçekten çok naziksiniz. Teşekkür ederim." Bayan Ross övgüleri sıradan bir şeymiş gibi karşılamıştı. "Size mutlu Noeller ve mutlu yıllar dilerim, efendim."

O günün sonu da tüm Noeller gibiydi. Çam ağacı ışıklandırıldı, çayla birlikte muhteşem bir yılbaşı pastası servisi yapıldı, bu takdirle

karşılandı ancak çok az yenildi akşam yemeğinde ise soğuk yiyecekler vardı.

Poirot ev sahibesi ve eşi erkenden yatmaya çekildiler.

"İyi geceler Mösyö Poirot," dedi Bayan Lacey. "Eğlendiğinizi umarım."

"Muhteşem bir gündü sayın bayan, muhteşem!"

Bayan Lacey, "Ama çok düşünceli görünüyorsunuz?" dedi.

"İngiliz usulü Noel kekini düşünüyordum."

Bayan Lacey duyarlı bir şekilde, "Acaba biraz ağır mı geldi?" diye sordu.

"Hayır, hayır, gastronomik anlamda düşünmüyorum bunu. Benim asıl düşündüğüm bunun anlamsal yönü."

Bayan Lacey, "Elbette ki önemi geleneksel olmasından kaynaklanıyor," dedi. "Neyse iyi geceler Mösyö Poirot umarım düşünüzde çok fazla yılbaşı kekleri ve kurabiyelerle uğraşmazsınız."

Poirot üzerindekileri çıkarırken kendi kendine, "Evet," diye mırıldanıyordu. "Bu yılbaşı keki başlı başına bir sorun. Bunda anlayamadığım bir şey var." Sıkıntıyla başını salladı. "Neyse... her neyse öğreniriz."

Poirot rutin hazırlıklarını yaptıktan sonra yatağına gitti, ama uyumadı.

İki saat kadar sonra sabrının ödülünü aldı. Yattığı odanın kapısı yavaşça açıldı. Kendi kendine gülümsedi. Beklediği aynen buydu. Bir an aşağıda Desmond Lee-Wortley'in ona kendi eliyle, nezaketle kahve sunduğu anı düşündü. Fincanı almış, ama Desmond'un sırtı

dönükken hemen masanın üzerine diğer fincanların yanına bırakmıştı. Sonra da açıkça görülecek bir şekilde yeniden eline almış ve Desmond'u tatmin edecek bir şekilde -tabii buna tatmin denilebilirse- son yudumuna kadar içmişti. O anda kendisi yerine başka birinin derin bir uykuda olabileceğini düşünen Poirot'nun bıyıkları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu genç, yakışıklı adam, diye düşündü Poirot kendi kendine. Endişeli ve mutsuz. Gece boyunca rahat bir uyku uyuyabilseydi çok iyi olacaktı. Neyse, bakalım neler olacak?

Poirot sessizce yatıyor, derin, düzenli soluk alıyor ve arada sırada da özellikle hafifçe horluyordu.

Biri yatağının başına kadar yaklaşarak üzerine eğildi. Ve sonra gördüğünden mutlu olmuş olarak tuvalet masasının başına gitti. Ziyaretçi küçük bir el lambasının yardımıyla Poirot'nun tuvalet masasının üzerine itinayla yerleştirdiği tuvalet malzemelerini karıştırdı. Poirot'nun çantasını, tuvalet masasının çekmecelerini ve Poirot'nun giysilerini yokladı. En son olarak da yatağa yaklaştı ve büyük bir dikkatle elini yastığın altına soktu. Elini geri çektikten sonra kısa bir süre orada durdu -ne yapacağını bilemez gibiydi- Odada dolaşıp, aksesuarların içine baktı, bitişikteki banyoya geçip, hemen geri döndü. Sonra hayal kırıklığıyla iç geçirerek odadan çıktı.

"Ah," dedi Poirot bıyık altından. "Hayal kırıklığına uğradın. Evet, evet, ciddi bir hayal kırıklığı bu senin için. Hıh! Nasıl olur da Poirot'nun önemli bir şeyi senin bulabileceğin bir yere saklayacağını düşünebilirsin ki?" Sonra yan dönüp, huzurlu bir uykuya daldı.

Ertesi sabah kapısına heyecanla vurulmasıyla uyandı.

"Qui est-il? *(Kim o?)* Girin, girebilirsiniz?"

Kapı açıldı. Eşikte Colin kıpkırmızı bir yüzle soluk soluğa duruyordu... hemen arkasında da Michael.

"Mösyö Poirot! Mösyö Poirot!"

"Ne oldu?" Poirot yatağında doğrulup, oturdu. "Erken sabah kahvaltısı mı? Yoo hayır, sen misin Colin. Ne oldu?"

Colin bir an için ne diyeceğini bilemedi. Şiddetli bir duygusal baskı altındaymış gibi görünüyordu. Aslında onu dilinin tutulacağı kadar şaşırtan Poirot'nun uyurken giydiği başlıktı. Bir süre sonra kendini yeniden toparlayarak kekeledi. "Şey Mösyö Poirot... sanırım bize yardım etmeniz gerek. Çok korkunç bir şey oldu?"

"Ne oldu?"

"Şey... şey Bridget. Dışarıda karların üstünde yatıyor. Yani... o ne konuşuyor, ne de hareket ediyor. Hemen bakmanız gerek. Çok korkuyorum. Acaba... acaba o öldü mü?"

"Ne?" Poirot yorganını kenara itti. "Matmazel Bridget... öldü mü?"

"Sanırım... sanırım biri onu öldürmüş. Orada yanında... kan var... haydi ne olur gelin."

"Tabii. Tabii. Hemen geliyorum."

Poirot hızla ayakkabılarını giydi ve pijamasının üzerine kalın, kürk astarlı pardösüsünü giydi.

"Geliyorum," dedi. "Hemen geliyorum. Evdekilere haber verdin mi?"

"Hayır, hayır şimdilik yalnızca size haber verdim. Böylesinin daha doğru olacağını düşündüm. Büyükannem ve büyükbabam henüz uyanmadılar. Aslında hizmetliler aşağıda kahvaltıyı

hazırlıyorlar, ama Peverell'e de bir şey söylemedim. Şey o -yani Bridget- evin diğer tarafında, terasın ve kütüphane penceresinin yakınında."

"Anlıyorum. Haydi, siz önden gidin. Ben, sizi izlerim."

Colin mutlulukla gülümsediğinin görülmemesi için hemen arkasını döndü. Önde o, arkada Poirot merdivenlerden indiler. Yan kapıdan dışarı çıktılar. Pırıl pırıl bir sabahtı, güneş henüz ufuk çizgisinin üzerine çıkmamıştı. Kar yağmıyordu, ama gece o kadar çok yağmıştı ki pürüzsüz, kalın bir kar tabakası neredeyse her şeyin üstünü yumuşak sonsuz bir halı gibi kaplamıştı. Dünya bu haliyle çok temiz, beyaz ve güzel görünüyordu.

"İşte," dedi Colin soluk soluğa. "O... o... orada!" Parmağıyla Bridget'in bulunduğu yeri işaret etti.

Sahne gerçekten de son derece dramatikti. Birkaç metre ilerde Bridget karlar içinde yatıyordu. Parlak kırmızı bir pijama giymişti. Omzunda beyaz bir şal vardı. Beyaz yün şal kanla lekelenmişti. Yüzü yana dönüktü ve gür siyah saçlarının ardında kaybolmuştu. Bir kolu bedeninin altındaydı, diğeri yana serilmiş, parmakları birbirine kenetlenmişti. Gölleşmiş kan birikintisinin ortasında Albay Lacey'nin bir akşam önce konuklarına gösterdiği uzun, kıvrık Kürt hançeri duruyordu.

Hercule Poirot, "Mon Dieu!" (*Aman Tanrım)* diye haykırdı. "Sanki bir tiyatro sahnesi."

O anda Michael kendini tutamayarak boğuk bir ses çıkardı. Colin hemen dikkati kendi üzerine çekti.

"Haklısınız," dedi. "Sanki gerçek değil gibi. Ayak izlerini görüyorsunuz değil mi? Onlara zarar gelmemesi gerekiyor, değil mi?"

"Doğru. Ayak izleri bozulmamalı."

"Ben de bunu düşünmüştüm," diye onayladı Colin. "Bu yüzden de hiç kimsenin Bridget'in yanına gitmesini istemedim. En doğrusunu sizin bileceğinizi düşündüm."

Poirot kayıtsızlıkla, "Evet, hep aynı şey," dedi. "Önce yaşayıp yaşamadığına bakmalıyız. Öyle değil mi?"

"Şey... evet, elbette," diyen Michael biraz şaşkındı. "Ama biliyor musunuz, biz düşündük ki... yani demek istediğim bizler..."

"Ah, sağduyulu davranmışsınız. Dedektif romanları okuduğunuz anlaşılıyor. Hiçbir şeyin ellenmemesi ve cesedin bulunduğu şekilde bırakılması çok önemlidir. İyi ama henüz onun ceset olup olmadığından emin olamayız, değil mi? Sağduyuyu takdirle karşılarım ama daima önce insani duygular gelir. Önce doktoru, sonra polisi düşünmeliyiz, değil mi?"

Colin çaresizce, "Oh evet. Elbette," dedi.

Michael telaşla, "Yalnızca düşünmüştük ki... yani... bir şey yapmadan önce sizi çağırmanın daha doğru olacağını düşündük de," diye belirtti.

Poirot, "Siz ikiniz burada kalın," dedi. "Ayak izlerine zarar vermemek için diğer yandan yaklaşacağım ona. Ne kadar düzgün ayak izleri değil mi? Apaçık, belirgin! Beraberce kızın yattığı yere giden bir erkek ve kızın ayak izleri. Sonra erkeğin ayak izleri geri dönüyor, ama kızınkiler... devam etmiyor."

Colin soluk soluğa, "Bunlar katilin ayak izleri olmalı," dedi.

"Kesinlikle," dedi Poirot. "Katilin ayak izleri. Uzun ince bir ayak ve oldukça tuhaf bir ayakkabı. Çok ilginç! Bence çok kolay tanımlanabilir. Evet, ayak izleri çok önemli olabilir."

O anda Desmond Lee-Wortley yanında Sarah'yla evden çıktı ve onlara katıldı.

"Tanrı aşkına burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu dramatik bir havada. "Sizi yatak odamın penceresinden gördüm. Neler oluyor? Aman Tanrım, bu da ne? Bu... bu... yoksa bu..."

"Kesinlikle," dedi Hercule Poirot. "Cinayete benziyor, değil mi?"

Sarah yutkundu, derin bir soluk aldı ve birden şüpheli bakışlarla iki gence baktı.

Desmond meraklı bir şekilde, "Yani birinin kızı öldürdüğünü mü söylüyorsunuz... adı neydi... Bridget değil mi?" diye sordu. "Onu kim öldürmek isteyebilir ki? İnanılır gibi değil!"

"İnanılır gibi olmayan o kadar çok şey var ki," dedi Poirot. "Özellikle de kahvaltı öncesi! Sizin dört klasik yazarınızdan biri şöyle der: "Kahvaltı öncesinde olması olanaksız altı şey vardır." Ve ekledi: Lütfen burada bekleyin, hepiniz."

Özenle bir daire çizip Bridget'e yaklaştı ve bir anlığına onun üzerine eğildi. Colin ve Michael gülmemek için kendilerini tutuyorlardı.

"Yine neyin peşindesiniz?" diye soran Sarah da onlara katıldı.

Colin, "Sevgili tatlı Bridget," diye fısıldadı. Ne kadar muhteşem değil mi? Kıpırdamadı bile."

Michael, "Şimdiye kadar hiç Bridget kadar ölü görünen birine rastlamadım," diye fısıldadı.

Poirot yeniden doğruldu.

"Bu korkunç bir şey!" dedi. Sesi biraz öncekine göre çok değişmişti, bir tuhaflık vardı.

Halen yaptıkları şakanın etkisinde olan Michael ve Colin birden döndüler. Michael şokta olduğu izlenimi uyandıran bir sesle sordu. "Ne... ne yapmalıyız?"

Poirot, "Bu durumda yapılabilecek bir tek şey var," dedi. "Polis çağırmalıyız. Aranızdan biri telefon edebilir mi, yoksa bunu benim yapmamı mı yeğlersiniz?"

"Sanırım," dedi Colin. "Sanırım... sen ne dersin Michael?"

"Evet," dedi Michael. "Bu kadar şaka yeter." İleri doğru bir adım attı. Belki de ilk kez kendine güvenini yitirmiş görünüyordu. "Çok affedersiniz," dedi. "Umarım bize kızmazsınız. Bu... şey... yani bir tür Noel şakasıydı, hepsi bu! Biliyorsunuz işte! Düşündük ki... şey, sizin için bir cinayet sahnelersek..."

"Benim için bir cinayet sahnelemek mi?"

Colin, "Yalnızca bir oyun, bir canlandırma," diye açıklamada bulundu. "Biliyorsunuz işte, kendinizi evinizde gibi hissetmenizi sağlayacak..."

Poirot, "Aha," dedi. "Anlıyorum. Bu bir tür 1 Nisan şakası, değil mi? Ama bugün nisanın biri değil, yirmi altı aralık."

Colin ürkmüştü.

"Sanırım bunu yapmamamız gerekiyordu," dedi. "Ama... ama... yine de bize çok kızmadınız, değil mi Mösyö Poirot. Haydi, Bridget," diye seslendi. "Kalk artık. Yoksa neredeyse üşümekten donup öleceksin."

Ancak karlar arasındaki beden kıpırdamadı.

Poirot, "Bu ilginç!" dedi. "Sizi duymamışa benziyor." Düşünceli bir halde gençleri süzdü. "Bunun bir şaka olduğunu mu söylediniz?

Şaka olduğundan emin misiniz?"

"Neden ki, evet tabii." Colin pek de huzurlu görünmüyordu. "Bizim şey... hiçbir kötü niyetimiz yoktu."

"Peki, öyleyse Matmazel Bridget neden kalkmıyor?"

Colin, "Bilemiyorum," dedi.

Sarah sabırsız bir tavırla, "Haydi Bridget," diye seslendi. "Daha fazla orada yatıp, aptalı oynamayı bırak."

Colin mahcup ve pişman bir halde, "Gerçekten çok üzgünüz, çok affedersiniz Mösyö Poirot," dedi. "Gerçekten çok özür dileriz."

Poirot tuhaf bir sesle, "Özür dilemenize hiç gerek yok," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?" Colin gözlerini ona dikmişti. Yeniden seslendi. "Bridget! Bridget! Neler oluyor? Neden kalkmıyor? Neden orada yatıyor?"

Poirot, Desmond'a seslendi.

"Siz Bay Lee-Wortley. Buraya gelir misiniz?"

Desmond da ona katıldı.

"Nabzına bakın."

Desmond Lee-Wortley, kıza doğru eğildi. Kolunu çekerek, bileğini tuttu.

"Nabız yok..." Gözlerini Poirot'ya dikmişti. "Kolu kaskatı. Tanrım, gerçekten ölmüş."

Poirot başıyla onayladı.

"Evet, ölmüş," dedi. "Biri komediyi trajediye çevirmiş."

"Biri mi... kim?"

"Cinayet mahalline kadar gidip dönen bir dizi ayak izi var. Sizin şimdi bıraktıklarınıza çok benzeyen ayak izleri bunlar, Bay Lee-Wortley, yoldan bu noktaya kadar gelen izler."

Desmond Lee-Wortley birden döndü. "Neler oluyor... beni neyle suçluyorsunuz? BENİ? Çıldırdınız mı siz? Tanrı aşkına neden bu zavallı kızı öldürmüş olayım ki?"

"Ah... neden? Acaba... Bir düşünelim..."

Eğildi ve yavaşça kızın sımsıkı kenetlenmiş parmaklarını açmaya çalıştı.

Desmond derin bir soluk aldı. Gözlerine inanamıyordu. Ölü kızın avucunun ortasında büyük bir yakut vardı.

"Bu kekten çıkan o cam parçası," diye bağırdı.

Poirot, "Öyle mi?" diye sordu. "Emin misiniz?"

"Elbette öyle."

Desmond ani bir hareketle eğildi ve Bridget'in avucundaki taşı aldı.

Poirot, onu kınayarak, "Bunu yapmamalıydınız," dedi. "Hiçbir şeye dokunulmamalı."

"Cesede dokunmadım ki, öyle değil mi? Ama bu nesne kaybolabilirdi ve bu bir kanıt. Öyle değil mi? Şu anda yapılacak en önemli şey polisi çağırmak... hem de hemen, mümkün olduğunca çabuk. Hemen gidip telefon edeceğim."

Arkasını dönüp eve doğru koşmaya başladı. Sarah hemen Poirot'nun yanına geldi.

"Anlayamıyorum," diye fısıldadı. Yüzü kireç gibi beyazdı. "Anlayamıyorum." Poirot'nun kolunu tuttu. "Ne demek istediniz...

yani ayak izleri hakkında?"

"Kendiniz bakın matmazel."

İki ayak izi de birbirini tutuyordu. Yani izler Desmond'un karda bıraktıklarıyla anıydı.

"Yani siz... bunu yapanın Desmond olduğunu mu? Saçma!"

Birden bir araba sesi duyuldu. Başlarını çevirdiler. Ve bir arabanın korkunç bir hızla evin önündeki yoldan bahçe kapısına doğru adeta fırladığını gördüler. Sarah arabayı hemen tanımıştı.

"Bu Desmond," dedi. "Desmond'un arabası. O... hiç kuşkusuz o telefon edeceği yerde polisi getirmeye gidiyor."

Diana Middleton koşarak evden çıkıp onlara katıldı.

"Neler oluyor?" diye sordu soluk soluğa. "Desmond koşa koşa eve girdi. Bridget'in öldürüldüğünü söyledi ve sonra telefona sarıldı, ama çalışmıyordu. Yanıt alamadı. Hatların kesik olduğunu hemen arabasına atlayıp polisi getireceğini söyledi. Neden polis çağırıyor ki?"

Poirot yerdeki cesedi işaret etti.

"Bridget mi?" Diana donup kaldı. "Ama eminim... bu bir şaka, öyle değil mi? Dün akşam bir şeyler duydum. Size şaka yapacaklarını düşündüm Mösyö Poirot."

"Evet," dedi Poirot. "Böyle düşünüyordu... bana şaka yapmak. Neyse şimdi hepiniz eve gidin. Yoksa burada soğuktan donacağız. Nasıl olsa Bay Desmond Lee-Wortley, polisle birlikte dönene kadar yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Ama bakın..." diye kekeledi Colin panik içinde. "Onu... Bridget'i burada yalnız bırakamayız."

Poirot nazikçe, "Burada kalmakla ona bir yararınız olmaz," dedi. "Haydi gelin, bu üzücü bir olay, bir trajedi, ama artık hiçbirimizin Bayan Bridget için yapabileceğim bir şey yok. Haydi içeri girelim, ısınalım ve bir bardak sıcak çay ya da kahve içelim."

Hepsi onun peşinden eve girdiler. O sırada Peverell de kahvaltının hazır olduğunu haber vermek üzereydi. Her ne kadar ev halkının böyle karlı bir sabahta dışarıda olmaları ve Poirot'nun pijaması ve robdöşambrı ile ortalıklarda dolaşması ona da çok tuhaf geldiyse de bunu belli etmedi. Peverell ileri yaşına rağmen hâlâ iyi bir uşaktı. Görmesi istenmeyeni görmüyor, duyması istenmeyeni duymuyordu. Yemek odasına gidip, oturdular. Hepsine kahveleri gelip de yudumlamaya başladıklarında Poirot da açıklamaya başladı. "Sizlere kısa bir öykü anlatmam gerekiyor. Gerçi ayrıntılara girmem olanaksız, ama ana hatlarıyla bunu açıklayabilirim. Öykü bu ülkeyi ziyarete gelen bir prensle ilgili. Prens buraya gelirken yanında evleneceği kadın için montürünü değiştirtmek istediği çok değerli bir mücevheri de getirmişti. Ne yazık ki bunu yapamadan güzel, genç bir bayanla tanıştı. Bu genç bayan, aslında prensle değil mücevherle ilgileniyordu o kadın günün birinde bu tarihi mücevherle ortadan kayboldu. Sizin de anlayacağınız gibi bu olay karşısında zavallı prens çok zor bir durumla karşı karşıya kaldı. Bir skandalı göze alamazdı. Polise gitmesi olanaksızdı. Bundan dolayı da bana, Hercule Poirot'ya geldi ve, "Beni kurtarın," dedi. "Tarihi değeri olan o mücevheri bulun." Eh bien, mücevherle birlikte ortadan kaybolan bu genç bayanın bir de erkek arkadaşı vardı ve bu erkek arkadaş karanlık biriydi. Yurtdışında bağlantıları olduğu, şantaj ve mücevher satışı olaylarına karıştığı biliniyordu. Ancak çok zekiydi. Ondan her zaman şüpheleniliyor, olayların ardında olduğu biliniyor, ama hiçbir şey kanıtlanamıyordu. Sonra bu çok zeki genç adamın, Noel'i burada bu evde geçireceğini öğrendim. Mücevheri

çalan bu genç bayanın bir süre ortalıklardan kaybolması, böylece ona hiçbir baskı yapılamaması, soru sorulamaması çok önemliydi. Böylece o da Kings Lacey'e geldi... muhtemelen de bu zeki adamın kız kardeşi olarak...

Sarah derin bir nefes aldı.

"Hayır! Bu doğru olamaz! Beni kullanmış olamaz!"

"Kesinlikle doğru! Gerçek! Basit bir ayarlamayla ben de kendimi buraya Noel yemeğine davet ettirmeyi başardım. Bu genç bayanın hastaneden yeni çıktığı söyleniyordu. Geldiği zaman iyi olduğunu düşünüyorum, ama daha sonra buraya benim, bir dedektifin... çok tanınmış, ünlü bir dedektifin de Noel için geleceği haberi ulaştı. Nasıl dersiniz -tabii- o anda çok korktu. Yakutu aklına gelen ilk, asla şüphelenilmeyecek yere sakladı. Sonra da kötüleştiğini ileri sürerek, yatak odasına çekildi ve bir daha ortaya çıkmadı. Onu görmemi göze alamazdı, çünkü elimde fotoğrafı olduğundan ve onu hemen tanıyacağımdan emindi. Tabii ki bir odaya kapanıp, kalmak onun açısından çok sıkıcıydı, hatta yemeklerini bile ağabeyi yukarı odasına götürüyordu.

Michael, "Peki ya yakut?" diye sordu.

"Sanırım," diye açıkladı Poirot. "Benim burada olduğum haberi verildiği anda bu genç bayan da sizlerle birlikte mutfaktaydı. Hep birlikte gülüyor, konuşuyor ve Noel kekini karıştırıyordunuz. Noel kekleri kaplarına boşaltıldı ve bu genç bayan yakutu keklerden birinin içine sokup sakladı. Tabii ki Noel günü yenilecek olanın içine değil. Ah evet, Noel keki için özel bir kâse olduğunu biliyordu. Yakutu diğer büyük keke, yılbaşı günü için ayarlananın içine sakladı. Nasıl olsa o günden önce buradan ayrılacak ve ayrılırken de hiç kuşkusuz bu keki de yanında götürecekti. Ancak kader

ağlarını örüyordu. Noel sabahı bir kaza oldu. Noel kekinin konduğu özel kâse kazayla mutfağın zeminine düştü ve kırıldı. Bu durumda ne yapılabilirdi? Sevgili Bayan Ross hemen diğer keki çıkarıp gönderdi.

Colin, "Aman Tanrım," diye haykırdı. "Yani Noel günü büyükbabam Noel kekini yerken ağzından çıkardığı gerçek yakut muydu?"

Poirot, "Kesinlikle," dedi. "Bay Desmond Lee-Wortley bunu fark ettiğinde neler hissettiğini artık siz düşünün. Eh bien, sonra olanlara gelelim. Yakut elden ele dolaştı. Ben de inceledim ve kimse fark etmeden cebime atmayı başardım. Sanki hiç ilgilenmiyormuşçasına bir kayıtsızlıkla yaptım bunu. Tabii kimse fark etmedi, ama biri ne yaptığımı dikkatle izliyordu. Aynı kişi o akşam odama girdi ve üstümü, yatağımı aradı. Ama yakutu bulamadı. Neden mi?"

"Çünkü," dedi Michael soluk soluğa. "Onu Bridget'e vermiştiniz. Demek istediğiniz bu. O zaman öldürülmesine de... tam olarak anlayamıyorum... yani... Bakın olanlara? Neler olduğunu anlamıyorum?"

Poirot, ona bakarak gülümsedi.

"Benimle kütüphaneye gelin," dedi. "Ve pencereden dışarı bakın, size gizemi çözmenizi sağlayacak bir şey göstereceğim."

Poirot önden gitti, diğerleri de onu izlediler.

"Gözünüzde bir kez daha olay yerini canlandırın."

Pencereden dışarıyı işaret etti. Aynı anda hepsinin birden solukları kesildi. Ceset yoktu, birkaç tane ayak iziyle ezilmiş karın dışında trajedinin izi bile kalmamıştı.

"Bu bir düş değildi, öyle değil mi?" dedi Colin şaşkınlık içinde. "Rüya görüyor olamayız, değil mi? Biri... biri cesedi götürmüş."

Poirot, "Ah," dedi. "Kaybolan cesedin gizemi." Başını salladı, gözleri parlıyordu.

Michael haykırdı.

"Tanrım! Mösyö Poirot, yani bütün bu süre boyunca bizimle eğlendiniz mi?"

Poirot daha da fazla sırıttı.

"Bu doğru çocuklar, ben de size bir şaka yaptım. Yapacağınız küçük oyunun farkındaydım, dolayısıyla ben de karşı oyunumu organize ettim. Ah, voilâ, Matmazel Bridget! Umarım uzun süre karda kalmış olmaktan dolayı bir sorun yaşamaz. Eğer une fluxion de poitrine *(Göğüs ağrısı)*... pardon... eğer hastalanırsa kendimi asla bağışlamam."

Tam o sırada odaya Bridget girdi. Kalın bir etek ve kazak giymişti. Gülüyordu.

Poirot hemen, "Odanıza bir fincan bitki çayı göndermiştim," dedi. "Onu içtiniz mi?"

Bridget, "Bir yudum yetti," dedi. "Çok iyiyim. Rolümü iyi yaptım, değil mi, Mösyö Poirot? Tanrım, kolum hâlâ yapmamda ısrar ettiğiniz sargılardan dolayı ağrıyor."

"Muhteşemdin, yavrum. Tek kelimeyle olağanüstü. Neyse diğerleri hâlâ olanları tam olarak bilemiyorlar... Açıklayalım. Dün gece ben de Matmazel Bridget'i ziyaret ettim. Ona yaptığınız plandan haberim olduğunu söyledim ve benim için ufak bir rol üstlenip üstlenmeyeceğini sordum. Heyecan içinde yardımcı

olabileceğini söyledi. Çok yetenekliydi. Ayak izleri için Bay Desmond Lee-Wortley'in ayakkabılarını kullandı."

Sarah araya girerek sordu.

"Bu ne demek oluyor, Mösyö Poirot? Bu durumda Desmond'u polis çağırmaya göndermenizin ne anlamı olabilir ki? Bütün bu olanların bir şakadan öteye gitmediğini öğrenince öfkeden kuduracak."

Poirot hafifçe başım salladı.

"Bay Lee-Wortley'in polisi getireceğine asla inanmıyorum. Cinayet Bay Lee-Wortley'in hiçbir şekilde karışmayı göze alamayacağı bir olay. Sinirleri çok bozuldu. Aklında olan tek şey yakutu almaktı, o kadar. Taşı aldı, telefon hatlarını bozdu ve polisi getirmek bahanesiyle hızla evden uzaklaştı. Onu en azından bir süre için bir daha göremeyeceğinizden eminim. Sanırım İngiltere'den çıkmak için kendine özgü yolları var. Kendisine ait bir uçağı vardı, değil mi, matmazel?"

Sarah başıyla onayladı.

"Evet," dedi. "Biz de düşünüyorduk ki..." Birden sustu.

"Sizi onunla kaçıracaktı değil mi? Eh bien, çalıntı mücevherleri yurtdışına çıkarmanın en iyi yollarından biri. Eğer ünlü bir ailenin kızıyla evlenmek için kaçacak olursanız kamuoyunun tüm dikkati bu olay üzerinde yoğunlaşacağından hiçbir şekilde yurtdışına mücevher kaçırdığınızdan şüphelenilmeyecek: Ah evet, bu gerçekten çok iyi bir kamuflaj."

"İnanmıyorum. Tek bir kelimesine bile inanmıyorum."

Poirot, Sarah'nın omzunun üstünden kızın gerisinde duran birini işaret ederek, "O zaman kız kardeşine sorun," dedi.

Sarah hızla başını çevirdi.

Kapının eşiğinde saçlarını platin sarısına boyamış biri duruyordu. Üzerinde kürk bir manto vardı, dikkatle etrafına bakmıyordu. Çok kızgın olduğu her halinden anlaşılıyordu.

"Kardeşi mi? Haydi canım!" Bir kahkaha attı. "O domuz benim kardeşim falan olamaz! Her şeyi berbat etti ve pisliği temizlemeyi bana bıraktı değil mi? Bütün bunlar onun fikriydi. Beni bu işe o bulaştırdı. Çok para kazanacağımızı ve skandal olmasından korktukları için asla bunun üzerine gidemeyeceklerini söyledi. Prens Ali'yi eğer beni ele verirse, bu değerli taşı kendisinin hediye ettiğini açıklayacağımı söyleyerek tehdit edebilecektim. Paris'te ganimeti paylaşacaktık... ama işe bakın, pislik beni yarı yolda bıraktı! Onu öldürebilirim!" Ani bir hareketle arkasını döndü. "Bir an önce buradan uzaklaşmak istiyorum... Bana bir taksi çağırabilir misiniz?"

"Ön kapıda bir taksi sizi istasyona götürmek için bekliyor, matmazel."

"Siz her şeyi düşünürsünüz, değil mi?"

Poirot gururla, "Her şeyi," dedi.

Ancak Poirot bu işten öyle kolay kolay kurtulamayacaktı. Sözde Miss Lee-Wortley'ye onu bekleyen arabaya kadar eşlik ettikten sonra yeniden yemek odasına döndü. Colin heyecan içinde onu beklemekteydi.

Çocuksu yüzünde büyük bir merak okunuyordu.

"Peki, ama Mösyö Poirot," dedi. "Yakuta ne oldu? Yani o adamın yakutla kaçıp gitmesine izin mi verdiniz?"

Poirot'nun yüzü ciddileşti. Bıyıklarını burdu. Pek huzurlu değildi ya da en azından öyle görünüyordu.

"Onu geri alacağım," dedi. "Bunun da yolları var. Şimdilik..."

"Bunu düşünemiyorum," diye bağırdı Michael. "O domuzun mücevherle birlikte kaçmasına izin vermek..."

Bridget daha zekiydi.

"Yine bizimle dalga geçiyor," dedi. "Bu arada sizi doğru anlamışım, değil mi Mösyö Poirot?"

"Son bir numaraya daha ne dersiniz, matmazel? Elinizi sol cebime sokun."

Bridget denileni yaptı. Ve tekrar bir sevinç çığlığıyla dışarı çıkardı. Parmaklarının arasında tuttuğu muhteşem yakut pırıl pırıl parlıyordu.

Poirot gülerek, "İşte şimdi siz de oradayken avucunuzda sakladığınız yakutun gerçekte iyi bir kopyadan başka bir şey olmadığım biliyorsunuz," diye açıkladı. "Bu kopyayı bir değişim gereği doğabileceğini düşünerek Londra'dan getirmiştim. Anlıyorsunuz değil mi? Skandal çıkmasını istemiyoruz. Bay Desmond elindeki

yakutu Paris ya da Belçika'daki bağlantılarıyla ilişkiye geçerek paraya çevirmek isteyecektir. İşte o zaman da elindeki taşın gerçek olmadığını anlayacak. Bundan daha hoş ne olabilir, o adamların karşısında düşeceği durumu düşünsenize! Böylece her şey mutlu sonla bitmiş oluyor. Skandal önlendi, prens değerli mücevherine kavuşacak, bu deneyimden aklı başına gelmiş olarak ülkesine dönecek ve umarım mutlu bir evlilik yapacak. Kısacası herkes için mutlu son!"

Sarah bıyık altından, "Benim dışımda," diye mırıldandı.

O kadar kısık bir sesle mırıldanmıştı ki Poirot dışında onu duyan olmadı.

"Bu söylediğinizde kesinlikle yanılıyorsunuz, Matmazel Sarah. Deneyim kazandınız. Her deneyim değerlidir. Önünüzde mutlu günler var, bunu hissediyorum."

"Bu sizin görüşünüz."

Colin kaşlarını çatmış düşünüyordu.

"Peki, ama Mösyö Poirot," dedi. "Sizin için düzenlediğimiz oyundan nasıl haberiniz oldu?"

"Benim işim bu, her şeyi bilmek." Poirot keyifle bıyıklarını burdu.

"Evet, ama bunu nasıl başardığınızı anlayamıyorum. Biri mi ispiyonladı... Bridget mi size haber verdi?"

"Hayır, hayır, öyle değil."

"Peki, ama öyleyse nasıl? Bize açıklayın."

Hep bir ağızdan yinelediler.

"Haydi, anlatın bize."

"Ama hayır," dedi Poirot. "Hayır. Eğer bunu nasıl keşfettiğimi size anlatacak olursam bunun üzerinde düşünmeyeceksiniz bile, küçümseyeceksiniz. Bu bir sihirbazın numarasının sırrını açıklaması gibi bir şey."

"Anlatın bize Mösyö Poirot! Haydi! Anlatın bize!"

"Gerçekten de bu son gizemi de çözmemi istiyor musunuz?

"Evet, haydi anlatın."

"Ah, yapabileceğimi sanmıyorum. Hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Haydi, Mösyö Poirot, anlatın bize. Nasıl öğrendiniz?"

"Neyse, anlatayım bari, bakın önceki gün çaydan sonra kütüphanede pencerenin önünde oturmuş, dinleniyordum. Bu arada uyuyakalmışım. Uyandığımda hemen pencerenin dibinde sizler planınızı konuşuyordunuz ve pencere de aralıktı."

"Hepsi bu mu?" diye haykırdı Colin hayal kırıklığıyla. "Ne kadar basit!"

Hercule Poirot gülümsedi.

"Gerçekten de öyle, değil mi? Görüyorsunuz işte! Hayal kırıklığı yaşıyorsunuz."

Michael, "Neyse," dedi. "Hiç değilse şimdi her şeyi biliyoruz."

Poirot kendi kendine, "Acaba gerçekten de öyle mi?" diye mırıldandı. "Her şeyi bilmek görevim olduğu halde ben bile hâlâ her şeyi bildiğimi düşünmüyorum."

Başını sallayarak antreye çıktı. Belki de yirminci kez kıvırıp cebine koyduğu kâğıdı çıkarıp baktı.

Hercule Poirot düşünceli bir şekilde başını salladı. Her şeyi bilen adam olarak bu uyarıya bir açıklama getiremiyordu. Ne kadar aşağılayıcı bir durumdu bu! Kim yazmış olabilirdi? Neden yazmıştı? Bunu bulana dek rahat edemeyecekti. Birden tuhaf bir nefes sesi duyarak irkildi. Aşağı baktı. Yerde elinde süpürge, faraş olan çiçekli elbise giymiş sarışın bir kız bir yandan harıl harıl temizlik yaparken, bir yandan da korku dolu gözlerle Poirot'nun elindeki kâğıda bakıyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Ah efendim," diye haykırdı. "Ah! Lütfen efendim!"

Poirot sevecenlikle, "Siz de kimsiniz, mon enfant?*(Yavrum)*" diye sordu.

"Annie Bates efendim, lütfen efendim. Buraya Bayan Ross'a yardımcı olmaya geldim. Asla... ama asla... yapmamam gereken bir şeyi, doğru olmayan bir şeyi yapmak istemezdim. Yalnızca iyi niyetimden yaptım. Sizin iyiliğinizi istiyordum."

Poirot'nun kafasında birden bir şimşek çaktı. Kirli kâğıdı kıza doğru uzatarak sordu. "Bunu siz mi yazdınız, Annie?"

"Kötü bir niyetim yoktu. İnanın bana, gerçekten yoktu."

"Tabii ki yoktu," dedi Poirot gülümseyerek. "Haydi, bana bu mesajı niçin yazdığınızı anlatın."

"Şey, o ikisi efendim. Bay Lee-Wortley ve kız kardeşi. O, onun kız kardeşi değildi, bundan eminim. Zaten hepimiz öyle düşünüyoruz. Ayrıca hasta filan da değildi. Bunu aramızdan kime sorsanız söyler. Düşündük ki... hepimiz böyle düşündük... ters bir şeyler oluyordu. Size açıkça anlatacağım, efendim. Kadının odasındaki banyoda havluları değiştiriyordum, konuşmalarını dinledim. Adam onun odasındaydı ve konuşuyorlardı. Söylediklerini kesin ve net olarak duydum. "Bu dedektif," dedi adam. "Poirot denilen adam buraya geliyormuş. Bu konuda bir şey yapmalıyız. Onun mümkün olduğunca çabuk ayakaltından çekilmesini sağlamalıyız. "Sonra sinsi ve kötü niyetli bir şekilde, "Onu nereye koydun?" diye sordu. Kadın da, "Kekin içine," dedi. "Ah efendim, o an kalbimin duracağını sandım. O ikisinin sizi Noel kekiyle zehirlemek istediklerini düşündüm. Ne yapacağımı bilemedim. Bayan Ross, benim gibi birine değer verip dinlemezdi. Bunun üzerine aklıma size bu mektubu yazıp, sizi uyarmak geldi. Mektubu

yastığınızın üstüne bıraktım. Bulacağınızdan şüphem yoktu." Annie öylesine heyecanlanmıştı ki konuşmaya devam edemedi.

Poirot, kızı birkaç dakika ciddi bir tavırla süzdü.

"Sanırım çok fazla polisiye film seyretmişsin, Annie," dedi bir süre sonra. "Ya da televizyondan etkilenmişsin? Ama önemli olan çok iyi kalpli ve bir ölçüde de yaratıcı, pratik zekâsı olan bir kız olman. Londra'ya dönünce sana bir armağan göndereceğim."

"Ah teşekkürler efendim. Çok çok teşekkür ederim."

"Armağan olarak ne almak isterdin, Annie?"

"Ne mi? Gerçekten de bir dilekte bulunabilir miyim? İstediğimi alabilir miyim?"

Poirot temkinliydi.

"Evet, tabii, sınırı aşmadığı sürece."

"Bir makyaj çantası olabilir? Hani şu Bay Lee-Wortley'in kız kardeşinin, bu arada gerçek kardeşi değildi... bundan eminim, kullandığı tipte modern makyaj çantalarından?"

"Evet," dedi Poirot. "Sanırım bu olabilir."

Bu arada, işte bu çok ilginç, diye düşünüyordu. Bir süre önce müzeye gittiğimde Babil'den ya da aynı şekilde binlerce yıl öncesinden kalma tarihi eserleri incelerken, bunların arasında makyaj çantaları olduğunu görmüştüm. Kadının hiçbir zaman değişmediğini düşünüyorum."

Annie sıkılarak, "Bir şey mi demiştiniz, efendim?" diye sordu.

"Bir şey yok, önemli değil. Yalnızca düşünüyordum. Makyaj çantanızı alacaksınız, yavrum."

"Ah teşekkürler efendim. Gerçekten çok teşekkür ederim."

Annie sevinç içinde uzaklaştı. Poirot ardından baktı ve başını mutlulukla salladı.

"Ah," dedi kendi kendine. "Ve şimdi artık gidiyorum. Buradaki görevim bitti. Yapacak başka bir işim kalmadı."

O anda hiç beklemediği bir şekilde arkasından uzanan iki kol omzuna sarıldı. Bu Bridget'di.

"Tam ökseotunun altında duruyorsunuz..." dedi neşeyle.

Hercule Poirot mutluydu. Bu Noel'den hoşlanmıştı. Hem de çok hoşlanmıştı. Kendi kendine çok keyifli, iyi bir Noel geçirdiğini söylüyordu.

İkinci Gong

Joan Ashby yatak odasından çıktı ve kapının dışındaki sahanlıkta bir süre bekledi. Tam dönüp, odasına gidecekti ki birden ayağının dibinde, aşağıda bir gonk sesi duydu.

Joan hemen çılgıncasına aşağı koşmaya başladı. Öylesine bir telaş içindeydi ki geniş merdivenlerin tam başında aksi yönden gelen genç bir adamla çarpıştı.

"Merhaba Joan. Bu telaşın nedeni ne?"

"Affedersin, Harry. Seni görmedim."

Harry Dalehouse soğuk, ciddi bir ifadeyle, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "İyi de bu telaşının nedeni ne?"

"Gonk."

"Biliyorum. Ama bu birinci gonktu."

"Hayır, ikinciydi."

"Birinci."

"İkinci."

Bunları konuşarak merdivenlerden aşağı indiler. Bu arada evin kıdemli uşağının gongun tokmağını yerine bırakıp, ciddi ve vakur bir ifadeyle onlara yaklaştığı evin büyük giriş holüne ulaşmışlardı.

Joan, "İkinciydi," diye ısrarını sürdürdü. "Öyle olduğunu biliyorum. Neyse, saate baksana."

Harry Dalehouse ayaklı büyük saate bir göz attı.

"Sekizi on iki geçiyor," dedi. "Joan, sanırım sen haklısın, ama inan birinci gongu hiç duymadım." Uşağa dönerek seslendi. "Digby! Bu birinci gonk muydu, ikinci mi?"

"Birinci, efendim."

"Sekizi on iki geçe birinci mi? Digby bu işten atılmak için yeterli bir neden."

Uşağın yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi.

"Bu akşam yemek servisi on dakika geç yapılacak efendim. Beyefendinin emirleri böyle."

Harry Dalehouse, "İnanılacak şey değil," diye bağırdı. "Yemin ederim her şey bir şekilde yoluna giriyor. Mucizelerin ardı arkası kesilmiyor. Saygıdeğer amcamın derdi ne, neden böyle bir değişiklik yaptı?"

"Yedi treni efendim, bugün yarım saat geç kaldı ve..." O anda duyulan bir gümbürtüyle uşak sözlerini yarıda kesmek durumunda kaldı.

Harry, "Aman Tanrım, bu da ne..." diye haykırdı. "Sanki biri ateş etti."

Hemen sağ taraflarında bulunan oturma salonundan otuz beş yaşlarında esmer, yakışıklı bir adam çıktı.

"Bu da neydi böyle? Sanki biri ateş etti?"

Uşak, "Bu ses, bir arabanın egzozundan çıkmış olmalı, efendim," dedi. "Bu tarafta yol evin çok yakınından geçiyor ve üst katın pencereleri de açık."

"Belki de," dedi Joan şüpheyle. "Ama o durumda ses dışarıdan gelmeliydi." Eliyle sağ tarafı işaret etti. "Ses, bence bu taraftan

geldi." Solunu işaret etti.

Esmer adam başını salladı.

"Bence öyle değil. Oturma odasındaydım. Buraya çıkma nedenim sesin diğer taraftan geldiğini düşünmem." Başıyla ön kapıyı ve gongun bulunduğu yeri işaret etti.

Coşku dolu, esprili bir insan olan Harry, "Doğu, batı ve güney, geride ne kaldı?" diye söze karıştı. "Neyse, bari onu da ben tamamlayayım. Ses benim kuzeyimdeydi. Sanırım arkamızda bir yerlerden geldi. Başka bir fikri olan var mı?"

Geoffrey Keene gülümseyerek, "Belki de bu bir cinayet," dedi ve ürken genç kızı fark ederek ekledi. "Affedersiniz Miss Ashby."

Joan, "Yalnızca bir an için ürperdim," dedi. "Bir şey değil."

"Cinayet ilginç bir düşünce," dedi Harry. "Ama ne yazık ki ne ceset var, ne de kan! Korkarım bu düşünce, durgun suda balık avlamaktan öte bir şey değil."

"Tatsız görünüyor olabilir, ama doğru olabilirdi de," diyen diğer adam. "Haydi oturma salonuna geçelim," diye bir öneride bulundu.

Joan coşkuyla, "Tanrı'ya şükür geç kalmadık," dedi. "İkinci gonk olduğunu düşünerek merdivenlerden aşağı öyle hızlı koştum ki..."

Hep birlikte gülerek oturma salonuna girdiler.

Lytcham Close İngiltere'deki en ünlü eski evlerden biriydi. Sahibi Hubert Lytcham Roche, uzun yıllar burada yaşayan ailenin, son ferdiydi ve uzak akrabaları, "Bakın, ihtiyar Hubert'in deliliğinin artık belgelenmesinin zamanı geldi," diye düşünüyorlardı. "Zavallı, aklını iyice yitirdi."

Dostların ve akrabaların bir ölçüde abarttıklarını düşünmek doğru olsa da gerçek değişmiyordu. Hubert Lytcham Roche gerçekten de eksantrik, uçuk bir adamdı. Çok iyi bir müzisyen olmasının yanında, ele avuca sığmayan, dizginlenemez bir adamdı ve kendini çok önemsiyordu. Tipik bir megalomanyaktı. Evdeki herkes onun saplantılarına saygı göstermek zorundaydı yoksa bir daha eve girmeleri olanaksızdı.

Saplantılarından biri müzikti. Akşamları konuklarına müzik dinlettirdiği zaman... ki bu çok sık yinelenen bir durumdu... tam bir sessizlik olmasını beklerdi. En küçük bir fısıltı, bir elbise hışırtısı, en ufak bir kıpırdanma bile... öfkeyle arkasını dönüp, şanssız konuğuna bir daha çağrılmamak üzere güle güle demesi için yeterliydi.

Diğer bir saplantısıysa günün en önemli öğününde herkesin dakikası dakikasına hazır olmasıydı. Kahvaltı önemsizdi, isterseniz öğlen bile inebilirdiniz. Öğlen yemeği de öyle... soğuk yiyecekler ve meyve şekerlemelerinden oluşan basit bir sofraydı kurulan. Ama günün en önemli yemeği olan akşam yemeği bir tören, bir festivaldi ve ev sahibinin akıl almaz bir ücret karşılığında büyük otellerden birinden ayarttığı bir “cordon bleu"*(Paris'teki ünlü aşçılık okulunda eğitim görmüş şefler.)* tarafından hazırlanmaktaydı.

Birinci gonk, tam sekizi beş geçe çalıyordu. Sekizi çeyrek geçe ise ikinci bir gonk sesi duyulur ve kapıların açılmasının hemen ardından orada toplanan konuklara akşam yemeği haber verilir, bir tören alayı havasında yemek odasına girilirdi. İkinci gonkta geç kalma cüretini gösteren, orada hazır olmayan biri hemen aforoz edilir... ve bu şanssız kişiye Lytcham Close'da akşam yemeklerine katılma şansı sonsuza değin kapanırdı.

Joan Ashby'nin paniğinin nedeni de buydu, aynı şekilde Harry Dalehouse'un bu kutsal eylemin o akşam on dakika geç gerçekleştirileceğini duyduğunda yaşadığı şaşkınlığın da. Her ne kadar amcasıyla çok yakın olmasa da Lytcham Close'da bunun ne denli alışılmadık bir durum olacağını bilecek kadar çok kalmıştı.

Lytcham Roche'un sekreteri olan Geoffrey Keene de aynı şekilde çok şaşırmıştı.

"Olağanüstü bir durum bu," dedi. "Daha önce hiç böyle bir şeyin olduğunu bilmiyorum. Emin misiniz?" "Digby söyledi."

"Trenle ilgili bir açıklama yaptı," dedi Joan Ashby. "Ya da ben öyle algıladım."

Keene düşünceliydi. "İlginç," dedi. "Sanırım yakında bu konuda bir şeyler öğreniriz. Ama yine de çok tuhaf."

İki genç adam, birkaç dakika için susup, genç kıza baktılar. Joan Ashby mavi gözleri, altın sarısı saçları ve zeki bakışlarıyla çok hoş bir kızdı. Bu onun Lytcham Close'a ilk gelişiydi ve davet edilmesinde Harry etkili olmuştu.

Kapı açıldı ve Lytcham Roche'un manevi kızı Diana Cleves içeri girdi. Diana tam anlamıyla gözünü budaktan sakınmayan bir tipti, koyu renk gözleri şeytanca parlıyor ve sivri diliyle etrafındakileri aşağılamaktan zevk alıyordu. Neredeyse erkeklerin hepsi Diana'ya âşıktı, ama o yalnızca onları elde etmekten hoşlanıyordu. Aslında buz gibi soğuk, sert biri olmasının yanında; çekici, cazibeli, baş döndürücü bir kadındı.

"Bu kez ihtiyarı yendik," dedi. "Haftalardır ilk kez buraya ilk gelen olup, saate bakarak, yemek saatini bekleyen bir kaplan gibi aşağı yukarı volta atan o değil."

İki genç adam da ona doğru hamle yaptılar. Diana her ikisini de büyüleyici davetkâr bakışlarla süzdükten sonra Harry'ye döndü.

Geri adım atan Geoffrey Keene'in esmer yanaklarının kızardığı görülüyordu. Ancak bir süre sonra Bayan Lytcham Roche odaya girdiğinde kendini toparlamıştı. Bayan Lytcham ince, uzun boylu, esmer bir kadındı. Yeşilin soluk, pek dikkat çekmeyen tonunda ipek drapeli bir elbise giymişti. Dalgın, kararsız bir havası vardı. Onunla birlikte odaya gaga burunlu, orta yaşlı, çıkık çeneli biri daha girmişti... Gregory Barling. Bu kişi finans dünyasının önde gelen kişiliklerinden biriydi ve anne tarafından asil olmasının yanında çok uzun yıllardır Hubert Lytcham Roche'un en samimi arkadaşıydı.

Bamm!

Gonk sesi yeniden yankıladı. Sesin kaybolmasıyla birlikte kapılar açıldı ve Digby seslendi:

"Yemek hazır efendim!"

Aynı anda her ne kadar deneyimli ve çok eğitimli olsa da uşağın tepkisiz yüzünde anlık bir şaşkınlık belirip kayboldu. Bu bir ilkti, daha önce hiç efendisinin yemek saatinde salonda hazır olmadığını anımsamıyordu.

Aynı şaşkınlık salonda bulunan diğer kişilerce de paylaşılıyordu. Bayan Lytcham Roche kararsız bir ifadeyle gülümsedi.

"Çok ilginç! Ne yapmak gerektiğini bilemiyorum."

Herkes şaşkındı. Lytcham Close'da bir gelenek yıkılmıştı. Neler oluyordu? Konuşmalar kesildi. Gergin bir bekleyiş başladı.

Sonunda kapı bir kez daha açıldı. Böylece nasıl davranmaları gerektiğini bilememenin kaygısı içinde bunalan topluluk rahat bir soluk aldı. Evin en katı, değişmez kuralını bozanın ev sahibinin

bizzat kendisi olduğu konusunu vurgulayacak hiçbir şey söylenmemeliydi.

Ancak gelen Lytcham Roche değildi. Uzun oturma salonuna giren iriyarı, sakallı Vikingleri andıran ev sahibinin tam aksi görünümde, ufak tefek, yumurta kafalı, göze çarpacak kadar ilginç bıyıklı ve son derece şık, gösterişli smokiniyle yabancı olduğu açıkça anlaşılan biriydi.

Gözleriyle odayı tarayan yabancı, doğruca Bayan Lytcham Roche'un yanına gitti.

"Çok özür dilerim madam. Korkarım biraz geç kaldım." Bayan Lytcham Roche dudaklarının arasından mırıldandı.

"Ah, önemli değil. Hiç önemli değil bayım..." Sustu.

"Poirot, madam. Hercule Poirot."

Hemen arkasında çok hafif bir, "Ah," sesi duyuldu... belirgin bir sözcükten çok bir nida... bir kadının kendini tutamayıp duygularım ifade etmesiydi bu. Bu Poirot'nun gururunu okşamıştı.

Nazikçe, "Geleceğimi biliyor muydunuz?" diye mırıldandı. "N 'est ce pas, madame? *(Değil mi, bayan?)* Eşiniz söylemiş miydi?"

"Ah... ah evet." Bayan Lytcham Roche'un davranışı tamamen inandırıcılıktan uzaktı. "Yani demek istediğim, öyle olduğunu sanıyorum. Ben gerçekten çok dikkatsiz biriyim, Mösyö Poirot. Hiçbir şeyi anımsayamıyorum. Neyse ki Digby her şeyi takip ediyor."

"Trenim," dedi Poirot. "Rötar yaptı. Tam önümüzde demiryolunda bir kaza olmuş."

Joan, "Ah," diye bağırdı. "Demek akşam yemeğinin ertelenmesinin nedeni buydu."

Poirot bakışlarını hemen ona yöneltti... son derece gizemli, zeki bakışlardı bunlar.

"Normal olmayan bir şeyler var... değil mi?"

"Gerçekten de buna bir anlam vermek..." diye söze başlayan Bayan Lytcham Roche hemen ardından sustu. "Demek istediğim," diye ekledi bir süre sonra. "Bu çok tuhaf. Hubert asla..."

Poirot gözlerini hızla gruptakilerin üzerinde gezdirdi.

"Bay Lytcham Roche henüz aşağı inmediler mi?"

"Hayır, bu çok olağanüstü bir durum..." diyen Joan yalvarırcasına Geoffrey Keene'e baktı.

Keene, "Bay Lytcham Roche son derece dakik bir insandır," diye açıkladı. "Akşam yemeğine asla geç kalmaz... şey, demek istediğim onun şimdiye kadar asla geç kaldığını görmedim."

Bir yabancı için bu durum gülünç olmalıydı... endişeli yüzler ve genel bir dehşet ifadesi.

"Biliyorum," diyen Bayan Lytcham Roche sorun çözen bir insan havasıyla ekledi. "Digby'yi çağıracağım."

Dediğini de yaptı.

Uşak hemen geldi.

"Digby," dedi Bayan Lytcham Roche. "Efendiniz. Acaba..."

Cümlesini tamamlamamak Bayan Lytcham Roche'un alışkanlıklarından biriydi. Zaten uşağın da böyle bir şey yapmasını beklemediği anlaşılıyordu. Hemen anlayışla yanıt verdi.

"Bay Lytcham Roche sekize beş kala aşağı inip, çalışma odasına gittiler, bayan."

"Ah!" Bir an sustu. "Sanmıyorum ki... yani... gongu duymuştur değil mi?"

"Duymuş olması gerekir... gonk hemen çalışma odasının dışında."

"Evet, tabii, tabii." Bayan Lytcham Roche şimdi biraz daha tedirgindi.

"Kendilerine akşam yemeğinin hazır olduğunu haber vereyim mi bayan?"

"Ah, teşekkürler Digby. Evet, sanırım... evet, evet, bunu yapmalıyız."

Uşağın arkasını dönmesinin hemen ardından Bayan Lytcham Roche konuklarına dönerek, "Hiç bilemiyorum, Digby olmasa ne yapardım?" dedi.

Bunu bir sessizlik izledi.

Ardından Digby yeniden odaya girdi. Soluğu iyi bir uşak için olağan kabul edilebilecekten çok daha hızlı çıkıyordu.

"Çok affedersiniz bayan... çalışma odasının kapısı kilitli."

Ve o andan itibaren kontrol Hercule Poirot'ya geçti.

"Sanırım," dedi. "Hemen çalışma odasına gitmeliyiz."

Öne geçerek ilerledi ve diğerleri de onu takip ettiler. Kontrolü ele alması tamamen doğalmış gibi davranıyordu. Komik görünümlü konuk kişiliğinden çoktan sıyrılmıştı. Duruma uygun ve hâkim bir kişilikti o anda.

Antrede; merdivenlerin, büyük saatin ve gongun durduğu duvardaki girintinin önünden geçti. Kilitli kapı tam olarak bu girintinin karşısındaydı.

Kapıya vurdu, önce nazikçe, sonra giderek artan bir şiddette. Ancak yanıt yoktu. Hızla yere diz çöktü ve gözünü kapıdaki anahtar deliğine dayadı. Sonra ayağa kalkıp, etrafına bakındı.

"Baylar," dedi. "Bu kapıyı kırmamız gerekiyor. Hem de hemen!"

Daha önce olduğu gibi yine kimse otoritesini sorgulamadı. Geoffrey Keene ve Gregory Barling aralarında en iri olanlardı. Poirot'nun talimatları çerçevesinde kapıya yüklendiler. Kolay bir

iş değildi bu. Lytcham Close'un kapıları masiftendi... modern, kalitesiz, üstünkörü yapılmış kapılardan değil. Darbeye inatla karşı koydu, ancak en sonunda erkeklerin toplu hamlelerine dayanamayarak içeri doğru düştü.

Ev ahalisi kapının önünde ne yapacaklarını bilemez bir halde kalakalmışlardı. Bilinçaltında görmekten korktukları gerçek karşılarındaydı. Tam karşılarında pencere vardı. Sol tarafta, pencereyle kapının arasında büyük bir yazı masası duruyordu. Masada bir adam... iriyarı bir adam vardı, ama oturmuyordu... koltuğunda yana dönük yığılıp kalmıştı. Arkası onlara yüzü ise pencereye dönüktü, ama duruşu durumu açıklıyordu. Sol kolu cansız bir halde koltuğun kenarından aşağı sarkmıştı ve hemen altında halının üstündeyse küçük bir tabancanın metal yüzeyi parlıyordu.

Poirot ciddi ve sert bir ifadeyle Gregory Barling'e, "Bayan Lytcham Roche'u buradan uzaklaştırın," dedi. "Diğer iki bayanı da."

Diğeri hemen durumu kavrayarak başıyla onayladı. Elini ev sahibesinin koluna koydu. Kadın ürpererek titredi.

"Kendini vurmuş," diye mırıldandı. "Korkunç!" Yeni bir ürpermenin ardından oradan uzaklaştırmalarına izin verdi. Diğer iki kız da onu izlediler. Poirot odanın içine doğru ilerledi, iki genç adam da ardından. Cesedin yanına diz çöktü. Genç adamlara geride kalmalarını işaret etti.

Kurşun deliği cesedin başının sağ tarafındaydı. Kafayı delip geçmiş, duvarda asılı aynaya saplanmış ve ayna paramparça olmuştu. Yazı masasının üzerindeki beyaz bir kâğıda titrek, tereddütlü bir el yazısıyla yalnızca, "üzgünüm" sözcüğü karalanmıştı.

Poirot yeniden kapıya doğru baktı.

"Anahtar kilitte değil," dedi. "Acaba..."

Elini ölü adamın cebine soktu.

"İşte burada," dedi. "Yani öyle olduğunu düşünüyorum. Sizden bunu denemenizi rica etsem?"

Geoffrey Keene anahtarı alarak kilide soktu.

"Evet doğru anahtar."

"Ya pencere?"

Harry Dalehouse pencereye doğru gitti.

"Kapalı."

"Bir dakika?" diyen Poirot ayağa kalkarak pencerenin yanına doğru ilerledi. Bu, yere kadar uzanan büyük bir balkon penceresiydi. Poirot pencereyi açtı, bir süre önünde durup, çimenleri seyretti sonra yeniden pencereyi kapadı.

"Evet dostlar," dedi. "Polise haber vermeliyiz. Onlar gelip bunun bir intihar olduğundan emin olana dek hiçbir şeye dokunulmaması

gerekiyor. Sanırım olay son on beş dakika içinde gerçekleşmiş."

Harry heyecanla, "Biliyorum," dedi. "Tabanca sesini duyduk."

"Comment? *(Nasıl olur?)* Ne diyorsunuz?"

Harry Geoffrey, Keene'in yardımıyla durumu açıkladı. Tam konuşmasını tamamlamıştı ki Barling göründü.

Poirot bir süre önce söylediklerini tekrarladı. Keene telefona giderken Poirot, Barling'e birkaç dakika için kendisiyle konuşmak istediğini belirtti. Digby'den çalışma odasının kapısında nöbet tutmasını isteyerek kahvaltı odasına geçtiler. Bu arada Harry de bayanları bulmaya gitti.

Poirot söze, "Sanırım Bay Lytcham Roche'un yakın arkadaşıymışsınız," diye başladı. "Bu yüzden sizinle özel olarak konuşmak istedim. Aslında belki kural gereği önce eşiyle konuşmam gerekirdi, ama şu an için bunun uygun olacağını sanmıyorum."

Sözlerine ara verdi.

"Bakın çok hassas bir durumla karşı karşıyayım. Gerçekleri tüm çıplaklığıyla önünüze sereceğim. Benim mesleğim özel dedektiflik."

Finansçı hafifçe gülümsedi.

"Bana bunu anlatmanıza gerek yok Mösyö Poirot. İsminiz zaten herkes tarafından biliniyor."

Poirot hafifçe eğilerek, "Mösyö çok nazik ve cana yakın biri," dedi. "Neyse devam edelim. Londra'daki adresime Bay Lytcham Roche tarafından gönderilmiş bir mektup ulaştı. Kendisi bu mektupta büyük miktarlarda dolandırıldığını sandığını yazmıştı. Belirttiğine göre ailevi nedenlerden dolayı bu işe polisin

karışmasına karşıydı, ama benden buraya gelip, konuyu kendisi adına araştırmamı istiyordu. Neyse bunu kabul ettim. Geldim. Ama Bay Lytcham Roche'un istediği serilikte gerçekleştiremedim bunu... ne de olsa başka işlerim de var, ayrıca her ne kadar kendisi öyle olduğunu düşünüyorsa da Bay Lytcham Roche İngiltere kralı da değil."

Barling sinsice gülümsedi.

"Kendisi öyle davranabileceğini düşünüyordu."

"Kesinlikle. Ah, bağışlayın, ama... gönderdiği mektup, onun nasıl derler biraz ilginç biri olduğunu gösteriyor. Akıl hastası değil, ama biraz dengesiz, n'est-ce pas? *(Öyle değil mi?)* "

"Zaten yaptığı da öyle olduğunu göstermiyor mu?"

"Hayır, bayım, intihar her zaman bir dengesizlik göstergesi değildir. Sorgu yargıçları böyle ifade edebilirler, ama bu daha çok geride kalanların duygularını gözetme çabasındandır."

Barling kararlılıkla, "Hubert normal bir insan değildi," dedi. "Dizginlenemeyen hırsları vardı, kendini her şeyin üstünde görürdü, kontrolsüz denecek kadar öfkeliydi, aile onuru konusunda saplantılıydı ve birçok açıdan da kafası oldukça karışıktı. Ama her şeye rağmen çok zeki, cin gibi bir adamdı."

"Çok doğru. Dolandırıldığını fark edecek kadar zeki olduğu kesin."

Barling sordu. "Yani dolandırılmak bir insanın intihar etmesi için neden olabilir mi?"

"Dediğiniz gibi bayım çok saçma bir neden olurdu! Bu da bana bu konuda acele etmek gerektiğini gösteriyor. Ailevi nedenlerle... mektuptaki ifade buydu. Eh bien, siz görmüş geçirmiş bir

adamsınız, dünyayı tanıyorsunuz. Ve sizin de kesinlikle bildiğiniz gibi bu... yani ailevi nedenler... bir insanın intihar etmesine sebep olabilir."

"Yani?"

"Görünüşe göre, yani benim anladığım kadarıyla... ce pauvre monsieur*... (Bu zavallı adam)* bir şey daha öğrendi. Ve bu öğrendiğiyle yüzleşmeyi göze alamadı. Sizin de bildiğiniz gibi benim bir görevim var. Bir iş teklif edildi... ücretimi aldım ve görevi kabul ettim. Yaşlı adam bu "ailevi neden" dolayısıyla polise gitmek istemiyordu. Dolayısıyla acele etmem gerekiyor. Gerçeği öğrenmeliyim."

"Peki ya öğrenince?"

"O zaman... sağduyulu davranmak zorundayım. Yapabileceğimi yapacağım."

Barling, "Anlıyorum," dedi. Bir iki dakika kadar konuşmadan sigarasını içtikten sonra ekledi. "Yine aynı şeyi söylemek durumundayım, korkarım size yardımcı olamayacağım. Hubert asla bana sırlarını açmazdı. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Sizi çok iyi anlıyorum, peki ama hiç değilse bana kimlerin bu zavallı adamı dolandırabileceğini söyler misiniz?"

"Söylemesi çok zor. Elbette mal varlığıyla ilgilenen bir temsilcisi vardı, ama... O yeni biri."

"Temsilci mi?"

"Evet. Marshall. Yüzbaşı Marshall. Çok iyi bir insan. Son savaşta bir kolunu kaybetmiş. Buraya bir yıl kadar önce geldi. Hubert'in ondan hoşlandığını hatta sevdiğini biliyorum, ayrıca ona güveniyordu da."

"Eğer ona yanlış yapan Yüzbaşı Marshall olsaydı, bu saklanması gereken, 'ailevi nedenler' arasında olmazdı."

"Ha... hayır, ama..."

Bu tereddüt, Poirot'nun dikkatinden kaçmamıştı.

"Konuşun bayım. Rica ederim, benden bir şey gizlemeyin."

"Bu dedikodu olacak."

"Yalvarırım konuşun."

"Peki, öyleyse, şey, söyleyeyim. Oturma odasındaki çekici genç bayan dikkatinizi çekti mi?"

"Orada iki tane genç, çekici bayan gördüm."

"Ah evet, Miss Ashby. Tatlı küçük kız. Bu onun buraya ilk gelişi. Harry Dalehouse, Bayan Lytcham Roche'dan onu davet etmesini istedi. Hayır, esmer kızdan bahsediyordum... Diana Cleves."

Poirot, "Dikkatimi çekti," dedi. "Hiçbir erkeğin dikkatinden kaçmayacak kadar hoş bir kız o."

Barling birden patladı.

"Şeytanın ta kendisi o! Yirmi millik çevrede pas verip, duygularıyla oynamadığı tek bir erkek bile yok. Günün birinde biri ona bunun hesabını soracak, dayanamayıp onu öldürecek."

Karşısındakinin kendisini meraklı bakışlarla süzdüğünün farkında bile olmadan alnında biriken terleri mendiliyle sildi.

"Ve bu genç bayan..."

"Ltycham Roche'un manevi kızı. Karısıyla çocuk sahibi olamayınca büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar. Ve Diana Cleves'i

evlat edindiler... kız uzaktan kuzenleriydi. Hubert, ona çok bağlıydı, ona neredeyse tapıyordu."

Poirot, "Hiç kuşkusuz onun evlenmesi fikrine de karşıydı, değil mi?" diye sordu.

"Eğer doğru insanla olursa hayır."

"Ve bu doğru insan da... siz miydiniz, bayım?"

Barling kızardı ve kekeledi.

"Asla..."

"Mais, non, mais, non! *(Ama hayır, ama hayır)* Siz bir şey söylemediniz. Ama gerçek buydu, değil mi?"

"Ona âşık olduğum doğru. Bu, Lytcham Roche'u çok mutlu etti. Diana için düşündüğü geleceğe de uygundu bu durum."

"Peki ya matmazel?"

"Size söyledim... o şeytanın yeryüzündeki görüntüsü."

"Anlıyorum. Onun kendine göre bir eğlence anlayışı vardı, değil mi? Peki ya Yüzbaşı Marshall? Onun olaydaki rolü ne?"

"Şey, sık sık Diana'yla birlikte görülüyordu. İnsanlar onlar hakkında konuşuyorlardı. Bence bunda büyütülecek bir şey yoktu. Bir gönül oyunu daha, hepsi o!"

Poirot başıyla onayladı.

"Ama diyelim ki, bu ilişki gerçekten de ciddi bir yön almıştı -şey- o zaman Bay Lytcham Roche'un olayı 'aile meselesi' olarak görmesi gayet normal."

"Marshall'ın zimmetine para geçirdiğini düşünmek için ortada hiçbir neden olmadığını görüyorsunuz, değil mi?"

"Oh parfaitement, parfaitement *(Mükemmel, mükemmel)* Bu yalnızca aile bireylerinden birinin de karıştığı unutulmuş bir çek olayı da olabilir. Peki ya genç Dalehouse, o kim?"

"Yeğeni."

"Miras ona da kalacak, değil mi?"

"Kız kardeşinin oğlu. Tabii ki aile adını o devralacak... başka yaşayan Lytcham Roche yok."

"Anlıyorum."

"Burası uzun yıllardır babadan oğula geçen bir mülk olmasına rağmen, vakıf kapsamında değil.

(İngilitere'de bir mülkün vâris tarafından ferağ ve satışını reddeden miras hukuku.) " Hep onun bu mülkü yaşadığı sürece karısına sonra da onayladığı bir evlilik yaptığı takdirde Diana'ya bırakacağını düşünmüşümdür. Şey, böyle bir durumda kocası ailenin soyadını taşıyabilecekti."

Poirot, "Anlıyorum," dedi. "Bana çok yardımcı oldunuz bayım, çok naziksiniz. Sizden bir şey daha isteyebilir miyim... lütfen size anlattıklarımı Bayan Lytcham Roche'a anlatın ve ona mümkünse kendisiyle bir dakika görüşmek istediğimi iletin."

Poirot'nun beklediğinden çok daha çabuk kapı açıldı ve Bayan Lytcham Roche içeri girdi. Bir sandalyeye çöktü.

"Bay Barling, bana durumu açıkladı," dedi. "Tabii ki bir skandalı göze alamayız. Her ne kadar bunun alın yazısı olduğunu hissediyorsam da, öyle değil mi? Yani ayna filan."

"Comment... *(Nasıl Olur!)* ayna mı?"

"Aynayı gördüğüm anda... bunun bir sembol olduğunu hissettim. Hubert için! Bir lanet! Sanırım bu eski ailelerin üzerinde hep bir lanet dolaşır. Hubert her zaman bir tuhaftı. Özellikle de son zamanlarda iyice tuhaflaşmıştı."

"Böyle bir şeyi size sorduğum için lütfen beni bağışlayın madam, son zamanlarda para sıkıntısı çekiyor muydunuz?"

"Para mı? Hiçbir zaman para sıkıntısı yaşamadım."

"Ne derler biliyor musunuz madam? Parayı düşünmediğini söyleyen aslında paraya en çok ihtiyacı olandır."

Poirot sinsice gülümsedi. Kadın yanıt vermedi. Gözleri uzaklarda bir yerlere takılıp kalmıştı.

Poirot, "Teşekkürler madam," dedi ve bu konuşma da böylece bitmiş oldu. Poirot zili çaldı, Digby girdi içeri.

"Sizden birkaç sorumu yanıtlamanızı isteyeceğim. Ben beyefendinizin ölümünden önce anlaşıp buraya çağırdığı özel dedektifim."

Uşak yutkunarak, "Dedektif mi?" diye sordu. "Neden?"

"Lütfen soruma yanıt verin. Tabanca sesinden bahsedin bana..."

Uşağın anlattıklarını dinledi.

"O anda antrede dört kişi miydiniz?"

"Evet efendim, ben, Bay Harry Dalehouse ve Miss Ashby, Bay Keene de oturma odasından çıkıp geldi."

"Ya diğerleri, onlar neredeydiler?"

"Diğerleri mi, efendim?"

"Evet, Bayan Lytcham Roche, Miss Cleves ve Bay Barling?"

"Bayan Lytcham Roche ve Bay Barling aşağıya daha sonra indiler efendim."

"Peki ya Miss Cleves?"

"Sanırım Miss Cleves zaten oturma odasındaydı efendim."

Poirot birkaç soru daha yöneltti ve sonra, uşaktan, Miss Cleves'i çağırmasını istedi.

Kız hemen geldi, Poirot, Barling'in açıklamalarının ışığında kızı dikkatle inceledi. Sırtına bir gül goncası iliştirdiği beyaz saten tayyörü içinde gerçekten de çok şıktı.

Poirot, Lytcham Close'a gelme nedenlerinden bahsetti, bu arada kızı dikkatlice süzüyordu. Kızda olağan bir şaşkınlık olsa bile en ufak bir endişe ya da huzursuzluk yoktu. Marshall'dan sıcak, ölçülü bir samimiyetle söz ederken konu Barling'e geldiğinde yaklaşımı gergindi.

"O adam dolandırıcının, sahtekârın teki," dedi. "İhtiyara söyledim, ama beni dinlemek istemedi... onun kokuşmuş şirketlerine para yatırmaya devam etti."

"Babanız öldüğü için... üzgün müsünüz matmazel?"

Kız, Poirot'yu dikkatli bakışlarla süzdü.

"Elbette. Modern bir insanım, Mösyö Poirot. Öyle hıçkıra hıçkıra ağlamaktan, yaygara koparmaktan, duygularımı dışa vurmaktan hoşlanmam. Ama ihtiyarı severdim. Gerçi bu onun için en iyisiydi, o başka."

"En iyisi mi?"

"Evet. Böyle gitseydi onu yakında bir yere kapatmamız gerekebilirdi. Saplantılı hali giderek artıyordu... yani Lytcham

Close'daki son Lytcham Roche olarak her şeye gücü yeteceği saplantısı katlanılmaz bir hal almıştı."

Poirot düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Anlıyorum, anlıyorum... bu, kuşkusuz zihinsel bozukluk işareti. Bu arada, çantanıza bakmama izin verir misiniz? Bu muhteşem... yani bütün bu ipek gül goncalarını kastediyorum. Ne diyordum? Ah, evet, silah sesini duydunuz mu?"

"Evet ama!... Bunun araba, egzoz ya da öyle bir şeyin gürültüsü olduğunu düşündüm."

"Oturma salonunda mıydınız?"

"Hayır bahçedeydim."

"Anlıyorum teşekkürler, matmazel. Sizden sonra mümkünse Bay Keene ile görüşmek istiyordum?"

"Geoffrey ile mi? Göndereyim."

Keene içeri girdi, heyecanlı ve meraklıydı.

"Bay Barling, bana burada bulunmanızın nedeninden bahsetti. Size anlatabilecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum, ama elimden geldiğince..."

Poirot sözünü yarıda kesti. "Yalnızca bir tek şey bilmek istiyorum Bay Keene! Bugün öğleden sonra çalışma odasının kapısından içeri girmeden önce durup, yerden aldığınız şey neydi?"

"Ben..." Keene sandalyesinden ayağa fırladı, ama hemen sakinleşerek yemden oturdu. "Neyi kastettiğinizi anlamıyorum," diye mırıldandı yavaşça.

"Ah, bence çok iyi biliyorsunuz, bayım. Benim tam arkamdaydmız, bunun farkındayım, ama dostlarım hep benim

arkamda da gözlerim olduğunu söylerler. Yerden bir şey aldınız ve ceketinizin sağ cebine koydunuz."

Kısa bir sessizlik oldu. Keene'in yakışıklı yüzünde kararsızlık açıkça okunuyordu. Sonunda kararını verdi.

"Kendiniz bakın, Mösyö Poirot," diyerek cebindekileri boşalttı. Cebinden bir sigara tabakası, bir mendil, küçük, ipek bir gül goncası ve küçük altın bir çakmak çıktı.

Bir anlık sessizliğin ardından Keene ekledi. "Aslında aldığım buydu." Çakmağı işaret etti. "Öğleden sonra oradayken düşürmüş olmalıyım"

Poirot, "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ben bir düzen ve kural adamıyım. Yerde bir çakmak olsa muhakkak görür ve hemen alıp kaldırırdım... bu büyüklükteki bir çakmağı hiç kuşkusuz fark ederdim. Hayır, bayım, bunun çok daha küçük bir şey olduğunu düşünüyorum... örneğin bunun gibi."

Küçük, ipek gül goncasını eline aldı.

"Sanırım Miss Cleve'in çantasından."

Anlık bir suskunluğun ardından Keene gülerek onayladı.

"Evet, gerçekten öyle... bana dün akşam vermişti."

"Anlıyorum."

Tam o anda kapı açıldı seyrek, sarı saçlı, koyu renk takım elbiseli bir adam odaya girdi.

"Keene... neler oluyor? Lytcham Roche kendini mi vurdu? Tanrım inanamıyorum. Bu olanaksız."

Keene, "İzin verirseniz sizi Mösyö Poirot ile tanıştırayım," dedi. Diğer adam bir an afalladı. "Size kendisi her şeyi anlatacaktır." Ve kapıyı çarparak odayı terk etti.

"Mösyö Poirot," John Marshall merak içindeydi. "Sizi tanımanın beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsiniz. Sizin burada olmanız gerçekten çok büyük bir şans. Lytcham Roche, geleceğinizden hiç bahsetmemişti. Sizin çok büyük bir hayranınızım, bayım."

Poirot sevecen, yumuşak genç bir adam, diye düşündü... aslında o kadar genç de sayılmazdı, şakaklarında ve alnının kenarlarındaki yeni yeni ağarmaya başlamış saçlar parlıyordu. Sesinden ve davranışlarından dolayı genç olduğunu düşünüyordunuz.

"Polis..."

"Onlar da geldiler efendim. Haberi duyunca hemen onlarla geldim. Aslında pek şaşırmış görünmüyorlardı. Tabii akıl almayacak kadar çılgın biri olduğu bir gerçekti, ama yine de..."

"Yine de intihar etmesi sizi şaşırttı, değil mi?"

"Doğrusu evet. Lytcham Roche'un bu dünyanın o olmasa da döneceğini düşünebileceğine rüyamda görsem inanmazdım..."

"Anladığım kadarıyla son zamanlarda para sıkıntısı varmış, öyle değil mi?"

Marshall başıyla onayladı.

"Spekülasyondan kaynaklanıyordu. Barling'in riskli işlerine çok para yatırmıştı."

Poirot sakin bir sesle sordu.

"Size karşı açık ve dürüst olacağım, Bay Marshall. Son zamanlarda hiç Bay Lytcham Roche'un sizin hesaplarla oynadığınızdan şüphelendiğinizi düşündüğünüz oldu mu?"

Marshall, Poirot'yu büyük bir şaşkınlık içinde süzdü. Yüzünde gerçekten de gülünç denecek kadar büyük bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. Poirot bile kendini tutamayarak güldü.

"Bakıyorum çok şaşırdınız, Bay Marshall?"

"Gerçekten de öyle. Bu çok saçma, akıl almaz bir düşünce."

"Ah! O zaman başka bir sorum daha olacak. Manevi kızıyla ilişki kurarak onu soymaya kalkıştığınızdan şüpheleniyordu değil mi?"

"Ah demek Di ile ilişkimiz hakkında bilginiz var?" Kıpkırmızı bir yüzle utanarak güldü.

"Bu gerçek değil mi?"

Marshall başıyla onayladı.

"Ama yaşlı adamın bundan asla haberi yoktu. Di, ona anlatmamıştı, zaten anlatamazdı. Sanırım bunda haklıydı da. Duysa küplere binerdi. Hemen işime son verilirdi, farklı bir durum asla söz konusu olamazdı."

"Peki ya sizin planınız neydi?"

"Şey, yemin ederim ki, bilemiyordum. Her şeyi Di'ye bırakmıştım. Ayarlayacağını söylüyordu. Aslında bir yandan da iş arıyordum. Eğer bulabilseydim buradaki işimden istifa edecektim."

"Ve matmazel de sizinle gelip, evlenecekti, öyle mi? Bu durumda Bay Lytcham Roche, onu mirasından mahrum edeceği gibi gelirini de kesebilirdi. Ancak benim gördüğüm kadarıyla Matmazel Diana paraya çok bağlı biri."

Marshall tedirgin bir ifadeyle bakıyordu.

"Bunu ona anlatmaya çalıştım, efendim."

O anda Geoffrey Keene odaya girdi.

"Polis işini tamamladı gidiyor. Gitmeden önce sizi de görmek istiyorlar, Mösyö Poirot."

"Merci, geliyorum."

Çalışma odasında iriyarı bir müfettiş ve bir de adli tıp doktoru vardı.

Müfettiş hemen, "Mösyö Poirot," dedi. "Sizden bahsedildiğini o kadar çok duydum ki. Ben Müfettiş Reeves."

"Çok naziksiniz," diyen Poirot her ikisiyle de el sıkıştı. "Benim yardımıma ihtiyacınız yok, değil mi?" Hafifçe gülümsedi.

"Bu kez hayır, efendim. Her şey yolunda."

Poirot, "Demek olay tamamıyla açık ve anlaşılır biçimde ortada, öyle mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. Kapı ve pencereler kilitli, anahtar da ölen adamın cebinde bulundu. Son günlerde davranışları da çok tuhafmış. Hiç şüphe yok."

"Her şey tamamıyla... normal, öyle mı?"

Doktor homurdandı.

"Kurşunun o aynayı parçalaması için adamın garip bir biçimde oturuyor olması gerekirdi. Ama zaten intihar çok garip bir şey, dolayısıyla her şey olabilir."

"Kurşunu buldunuz mu?"

"Evet burada." Doktor kurşunu uzattı. "Aynanın altında, duvarın kenarında. Tabanca Bay Roche'un kendi silahıymış. Her zaman yazı masasının gözünde dururmuş. Bu işte bir tuhaflık var, ama nasıl diyeyim, belki de bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Poirot başıyla onayladı.

Ceset yatak odasına taşınmıştı. Polisler evden ayrıldı. Poirot bir süre kapıda durup, arkalarından baktı. Sonra bir ses duyarak döndü. Harry Dalehouse tam arkasındaydı.

Poirot, "Acaba güçlü bir el lambanız var mıydı, genç adam?" diye sordu.

"Evet. Hemen getireyim."

Harry geri döndüğünde yanında Joan Ashby de vardı. Poirot nazikçe, "İsterseniz siz de bana eşlik edebilirsiniz," dedi. Ön kapıdan çıkıp, sağa döndüler ve çalışma odasının penceresinin önünde durdular. Pencereyle bahçe yolunun arasında yaklaşık olarak iki metre genişlikte bir çimenlik alan vardı. Poirot eğildi ve lambayı çimene tuttu. Sonra doğrulurken başını salladı.

"Hayır," dedi. "Burada değil."

Sonra sustu ve ağır ağır dikleşti. Çimenin diğer tarafında derin bir çiçek tarhı vardı. Poirot'nun dikkati çiçek tarhının sağ tarafına, papatyalar ve yıldız çiçeklerinin bulunduğu kısımda yoğunlaşmıştı. Lambayı tarhın ön kısmına doğru yöneltti. Yumuşak toprakta belirgin ayak izleri vardı.

Poirot, "Dört tane," diye mırıldandı. "İkisi çalışma odasının penceresine doğru gidiyor, ikisi oradan geliyor."

Joan, "Bahçıvan olmalı," dedi.

"Hayıt, matmazel, hayır... değil. Gözlerinizi kullanın. Bunlar küçük, ince, topuklu ayakkabı giymiş bir kadının bıraktığı izler. Matmazel Diana bahçeye çıktığını söylemişti. Onun aşağıya sizden önce mi, sonra mı indiğini biliyor musunuz?"

Joan başını salladı.

"Anımsayamıyorum. Gong çaldığı için öylesine telaşlıydım ki, birinci gongu da duyduğumu düşünüyordum. Ama sanırım önünden geçerken onun odasının kapısı açıktı, hayır hayır bundan emin değilim. Bayan Lytcham Roche'unki, onunki kapalıydı, bundan eminim."

Poirot, "Anlıyorum," dedi.

Poirot'nun ses tonundaki bir şey Harry'nin irkilerek bakışlarını ona yöneltmesine neden olduysa da Poirot bu arada kaşlarını çatmış, kendi kendine düşüncelere dalmıştı.

Kapının eşiğinde Diana Cleves ile karşılaştılar.

"Polisler gittiler," dedi genç kız. "Her şey... geçti, bitti."

Derin bir soluk aldı.

"Sizinle kısaca bir şey konuşabilir miyim matmazel?"

Diana doğruca sabah odasına ilerledi, Poirot da onu izleyerek kapıyı arkasından kapadı.

"Evet?" Diana şaşırmış görünüyordu.

"Küçük bir sorum olacak matmazel. Bugün akşam herhangi bir saatte çalışma odasının dışındaki çiçek tarhında dolaştınız mı?"

"Evet." Kız başıyla onayladı. "Saat yedi dolaylarında, sonra da akşam yemeğinden hemen önce."

Poirot, "Anlayamıyorum," diye mırıldandı.

Diana soğuk bir ifadeyle, "Asıl ben bunda sizin deyiminizle, 'anlayamayacak' ne olduğunu hiç anlayamıyorum," dedi. "Masa için papatya topluyordum. Her zaman çiçeği ben toplarım. Bunu yaptığımda saat yediydi."

"Peki ya sonra... daha sonra ne zaman çıktınız bahçeye?"

"Ah o mu? Aslında bahçeye ikinci kez çıkmamın nedeni yanlışlıkla elbisemin omzuna briyantin damlatmamdı... tam omzuma, işte şuraya. O sırada aşağı inmeye hazırdım. Kıyafetimi değiştirmek istemedim. Sonra birden çiçek tarhının hemen kenarında küçük bir gül goncası gördüğümü anımsadım. Hemen dışarı koşup onu kopardım ve iğneyle omzuma tutturdum. Bakın..."

Poirot'nun yanına yaklaşıp gül goncasının başını kaldırdı. Dedektif minik yağ lekesini net olarak gördü. Kız, Poirot'nun yakınında kalmayı sürdürdü, omuzları birbirlerine değiyordu.

"Peki, bu ne zaman oldu?"

"Ah, sanırım sekize on kala."

"Peki, o sırada çalışma odasının penceresini yokladınız mı?"

"Yokladım sanırım. Oradan geçip yemeğe gitmenin daha çabuk olacağını düşünüyordum. Ama kapalıydı."

"Anlıyorum." Poirot derin bir soluk aldı. "Peki ya silah sesi," diye sordu. "Onu duyduğunuzda neredeydiniz? Çiçek tarhında mı?"

"Yoo hayır. Bu iki üç dakika kadar sonraydı, yan kapıdan içeri giriyordum."

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz matmazel?"

Poirot'nun avucunun içinde küçük ipek bir gül goncası vardı. Diana bunu dikkatle inceledi.

"Gece çantamın goncalarına benziyor. Bunu nerede buldunuz?"

Poirot ciddi, soğuk bir ifadeyle, "Bay Keene'in cebinde," dedi. "Bunu ona siz mi verdiniz matmazel?"

"Benim verdiğimi mi söyledi?"

Poirot gülümsedi.

"Bunu ona ne zaman verdiniz matmazel?"

"Dün gece."

"Sizi bunu söylemeniz için uyardı mı matmazel?"

Diana öfkeyle, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Ancak Poirot yanıt vermedi. Doğruca yürüyüp, odadan çıktı ve oturma odasına gitti. Barling, Keene ve Marshall oradaydılar. Poirot doğruca onların yanına gitti.

"Baylar," dedi sert bir tavırla. "Lütfen benimle çalışma odasına gelir misiniz?"

Dışarı antreye çıktığında da Joan ile Harry'ye seslendi.

"Sizler... lütfen siz de gelin. Ayrıca biri madama da çalışma odasına gelmesini haber verebilir mi? Teşekkürler. Ah! İşte kusursuz uşak Digby de burada. Digby, sana küçük bir sorum olacak, çok önemli bir soru. Miss Cleves akşam yemeğinden önce sofra için papatya topladı mı?"

Uşak şaşkın bakıyordu.

"Evet, efendim, topladı."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim efendim."

"Tres bien! *(Çok iyi!)* Evet... haydi hepiniz gelin."

Çalışma odasında onların karşısına oturdu.

"Burada toplanmanızı istememin bir nedeni var. Olay kapandı, polis geldi ve gitti. Bay Lytcham Roche'un intihar etmiş olduğu kanısına vardılar." Sözlerine ara verdi. "Ama ben, Hercule Poirot bu olayın henüz kapanmadığını söylüyorum."

Tam şaşkın gözler ona yönelirken kapı açıldı ve Bayan Lytcham Roche içeri girdi.

"Madam ben de tam bu olayın henüz kapanmamış olduğunu söylüyordum. Bunun nedeniyse yine psikoloji. Bay Lytcham Roche'ta manie de grandeuvardı, *(Megaloman)* o kraldı, kendisini her şeyin üstünde görüyordu. Böyle bir kişi intihar etmez. Delirebilir, ama kendini öldürmez. Bay Lytcham Roche da kendini öldürmedi." Sustu ve bir süre sonra ekledi. "Öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" Marshall bir kahkaha attı. "Kapısı ve penceresi kilitli bir odada tek başınayken mi?"

Poirot inatla, "Hiç fark etmez, o öldürüldü," dedi.

Diana alaycı, iğneleyici bir şekilde, "Ve de sanırım öldükten sonra kalkıp pencereleri ve kapıyı kilitledi," dedi.

"Poirot, size bir şey göstermek istiyordum," diyerek pencerenin yanına gitti. Balkon penceresinin mandalına bastırdı ve pencerenin kanatlarını açtı.

"Bakın şu durumda pencere açık. Şimdi kapıyorum, ama mandalı kapatmıyorum. Pencere kapalı, ama kilitli değil. Şimdiyse!"

Kapıyı hafifçe sarstı, mandal titredi ve dili yuvasına yerleşti.

"Gördüğünüz gibi," dedi Poirot yumuşak bir ses tonuyla. "Bu mekanizma son derece gevşek. Rahatlıkla dışarıdan da kapatılmış olabilir."

Döndüğünde yüzü asıktı.

"Sekizi on iki geçe silah sesi duyulduğunda dışarıda antrede dört kişi vardı. Bu durumda dört kişinin cinayet saatiyle ilgili güvenilir kanıtları var. Peki ya diğer üç kişi? Siz bayan? Odanızdaydınız. Ya siz Bay Barling? Siz de mi odanızdaydınız?"

"Evet öyle."

"Ve siz matmazel, bahçedeydiniz. Bunu kabul ettiniz."

Diana, "Buna hiçbir anlam..." diye söze başladıysa da sözü Poirot tarafından kesildi.

"Bekleyin, sabırsız olmayın." Bayan Lytcham Roche'a döndü. "Bayan, kocanızın servetini kime bıraktığına ilişkin bir fikriniz var mı?"

"Hubert, bana vasiyetnamesini okudu. Benim bilmem gerektiğini söylüyordu. Bana yatırımlardan ödenecek yıllık üç bin sterlinlik bir gelirin yanı sıra Dower'daki ya da şehirdeki evi bırakacaktı. Hangi ev olacağına ben karar verecektim. Servetinin geri kalanını ise Diana'ya bırakıyordu, ama bir şartı vardı; evleneceği kişi Diana'nın soyadını alacaktı."

"Ah!" Ama sonra ek bir vasiyetname daha hazırladı... birkaç hafta önce."

"Evet bayan?"

"Buna göre servetinin büyük kısmını yine Diana'ya bırakıyordu, ama Bay Barling'le evlenmesi koşuluyla. Başka biriyle evlendiği takdirde servetin tamamı yeğeni Harry Dalehouse'a kalacaktı."

Poirot, "Demek bu ek vasiyetname ancak birkaç hafta önce yapıldı," diye mırıldandı. "Matmazelin bundan haberi olmasa gerek." Suçlarcasına Diana'ya doğru bir adım attı. "Matmazel Diana, Yüzbaşı Marshall ile evlenmek istiyordunuz, değil mi? Yoksa bu kişi Bay Keene miydi?"

Diana odanın ortasına doğru yürüyüp, Marshall’ın koluna girdi.

"Olayı bir kez de sizin suçlu olabileceğiniz varsayımıyla kurgulamak isterim matmazel. Yüzbaşı Marshall'ı seviyordunuz. Ama parayı da seviyordunuz. Sizi nüfusuna alan, manevi babanız onunla evlenmenizi asla onaylamayacaktı, ama o öldüğü takdirde servetin tamamının sizin kontrolünüze geçeceğini biliyordunuz. Dışarı çıktınız, çiçek tarhından geçip, açık çalışma odası penceresinden içeri girdiniz. Yazı masasının gözünden daha önce almış olduğunuz tabanca yanınızdaydı. Tatlılıkla konuşarak kurbanınıza yaklaştınız. Ateş ettiniz. Öncelikle temizlediğiniz tabancayı onun eline sıkıştırdınız, böylece üzerinde parmak izleri olmasını bırakmış oldunuz. Sonra dışarı çıktınız ve dışarıdan mandal yerine oturana dek pencereyi sarstınız. Eve girdiniz. Olay böyle mi oldu? Size soruyorum matmazel?"

Diana, "Hayır," diye haykırdı. "Hayır... hayır!"

Poirot, genç kıza baktı ve gülümsedi.

"Hayır," dedi. "Böyle olmadı. Böyle olabilirdi... bu akla yakın... olası... ama iki nedenle gerçek bu değil. Birinci neden saat yedide papatya toplamış olmanız, ikinci nedense yine Matmazel Joan’ın

bilmeyerek bana anlattığı bir şey." Kendisini şaşkınlık içinde izleyen Joan'a döndü. Cesaret verircesine başını salladı.

"Evet matmazel. Bana telaş içinde aşağı koştuğunuzu, çünkü ikinci gongun çaldığını duyduğunuzu ve daha önce de birinciyi de duymuş olduğunuzu sandığınızı söylediniz."

Odadakileri hızla süzdü.

"Bunun ne anlama geldiğini göremiyor musunuz?" diye bağırdı. "Anlamıyor musunuz? Bakın! Bakın işte!" Kurbanın oturduğu yazı masası sandalyesine gitti. "Onu bulduğumuzda nasıl

oturduğunu anımsamıyor musunuz? Masaya dönük değildi... hayır, yan dönmüştü, yüzü pencereye dönüktü. İntihar edecek biri için bu normal sayılabilir mi?" Jamais, jamais! Bir kâğıdın üzerine, 'Üzgünüm,' sözcüğünü karalayacaksınız, çekmeceyi açacaksınız, tabancayı alacaksınız, kafanıza dayayacaksınız ve ateş edeceksiniz. İntihar böyle edilir. Şimdi bir de cinayeti düşünelim. Kurban, masasında oturmaktadır, katil hemen yanında ayakta durmaktadır... konuşurlar. Ve bu konuşma sırasında, katil ateş eder. Mermi nereye gider?" Sustu. "Kafayı delip geçer, eğer açıksa doğruca kapıdan geçer ve gonga çarpar, değil mi?"

"Evet, anlamaya başladınız? Duyulan ilk gonk sesi buydu... Matmazelin yukarıda odasında duyduğu gonk sesi."

"Peki ya sonra katil ne yapar? Kapıyı kapar, kilitler, anahtarı ölen adamın cebine yerleştirir, vücudunu sandalyesinde yana çevirir, ölü adamın parmaklarını tabancanın üstüne bastırır ve tabancayı yere bıraktıktan sonra son bir düzenleme olarak da duvardaki aynayı kırar... kısaca 'intiharı' organize eder. Sonra pencereden çıkar, pencereyi sarsarak mandalı yerine oturttur. Katil ayak izlerinin görüneceği çimenlerin üzerine basmaz, çiçek

tarhından geçer, çünkü orada izleri sonradan görünmeyecek şekilde düzenleyebilir. Sonra eve girer ve sekizi on iki geçe oturma salonundayken odanın penceresinden dışarı havaya ateş eder, ardından da antreye koşar. Olay aynen böyle gerçekleşti, yanılmıyorum değil mi, Bay Keene?"

Sekreter donup kalmıştı, şaşkınlık içinde kendisini itham ederek yaklaşan Poirot'ya bakıyordu.

Birden boğuk bir inlemeyle yere yığıldı.

"Poirot sanırım yanıtımı aldım," dedi. "Yüzbaşı Marshall, lütfen polis çağırır mısınız?" Ayağının dibine yığılmış bedene baktı. "Sanırım onlar geldiğinde halen baygın olacaktır."

Diana, "Geoffrey Keene," diye mırıldandı. "Peki, ama onun bundan ne çıkarı olabilir?"

"Sanırım sekreter bazı fırsatlardan yararlanmıştı... hesaplar... çekler filan. Sonra bir şey Bay Lytcham Roche'un kuşkusunu uyandırdı. Beni çağırdı."

"Peki, ama neden sizi? Polisi değil?"

"Sanırım matmazel, bu soruya en doğru yanıtı siz verebilirsiniz. Bay Lytcham Roche, sizinle genç adam arasında bir ilişki olduğundan şüpheleniyordu. Onun dikkatini Yüzbaşı Marshall'dan farklı yöne çekmek için acımasızca, hiç utanmadan Bay Keene ile flört ettiniz. Bu doğru, inkâr etmeyin! Bay Keene, benim gelişimden dolayı... nasıl derler... tedirgin olmuştu, bir anlamda rüzgârdan nem kapmıştı, hemen harekete geçti. Planının özü cinayetin kendisinin nerede bulunduğuna ilişkin kanıtı olacak sekizi on iki geçe işlenmiş görünmesiydi. Her şeyi buna göre ayarlamıştı. Plandaki tek tehlike gongun yakınlarında bir yerlerde olması gereken, uzaklaştırmaya fırsat bulamadığı kurşundu. Çalışma odasına doğru ilerlediğimiz

sırada onu da bulup aldı. Hiç kimsenin onu görmediğini düşündüğü bir andı bu. Ama ben her şeyi görürüm. Ona sordum. Bir an afallayıp düşündü sonra da o komediyi oynadı! Aldığı şeyin ipek gül goncası olduğunu ima etti ve sevdiği kadını gözeten âşık erkek rolünü oynadı. Ah bu çok zekiceydi ve eğer siz papatya toplamamış olsaydınız..."

"Bunun onunla ne ilişkisi olduğunu anlayamıyorum?"

"Anlamıyor musunuz? Dinleyin öyleyse... Çiçek tarhında yalnızca dört ayak izi vardı. Eğer papatya topladıysanız çok daha fazla sayıda ayak izi olması gerekirdi. Dolayısıyla sizin papatya toplamanızla, o gül goncasını koparmak için gelmeniz arasında birinin çiçek tarhındaki izleri düzeltmiş olması gerekiyordu. Bu bahçıvan olamazdı... hiçbir bahçıvan yediden sonra çalışmaz. Öyleyse bunu yapan suçunu örtmeye çalışan biriydi... bu katil olmalıydı... cinayet silah sesinin duyulmasından önce işlenmiş olmalıydı!"

Harry merakla, "Peki neden hiç kimse asıl öldürücü silah sesini duymadı?" diye sordu.

"Susturucu. Susturucuyu ve tabancayı çalılıkların arasında bulacaklarını sanıyorum."

"Ne büyük risk!"

"Neden risk olsun ki? Herkes akşam yemeğine hazırlanmak için yukarıdaydı. Cinayet anı gerçekten çok iyi seçilmişti. Tek sakınca antredeki kurşundu, ki ondan da sorunsuz olarak kurtulmayı başardığını düşünüyordu."

Poirot kurşunu havaya kaldırdı.

"Onu da Bay Dalehouse ile pencereyi incelediğimiz sırada aynanın altına bırakıvermişti."

"Ah!" Diana, Marshall'a sokuldu. "Benimle hemen evlen John ve beni uzaklara götür."

Barling hafifçe öksürdü.

"Sevgili Diana, dostumun vasiyetnamesindeki koşullar çerçevesinde..."

Diana, "Umurumda bile değil," diye bağırdı. "Bir şekilde başımızın çaresine bakmaya çalışırız."

Harry, "Buna hiç gerek..." diye atıldı. "Her şeyi yarıya bölebiliriz Di. Amcamın bilincini yitirmiş olması, doğru düşünememesi benim her şeyi cebe indirmem sonucunu doğuramaz."

Birden Bayan Lytcham Roche çığlık atarak yerinden sıçradı.

"Mösyö Poirot... ayna... o... o... aynayı kasten kırmış olmalı." "Evet bayan."

"Oh!" Bayan Lytcham Roche şaşkın gözlerle Poirot'ya baktı. "Ama ayna kırmak uğursuzluk getirir."

Poirot neşeyle, "Zaten Bay Geoffrey Keene'e de uğursuzluk getirdiği belli," dedi.

Şamar Oğlanı

Lily Margrave sinirli bir şekilde dizinin üstünde duran eldivenlerini çekiştiriyor, karşısındaki büyük koltuğuna gömülmüş adamı kaçamak bakışlarla süzüyordu. Gerçi ünlü dedektif Hercule Poirot'dan bahsedildiğini daha önce de duymuştu, ama daha hiç karşı karşıya gelmemişti.

Onun ilginç, hatta komik görüntüsü karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. Oysa onu çok farklı hayal etmişti. Bu yumurta kafalı, tuhaf bıyıklı, kısa boylu komik adam gerçekten de kendisiyle ilgili olarak iddia edilen o muhteşem başarılara imza atmış olabilir miydi? Özellikle de o anda yaptığı şey, Miss Margrave'a son derece çocukça görünüyordu. Renkli tahta blokları üst üste yığıyordu. Kendisine anlatılanlardan çok daha fazla bununla ilgileniyor gibi görünüyordu.

Ancak Margrave birden susunca, Poirot başını kaldırıp, meraklı bakışlarla genç kızı süzdü.

"Matmazel, lütfen anlatmaya devam edin. Sanırım sizi dinlemediğimi düşünüyorsunuz? Hiç endişelenmeyin, bir tek sözcüğünüz bile dikkatimden kaçmış değil."

Genç kız hikâyesini anlatmaya devam ederken Poirot da yeniden küçük tahta blokları üst üste yığmaya başladı. Bu ürkütücü, şiddet ve trajedinin etkin olduğu bir öyküydü, ama genç kızın soğuk ve kayıtsız ses tonu, olayı anlatış şekli öylesine kısa ve duyarsızdı ki olayın insani yönünün konunun dışında bırakıldığı açıkça anlaşılıyordu.

Genç kız konuyu kısaca özetledikten sonra çekinerek, "Umarım," dedi. "Size olayı tam olarak yansıtabilmişimdir."

Poirot birkaç kez hızla başını salladı. Sonra bir el hareketiyle tahta blokları iterek masanın üstüne dağıttı, koltuğunun arkasına yaslandı, parmak uçlarını birbirine dayadı, bakışlarını zemine dikerek anladıklarını tekrar etti:

"Sir Reuben Astwell on gün önce öldürüldü. Önceki gün, yani çarşamba günü yeğeni Charles Leverson da tutuklandı. Anlattıklarınızdan yola çıkarak onun aleyhindeki deliller şunlar: eğer yanılıyorsam lütfen beni düzeltin bayan... Sir Reuben o gece geç vakte kadar kendi çalışma odasında yani kuledeki odada yazılarını yazmaktaydı. Bay Leverson eve geç vakit geldi, çalışma odasının hemen altındaki odada kalan uşak, onların arasındaki şiddetli tartışmaya kulak misafiri oldu. Kavga sanki bir sandalye devrilmişçesine bir gümbürtü ve hafif bir çığlıkla son buldu.

Uşak meraklanmıştı, neler olduğuna bakmak üzere oraya gitmeye niyetlendiyse de birkaç saniye sonra Bay Leverson'un hafifçe ıslık çalarak neşeyle odadan çıktığını görünce bu düşüncesinden vazgeçti. Ancak ertesi sabah hizmetçi kız yazı masasının başında Sir Reuben'in cesedini buldu. Başına ağır bir cisimle vurularak öldürülmüştü. Sanırım uşak gece olanları ilk aşamada polise anlatmadı. Bence bu çok doğal, öyle değil mi, matmazel9" Lily Margrave bu beklenmedik soruyla irkildi.

"Affedersiniz, anlayamadım?"

"İnsan ister istemez bu gibi olaylarda insani bir yön, duygusal bir şeyler arıyor," dedi ufak adam. "Gerçi bana olayı açıkça... hatta takdir edilecek kadar açık ve öz olarak anlattınız, ama... bu anlatımda trajedinin ana kişileri yani olayın aktörleri... bir tür

kukladan... kaldılar. Bana gelince ben her olaya daima insani yönleriyle, yani insan doğası açısından bakarım. Kendi kendime şöyle düşündüm, bu uşak... adı neydi, ne demiştiniz?"

"Parsons."

"Bu Parsons adındaki uşak hiç kuşkusuz kendi konumundaki birçokları gibi polisten hiç hoşlanmıyordun Dolayısıyla onlara mümkün olduğunca az şey anlatmıştır. Bunun dışında sadık bir uşak olarak da cinayetle evdekiler arasında bağlantı kurulmasına neden olabilecek bir şeyi söylemekten de özellikle kaçınmıştır. Dolayısıyla da bunu yapanın bir gaspçı, bir hırsız olabileceği fikrine dört elle sarılmıştır. Evet, evet, bu eski uşakların sadakat anlayışları gerçekten de üzerinde çalışılması gereken bir konu."

Gülümseyerek arkasına yaslandı,

"Bu arada," diye ekledi. "İlk aşamada Bay Leverson da dahil evde bulunan herkes, o geceye ilişkin kendi öyküsünü anlatmıştı, değil mi? Bay Leverson'unki büyük olasılıkla geç geldiği ve dayısını görmeden doğruca yatmaya gittiğiydi, değil mi?"

"Öyle demişti."

"Ve hiç kimse de bundan şüphelenmek için bir neden göremedi," diye mırıldandı Poirot düşünceli bir şekilde. "Tabii Parsons dışında. Daha sonra da Scotland Yard'dan bir müfettiş geldi, Müfettiş Miller demiştiniz, değil mi? Onu tanırım, geçmişte bir ya da iki kez karşılaşmıştık. Sıkı bir adam olduğu söylenir, zeki, gelincik kadar atik ve çevik, tilki kadar kurnaz ve sinsi biri. Evet, onu çok iyi tanıyorum. Bu zeki, kurnaz müfettiş tabii hemen yerel polis müfettişinin atladığı bir şeyi, Parsons'un endişe içinde olduğunu, içinin hiç rahat olmadığını, söylemediği bir şeyler olduğunu fark etti. Eh bien, biraz Parsons'un üzerine gitmesi de yeterli oldu elbette.

Böylece o gece eve dışarıdan giren biri olmadığı, katilin evin dışından değil içinden biri olması gerektiği de açıkça ortaya çıkmış oldu. Parsons belki şimdi mutsuz ve endişelidir, ama gizlediği gerçeğin ağzından alınmış olması onu yine de bir şekilde mutlu etmiştir.

Bir skandala engel olmak için elinden geleni yaptığı kesin, ama her şeyin bir sınırı vardır. Sonuç olarak Parsons'un öyküsünü dinleyen müfettiş birkaç soru daha yöneltmiş ve bu yönde araştırmalarına devam etmiştir. Bay Leverson aleyhinde bulduğu kanıtlar kesinlikle katil olarak onu işaret etmektedir... ve son derece de suçlayıcı, inandırıcı kanıtlardır bunlar.

Çalışma odasındaki sandığın kenarında bulunan parmak izlerinin kuşku götürmez bir şekilde Charles Leverson'un olduğu ortaya çıkar. Müfettiş evdeki hizmetçi kızdan cinayetin ertesi sabah Bay Leverson'un odasındaki lavabonun kanlı suyla dolu olduğunu ve kendisinin boşalttığını öğrenir. Charles Leverson, ona parmağını kestiğini söyler, gerçekten de parmağı yaralıdır, ama bu o kadar küçük bir yaradır ki. Gömleğinin manşeti yıkanmıştır, ama ceketinin kol kenarında da kan izlerine rastlanır. Para sıkıntısı içinde olduğu bilinmektedir, üstelik Sir Reuben'in ölümüyle ona hatırı sayılır bir servet kalacağı da kesindir. Ah evet, durum bu genç adam için gerçekten de çok ciddi, matmazel."

Sözlerine kısa bir ara verdi.

"Evet, şimdi de bugüne gelelim."

Lily Margrave ince omuzlarını silkti.

"Size daha önce de söylediğim gibi beni buraya gönderen Lady Astwell, Mösyö Poirot."

"Yani buraya gelmek sizin fikriniz değildi, öyle mi?"

Küçük adam, onu meraklı bakışlarla süzüyordu. Kız yanıt vermedi.

"Sorumu yanıtlamadınız?"

Lily Margrave yeniden eldivenlerini çekiştirmeye başladı.

"Bunu açıklamak benim için çok zor, Mösyö Poirot. Lady Astwell'e karşı sorumluluklarım var. Daha açık söylemek gerekirse, ben onun yardımcısı ve sekreteriyim, ama o bana karşı hep kendi öz kızı ya da yeğeniymişim gibi davrandı. Bana karşı her zaman son derece nazik ve anlayışlı olmuştur. Zaman zaman hataları olsa da asla onu eleştirmek veya sizde bu davayı üstlenmek konusunda önyargılar oluşturmak gibi bir düşüncem olamaz."

Poirot sevecenlikle, "Hercule Poirot'yu etkilemek de önyargılı davranmaya yöneltmek olanaksızdır, cela ne ce fait pas, *(Öyle değil mi?)"* dedi. "Anladığım kadarıyla Lady Astwell'in kafası biraz karışık. Öyle değil mi?"

"Eğer açıkça söylemem gerekirse..."

"Anlatın matmazel..."

"Bence bütün bunlar çok saçma."

"Demek siz de bu izlenimi edindiniz?"

"Gerçi Lady Astwell'e karşı bir şey söylemek istemiyorum, ama..."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Anlıyorum matmazel, sizi kesinlikle anlıyorum," diyen Poirot gözleriyle genç kadına devam etmesi için cesaret vermek ister gibiydi.

"O gerçekten çok iyi, düzgün bir insan, ayrıca inanılmayacak derecede de nazik, ama... nasıl anlatayım ki? O pek eğitimli bir

kadın değil. Biliyorsunuz sanırım, Sir Reuben, onunla evlendiğinde o aktristi. Önyargıları, saplantıları ve batıl inançları olan biri o. Eğer bir şey söylerse, bu kesinlikle doğrudur ve öyle de kabul edilmelidir, hiçbir karşı fikri duymak bile istemez. Müfettiş, ona karşı pek nazik ve anlayışlı değildi, bu da onu çileden çıkardı. Lady Astwell Bay Leverson'dan şüphelenmenin saçmalıktan öte bir şey olmadığı görüşünde. Bunun ancak polisin yapabileceği bir aptallık ve dik kafalılıktan kaynaklanan bir hata olduğuna inanıyor ve Charles'ın böyle bir şeyi asla yapmış olamayacağım, yani suçsuz olduğunu ileri sürüyor."

"Ama bunun için belli bir gerekçesi de yok, değil mi?"

"Yok."

"Hah işte! Olacak şey değil!"

Lily, "Ona sizi boş iddialarla ve varsayımlarla rahatsız etmenin hiçbir anlamı olmadığını söyledim," dedi.

Poirot, "Gerçekten ona bunu söylediniz mi?" diye sordu. "İşte bu ilginç!"

Lily Margrave'yi kaçamak bakışlarla inceledi, şık usta bir terzi elinden çıktığı belli olan siyah tayyörü, boğazına kadar kapalı ipek, beyaz bluzu ve küçük şık siyah şapkası hemen dikkatini çekti. Kızın hafif sivri çıkık bir çenesi, çok güzel bir yüzü ve koyu mavi uzun kirpikli gözleri vardı. Kıza karşı biraz önceki duyguları değişmeye başlamıştı; artık anlatılan olaydan çok karşısındaki kız ilgisini çekiyordu.

"Sanırım Lady Astwell biraz dengesiz ve isterik eğilimli biri olarak nitelendirilebilir."

Lily Margrave heyecanla başını salladı.

"Tam olarak onu tanımladığınızı söyleyebilirim. Size daha önce de söylediğim gibi o aslında son derece nazik biri, ama onu bir konuda ikna etmek ya da olaylara mantıklı bir şekilde yaklaşmasını sağlamak olanaksız."

Poirot, "Belki onun da şüphelendiği biri vardır," dedi. "Tamamen saçma görünen, hiç olamayacak biri."

Lily Margrave bir çığlık attı.

"Sorun da bu zaten, tam olarak doğru şeyi ifade ettiniz. Lady Astwell, Sir Reuben'in sekreterinden nefret ediyor. Zavallı adam, Lady Astwell bunu yapanın o olduğundan kesinlikle emin, bunu bildiğini söylüyor, halbuki zavallı Owen Trefusis'in bu cinayeti işlemiş olamayacağı kesinlikle kanıtlanmış durumda."

"Peki, Lady Astwell'in bunun için hiçbir dayanağı yok mu?"

"Elbette yok, yalnızca önsezi, zaten onun her şeyi sezgilerine bağlıdır."

Lily Margrave'in sesi aşağılayıcıydı.

"Anladığım kadarıyla siz," dedi Poirot gülümseyerek. "Matmazel sezgilere pek önem veren biri değilsiniz."

"Bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum."

Poirot koltuğunun arkasına yaslandı.

"Les femmes.. *(Kadınlar)* " diye mırıldandı. "Önsezi konusunda bunun Tanrı’nın onlara bahşettiği çok özel, gizli bir silah olduğunu düşünürler. Arada sırada haklı oldukları da olur, ama genelde on olayın dokuzunda yanılırlar."

"Biliyorum," dedi Lily. "Ama size, Lady Astwell'in nasıl biri olduğundan söz etmiştim. Onu kendi düşüncesinin aksine ikna

etmek olanaksızdır."

"Ve siz matmazel, sizden beklendiği şekilde aklı başında, sağduyulu ve ağzı sıkı bir yardımcı olarak bana geldiniz ve beni bu durumla ilgilenmeye, au courant *(Yarım ağızla söylemek, haberdar etmek)* ikna etmeye çalıştınız."

Poirot'nun ses tonundaki bir şey genç kızın merakla başını kaldırıp bakmasına neden oldu.

"Elbette," dedi Lily özür dilercesine. "Zamanınızın ne kadar değerli olduğunu biliyorum..."

"Beni şımartıyorsunuz matmazel, ama yine de... şu an için elimde ilgilenmem gereken pek çok olay olduğu da doğru."

"Bunun böyle olduğunu biliyordum," dedi Lily, gitmek için ayağa kalkarken. "Lady Astwell'e..."

Ancak Poirot ayağa kalkmadı. Koltuğunun arkasına yaslanıp, dikkatli bakışlarla genç kızı süzmeye başladı.

"Gitmek için aceleniz mi var, matmazel? Sizden biraz daha oturmanızı rica edebilir miyim, lütfen!"

Kızın yüzünün hafifçe kızarıp, sonra yeniden solduğunu izledi. Kız ağır ağır isteksizce oturdu.

Poirot, "Çok aceleci ve kararlısınız matmazel," dedi. "Benim gibi ağır ve karar vermekte zorlanan yaşlı bir adama karşı biraz hoşgörülü olmalısınız. Beni yanlış anladınız matmazel. Lady Astwell'i ziyaret etmek istemediğimi söylemedim."

"Öyleyse geliyorsunuz, öyle mi?"

Kızın sesi pek de bundan mutlu olmuşa benzemiyordu. Poirot'nun yüzüne bakmaktan kaçınıyordu, gözlerini tavana

dikmişti. Böylece dedektifin onu ısrarlı ve keskin bakışlarla incelediğini de göremedi.

"Matmazel, Lady Astwell'e ona hizmet etmekten mutluluk duyacağımı bildirin. Bugün öğleden sonra orada, Mon Repos malikânesiydi, değil mi?... olacağım."

Ayağa kalktı. Kız da öyle.

"Peki... ona söyleyeceğim. Oraya kadar gelmeniz gerçekten büyük incelik Mösyö Poirot, ama korkarım siz de bunun boşuna bir çabadan öte olmadığı kanısına varacaksınız."

"Büyük olasılıkla... ama kim bilir?"

Kıza kapıya kadar eşlik ettikten sonra kaşlarını çatmış ve derin düşüncelere dalmış bir halde odasına döndü. Bir iki kez başını salladı, sonra kapıyı açıp, uşağını çağırdı.

"Sevgili George, senden valizlerimizi hazırlamanı rica edecektim. Bugün öğleden sonra taşraya gidiyoruz."

"Peki efendim," diyen sadık uşak, George tipik bir İngilizdi: İnce uzun, soluk benizli ve duyarsız.

Poirot yeniden koltuğuna oturup, bir sigara yaktı ve, "Genç kızlar çok ilginç olabiliyorlar, George," dedi. "Özellikle de zeki olduklarında. Bir insandan bir şeyi yapmasını istemek ve aynı zamanda onu bunu yapmaktan alıkoymaya çalışmak gerçekten ustalık isteyen çok hassas bir işlem. İncelik gerektiriyor. Kız son derece becerikliydi, evet çok ustaca davrandı... ama Hercule Poirot'nun zekâsı sevgili George, hiç kimseyle kıyaslanamaz."

"Bunu sizden daha önce de duymuştum, sir."

Poirot, "Onun asıl korumaya çalıştığı sekreter değil," diye mırıldandı. "Lady Astwell'in onu suçlamasını küçümsüyor. Aslında isteği hiç kimsenin uyuyan köpekleri rahatsız etmemesi. Bense sevgili George, oraya özellikle onları rahatsız etmeye, uyandırmaya hatta kavga etmelerini sağlamaya gidiyorum. Orada bir dram yaşanıyor, Mon Repos denilen o yerde. Bir insanlık dramı ve bu da beni oraya çekiyor. Kız becerikliydi, ustalıkla davrandı, ama yeterince değil! Acaba... orada neyle karşılaşacağım?"

Bu sözlerin ardından oluşan dramatik sessizliği bozan George oldu.

"Smokin de koymamı ister miydiniz, efendim?"

Poirot, onu endişeli bakışlarla süzdü.

"Hep aynı konsantrasyon George, senin için işin her şeyin üstünde. Sanırım sen, benim için yaratılmışsın George, en doğru insansın!"

4.55 treni, Abbots Cross İstasyonu'na vardığında Hercule Poirot düzgün ve temiz giysileri, kıvrık bıyıkları ve züppe görünümüyle perona indi. Biletini verip, bariyerlerden geçtiği anda zayıf, uzun bir şoför tarafından karşılandı.

"Mösyö Poirot?"

Küçük adam, ona doğru yaklaştı.

"Evet benim."

"Bu taraftan efendim, lütfen."

Adam büyük bir Rolls-Royce'un kapısını açtı.

Ev, istasyondan yalnızca birkaç dakika uzaklıktaydı. Şoför bir kez daha arabadan inip Poirot'nun arabadan inmesi için kapıyı açtı.

Bu arada bir uşak da ön kapıyı açık tutuyordu.

Poirot açık kapıdan içeri girmeden önce evin dış görünümüne bir göz attı. Burası kırmızı tuğladan örülü, büyük, kaba, sağlam bir binaydı, güzellikle ilgisi yoktu, ama konfor yönünden bir eksiği olmadığı anlaşılıyordu.

Poirot antreye girdi. Uşak nezaketle şapka ve paltosunu aldı ve ancak en iyi uşaklarda rastlanan kısık, ama saygılı bir ses tonuyla mırıldandı.

"Hanımefendi sizi bekliyorlar, efendim."

Poirot kabarık halıyla kaplı merdivenlerde uşağı izledi. Bu uşak hiç kuşkusuz Parsons'du; davranışlarından asla duygulan anlaşılamayan, çok eğitimli, kusursuz bir uşak. Bir kapıdan geçip, iki kapısı olan bir antreye girdiler. Parsons bu kapılardan soldakini açıp, seslendi: "Mösyö Poirot, lady’m."

Oda pek büyük sayılmazdı, ama çok sayıda eşya, biblo ve aksesuarla dopdoluydu. Kanepede oturan siyah giysili kadın hemen ayağa kalkıp, telaşla Poirot'ya doğru ilerledi.

Elini uzatarak, "Mösyö Poirot," dedi. Bu arada kaçamak bakışlarla karşısındaki naif tipi inceliyordu.

Küçük adamın eline doğru eğilip, "Bayan," diye mırıldanması karşısında bir an duraksadı. Sonra birden coşkuyla dedektifin elini sıkarak bağırdı. "Küçük adamlara güvenirim. Onlar akıllıdırlar."

"Müfettiş Miller," diye mırıldandı Poirot. "Sanırım iriyarı bir tipti."

"O katıksız bir aptal," diyen Lady Astwell ekledi. "Gelin Mösyö Poirot, yanıma oturun."

Kanepeyi işaret ederek konuşmaya devam etti.

"Lily, beni sizi çağırmaktan vazgeçirmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Ancak ben artık ne istediğimi bilecek olgunlukta, bilinçli bir kadınım."

"Kadınlarda ender rastlanır bir yetenek," diyen Poirot, onun ardından kanepeye oturdu.

Lady Astwell minderlerin arasına yayılıp, rahat bir pozisyon aldıktan sonra Poirot'ya döndü.

"Lily iyi bir kız, ama her şeyi bildiğini sanıyor. Deneyimlerim bana bu tip insanların genellikle yanıldıklarını göstermiştir. Zeki bir insan değilim, Mösyö Poirot, hiçbir zaman da olmadım, ama daha akıllıların yanlış düşündükleri durumlarda bile haklı çıktığım çok olmuştur. İçgüdüye, önsezilere inanırım. Benden size katilin kim olduğunu söylememi ister misiniz? Karşınızda bunu bilen bir kadın var, Mösyö Poirot."

"Miss Margrave de bilmiyor mu?"

Lady Astwell sert bir tonda, "Size ne anlattı?" diye sordu.

"Olayın ayrıntılarını, olayla ilgili gerçekleri."

"Gerçekleri mi? Hepsi Charles'a karşı. Ama bunu yapan Charles değil. Bunu yapmadığını biliyorum." Bunu söylerken neredeyse rahatsız edici bir ciddiyet içindeydi.

"Kendinizden çok emin görünüyorsunuz Lady Astwell?"

"Kocamı öldüren Trefusis, Mösyö Poirot. Bundan eminim."

"Neden?"

"Onun kocamı neden öldürdüğünü mü yoksa benim bundan neden bu kadar emin olduğumu mu soruyorsunuz? Bakın size kesin olarak söylüyorum, bunu biliyorum. Biliyorum, bu gibi

konularda ben biraz farklıyım, hatta tuhaf olduğumu bile söyleyebilirim. Ama bir kez karar verdim mi, bu öyledir."

"Bay Trefusis'in Sir Reuben'in ölümünden bir çıkarı var mıydı?"

Lady Astwell gururlu bir şekilde, "Ona bir tek kuruş bile bırakmadı," dedi. "Bu da sevgili Reuben'in de onu pek sevmediğini ve güvenmediğini gösteriyor."

"Bu bey uzun süredir mi, Sir Reuben'in yanında çalışıyordu?"

"Yaklaşık olarak dokuz yıl."

Poirot yumuşak bir ses tonuyla, "Bu oldukça uzun bir süre," dedi. "Bir kişinin emrinde çalışmak için oldukça uzun bir süre. Evet, Bay Trefusis işverenini yakından tanıyor olmalı."

Lady Astwell bakışlarını Poirot'ya yöneltti.

"Nereye varmak istiyorsunuz? Bunun konumumuzla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Yalnızca kafamda ufak bir fikir oluştu da," dedi Poirot. "Uzun süreli bir çalışma döneminin etkilerine ilişkin pek de ilginç olmayan, ama orijinal, basit bir fikir."

Lady Astwell hâlâ dedektife bakıyordu.

"Çok zekisiniz, değil mi?" diye sordu oldukça şüpheli bir tonda. "Herkes öyle söylüyor."

Hercule Poirot güldü.

"Belki günün birinde siz de bana aynı düşüncede olduğunuzu söylersiniz, madam. Neyse şimdilik bu cinayetin ayrıntılarıyla ilgilenmeye devam edelim. Bana evdekilerden, bu trajedinin yaşandığı gün evde bulunan kişilerden bahsedin lütfen."

"Tabii Charles vardı."

"Yanılmıyorsam, kendisi kocanızın yeğeni değil mi?"

"Evet Charles, Reuben'in kız kardeşinin oğlu. Kız kardeşi çok zengin biriyle evliydi. Ama sonra şu borsa krizi denilen durumlardan biri yaşandı... hani şu şehirdekilerin yaşadıkları... ve adam iflas etti. Ardından da öldü, sonra da Charles ve annesi de bizim yanımıza geldi. O sırada yirmi üç yaşındaydı ve avukat olacaktı. Bu felaketten sonra Reuben, onu yanına aldı."

"Bay Charles çalışkan biri midir?"

"Aklı hızlı çalışan insanlardan çok hoşlanırım," diyen Lady Astwell, beğeniyle başını salladı. "Hayır, asıl sorun da buydu zaten, Charles çalışkan biri değildi. Sürekli dayısıyla işleri, yüzüne gözüne bulaştırdığı konusunda ya da herhangi bir nedenden dolayı tartışırlardı. Aslında zavallı Reuben de zor bir adamdı. Onunla geçinmek de o kadar kolay değildi. Ona çoğu kez bir zamanlar kendisinin de genç ve deneyimsiz olduğunu anımsatmam gerekmiştir ki. Aslında gençliğinde o kadar farklıydı ki, Mösyö Poirot."

Lady Astwell anılarının etkisiyle derin bir iç geçirdi.

"Charles da değişecek, madam. Bu doğa yasası."

"Yine de," dedi Lady Astwell. "Eşim hiçbir zaman bana kaba davranmamıştır. Bir an olsa bile, ardından hemen özür dilerdi... zavallı sevgilim Reuben!"

Poirot sordu.

"Anladığıma göre o çok zor bir insandı, öyle değil mi?"

Lady Astwell başarılı bir aslan terbiyecisi havasında, "Onu idare etmeyi her zaman başardım," dedi. "Ancak bazen yanında çalışanlarla ters düştüğünde gerçekten de çekilmez oluyordu. Onları yönetmenin de yolları vardır, ama Reuben nasıl davranacağını bilmiyordu."

"Sir Reuben servetini tam olarak kime bıraktı Lady Astwell?"

"Yarısını bana, yarısını Charles'a," dedi Lady Astwell aceleyle. "Avukatlar bunu böyle ifade etmiyorlar, ama sonuç olarak durum bu."

Poirot başını salladı.

"Anlıyorum... anlıyorum," diye mırıldandı. "Evet Lady Astwell, şimdi de sizden bana evde bulunanları tanımlamanızı isteyeceğim. Siz vardınız, Sir Reuben'in yeğeni Charles Leverson vardı, sonra sekreter Bay Owen Trefusis ve Miss Lily Margrave. Bana biraz bu genç bayandan bahseder misiniz?"

"Lily hakkında mı bilgi edinmek istiyorsunuz?"

"Evet. Yanınızda uzun süredir mi çalışıyor?"

"Yaklaşık olarak bir yıl. Bakın daha önce de sekreterlerim oldu, ama hepsi beni çıldırtmaktan başka şey yapmadılar. Lily ise onlardan çok farklı. O ince ruhlu, sağduyulu ve akıllı bir kız, ayrıca çok da güzel. Bakın, ben etrafımda güzel bir yüz görmekten çok hoşlanırım, Mösyö Poirot. Aslına bakarsanız ben tuhaf bir insanım, ilk bakışta bir insanı ya severim ya da ondan nefret ederim. Bu kızı gördüğüm ilk anda kendi kendime, "İşte bu!" dedim.

"Size bir dostunuz mu tavsiye etti onu Lady Astwell?"

"Sanırım bir iş ilanı dolayısıyla başvurmuştu. Evet... kesinlikle öyleydi."

"Peki, ailesi hakkında bilginiz var mı? Nereden geldiği?"

"Sanırım anne ve babası Hindistan'dan. Onlar hakkında pek bir bilgim yok. Ama insan ilk bakışta Lily'nin gerçek bir lady olduğunu anlıyor değil mi, Mösyö Poirot?"

"Ah kesinlikle, kesinlikle."

"Elbette," diye ekledi Lady Astwell. "Asla bir lady olduğumu iddia edemem. Bunu ben de biliyorum yanımızda çalışanlar da. Ama asla saplantılı, dar kafalı biri olmadım. Gerçek bir lady karşıma çıktığında onu takdir etmeyi bilirim. Hiç kimse bana karşı Lily kadar anlayışlı ve nazik olmadı, Mösyö Poirot. Bu kızı çoğu kez kendi kızım gibi görüyorum, yanımda çalışan biri olarak değil."

"Sir Reuben de bu duygunuzu paylaşıyor muydu?"

Hercule Poirot'nun gözleri odadaki biblolardaydı, ama yine de Lady Astwell'in yanıt vermeden önce bir an durakladığını fark etti.

"Erkeklerin olaylara bakışları farklı olabiliyor. Tabii, aslında... evet, onlar çok iyi anlaşıyorlardı."

Poirot kendi kendine gülümsedi.

"O akşam evde hizmetliler dışında yalnızca bu kişiler mi vardı?"

"Hayır. Victor da buradaydı."

"Victor da kim?"

"Eşimin kardeşi ve aynı zamanda ortağı."

"O da sizinle burada mı yaşıyor?"

"Hayır, o akşam bizi ziyarete gelmişti. Son yıllarda Batı Afrika'da yaşıyordu."

"Batı Afrika," dedi Poirot kendi kendine.

Yeterli zaman tanındığı takdirde Lady Astwell’ın kendiliğinden bu konudaki açıklamalarını geliştireceğine inanıyordu.

"Oranın muhteşem bir ülke olduğunu söylüyorlar, ama ben kocamın üstünde çok olumsuz etkisi olduğu düşünüyorum. Orada çok fazla içiyor ve kontrollerini kaybediyorlar. Astwell'lerden hiçbiri yumuşak tabiatlı değildir, ama Victor, Afrika'dan döndüğünden beri akıl alamayacak kadar sinirli, sanki bir öfke küpü. Birkaç kez beni gerçekten de çok korkuttu."

Poirot hafifçe, "Acaba Miss Margrave'i de korkuttu mu?" diye mırıldandı.

"Lily mi? Ah, onun, Lily ile pek bir araya geldiklerini sanmıyorum."

Poirot elindeki küçük deftere ufak birkaç not aldı. Sonra da kalemini yerine yerleştirerek defteri özenle ceketinin cebine koydu.

"Çok teşekkür ederim Lady Astwell. Şimdi de eğer sizin için de uygunsa biraz Parsons'la konuşmak isterdim."

"Onun buraya yukarı gelmesini mi istiyordunuz?"

Lady Astwell'in eli zile gittiyse de Poirot hemen engel oldu.

"Hayır, hayır, binlerce defa hayır. Ben aşağı onun yanına giderim."

"Eğer bunun daha doğru olacağı kanısındaysanız..."

Bir sonraki sahnede olmayacağını öğrenmenin, Lady Astwell' de hayal kırıklığı yarattığı açıkça anlaşılıyordu.

Poirot gizemli bir havada, "Bu gerekli," dedi ve Lady Astwell'i istediği şekilde etkilenmiş olarak bırakıp, yanından ayrıldı. Parsons'u aşağıda yemek odasında gümüşleri parlatırken buldu.

Poirot konuşmayı o ilginç, komik reveranslarından birini yaparak başlattı.

"Kendimi tanıtayım," dedi. "Özel dedektif Poirot, Hercule Poirot."

"Evet, efendim," dedi Parsons. "Bunu tahmin ediyorduk." Sesi saygılı ancak soğuktu.

Poirot, "Beni Lady Astwell çağırttı," diye açıklamada bulundu. "Kendisi olanlardan tatmin olmuş değil, bir bütün olarak olanları kabullenemiyor."

"Hanımefendinin bunu birçok kez dile getirdiğini biliyorum."

"Aslında sanırım sizin zaten bildiğiniz bu konularla zaman kaybetmemizin anlamı yok, değil mi? Eğer sizce bir sakıncası yoksa odanıza gidelim ve bana tam olarak cinayet gecesi neler duyduğunuzu anlatın."

Uşağın odası giriş katında, hizmetlilere ayrılan bölümün hemen yanındaydı. Pencereleri demir parmaklıklıydı ve köşede çelik bir dolap duruyordu. Parsons, Poirot'ya dar yatağın üzerine oturabileceğini işaret etti.

"Saat on birde yatmak üzere odama çekilmiştim efendim. Miss Margrave de yatmaya gitmişti, Lady Astwell ise o sırada Sir Reuben ile kuledeki odadaydı."

"Lady Astwell, Sir Reuben'in yanında mıydı? Ah, anlatın."

"Kuledeki oda tam bu odanın üstünde. Orada konuşan olduğunda buradan sesler mırıltı halinde duyulur, ama tabii tam olarak ne konuşulduğu anlaşılmıyor. Sanırım on bir buçuk civarında uyuyakaldım. Ön kapının çarpıldığını duyarak uyandığımda saat tam olarak on ikiydi, Bay Leverson'un eve döndüğünü anlamıştım.

Hemen ardından da yukarıda ayak sesleri ve Bay Leverson'un Sir Reuben ile konuştuğunu duydum.

O sırada Bay Leverson tam olarak sarhoş değilse de... şöyle diyelim... biraz patavatsız ve yaygaracı olduğunu düşündüm. Dayısına avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Bir iki sözcüğü duyabildim, ama tam olarak ne konuştuklarını anlayamadım. Sonra bir gümbürtü ve bir çığlık duyuldu."

Kısa bir aranın ardından Parsons son sözcüklerini tekrarladı.

"Büyük bir gümbürtü," dedi üzerine basa basa.

"Eğer yanılmıyorsam birçok romanda bu pat diye bir gürültü olarak nitelendirilir."

"Olabilir efendim," dedi Parsons ciddi bir ifadeyle. "Ama bu büyük bir patırtıydı."

Poirot, "Binlerce defa pardon," dedi.

"Hiç önemli değil efendim. Bu gümbürtüden sonraki sessizlikte açık ve net olarak Bay Leverson'un sesini duyabildim. 'Tanrım,' diyordu yüksek sesle. Tanrım! İşte aynen böyle efendim."

Parsons'un öyküyü anlatma konusunda başlangıçtaki çekingenliği kaybolmuş, hatta bundan zevk almaya başlamıştı bile. Kendini öykünün anlatıcısı olarak önemsiyor, Poirot da tüm gücüyle onu cesaretlendiriyordu.

"Mon dieu," diye mırıldandı. "O anda ne kadar heyecanlanmışsınızdır."

"Öyle denebilir efendim. Gerçekten de. Aslında tam olarak o an pek bir şey düşünebildiğimi söyleyemem. Ama sonradan bu işte bir tuhaflık olduğunu fark ettim, yukarı çıkıp, bakmamın daha doğru

olacağına karar verdim. Işığı yaktım ve maalesef o anda bir sandalyeyi devirdim.

Kapıyı açtım, hizmetçilerin odasının önündeki antrede ilerledim ve dışarıdaki ana antreye açılan kapıyı açtım. Buradaki arka merdivenlerden doğruca yukarı çıkılır. Merdiven sahanlığında bir an için yukarı çıkıp, çıkmama konusunda kararsız kalarak bekledim yukarıdan Bay Leverson'un neşeli ve içten sesini duydum. "Neyse ki bir şey olmadı," diyordu. "İyi geceler!" Sonra ıslık çalarak sahanlık boyunca ilerleyip, kendi odasına gittiğini duydum.

Tabii ki hemen odama yatağıma döndüm. Yukarıda bir şey devrilmişti, o an aklıma gelen tek şey buydu. Sorarım size efendim, Bay Leverson'un neşeyle iyi geceler dediğini duyan biri olarak Sir Reuben'in öldürülmüş olabileceğini düşünebilir miydim?"

"Duyduğunuzun Bay Leverson'un sesi olduğundan emin misiniz?"

Parsons Belçikalıyı küçümseyen bakışlarla süzdü ve Poirot o anda açıkça doğru olmasa bile Parsons'un ne olursa olsun bunda direteceğini anladı.

"Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mıydı, efendim?"

"Bir şey daha," dedi Poirot. "Bay Leverson'dan hoşlanır mısınız?"

"Şey... yani, affedersiniz?"

"Bu çok basit bir soru. Bay Leverson'dan hoşlanır mısınız?"

İlk anda şaşıran Parsons hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"Hizmetliler bölümündeki kanı..." diye söze başladıysa da ara verdi.

Poirot, "Neyse," dedi. "Madem böyle istiyorsunuz, bu şekilde de ifade edebilirsiniz."

"Genel kanı Bay Leverson'un cömert, yardımsever genç bir adam olduğu, ama ne yazık ki, nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum, pek zeki olmadığı."

"Ah!" dedi Poirot. "Biliyor musunuz Parsons, onu hiç görmemiş olduğum halde benim de Bay Leverson hakkında edindiğim izlenim bu."

"Gerçekten mi efendim?"

"Peki... bağışlayın... hizmetliler bölümünün sekretere ilişkin görüşü ne?"

"Sakin ve sabırlı biri, efendim, zahmet vermekten, sorun çıkarmaktan kaçınan bir insan."

Poirot, "Vraiment,” *(Gerçekten)* dedi.

Uşak hafifçe öksürdü.

"Hanımefendi, efendim," diye mırıldandı. "Yargılarında hep biraz aceleci davranır."

"Öyleyse hizmetkârlar odasının görüşü bu cinayeti Bay Leverson'un işlediği yönünde, öyle mi?"

"Hiç birimiz katilin Bay Leverson olabileceğini düşünmek bile istemiyoruz," dedi Parsons. "Biz... açık söylemek gerekirse... asla onun böyle bir şey yapabileceğini düşünemezdik."

"Ama onun öfkeli bir tabiatı var, değil mi?"

Parsons, Poirot'ya biraz daha yaklaştı.

"Eğer bana bu evdeki en öfkeli kişinin kim olduğunu sorarsanız..."

Poirot elini kaldırdı.

"Ah! Sormam gereken bu değil. Asıl sormam gereken en sakin kişinin kim olduğu?"

Parsons şaşkınlıktan ağzı açık bir halde ona bakakaldı.

Poirot onunla daha fazla zaman kaybetmedi. Sevecen bir tavırla hafif bir reverans yapıp... zaten her zaman sıcakkanlıydı... odadan çıktı ve Mon Repos'un büyük antresine gitti. Burada bir iki dakika kadar durup, düşündükten sonra bir ses duyarak kulak kesildi. Ardından da parmak uçlarına basarak oradaki kapılardan birine doğru ilerledi.

Kapının eşiğinde durup, kütüphane olarak düzenlenmiş küçük odaya baktı. Odanın uzak ucundaki büyük yazı masasının başında oturan ince, solgun genç adam hararetle bir şeyler yazıyordu. Adamın içe çökük bir çenesi vardı ve okuma gözlüğü takmıştı. Poirot, onu birkaç dakika süreyle inceledi ve sonra dikkat çekmek için son derece yapmacık bir şekilde öksürür gibi bir ses çıkardı.

"Öhö."

Yazı masasının başındaki genç adam işine ara vererek başını kaldırdı. Şaşırmış görünmüyordu, ancak Poirot'ya baktığında yüzünde bir an endişeli bir ifade belirmişti.

Poirot hafifçe eğilip, selam vererek ilerledi.

"Sanırım Bay Trefusis'le konuşma onurunu yaşamaktayım, değil mi? Adım Poirot, Hercule Poirot. Sanırım benden bahsedildiğini duymuşsunuzdur."

'Ab... şey... evet, elbette," dedi genç adam.

Poirot, onu dikkatle inceledi.

Owen Trefusis yaklaşık otuz üç yaşlarındaydı. Dedektif ilk bakışta neden hiç kimsenin Lady Astwell'in suçlamasını ciddiye almadığını anladı. Bay Trefusis düzgün görünümlü, efendi bir genç adamdı; fazlasıyla yumuşak başlı ve uysaldı. Hiç kimsenin sinirlendiğini, bir şeye karşı çıktığını göremeyeceği türdeki insanlardan olduğu hemen anlaşılıyordu.

Sekreter, "Sanırım sizi Lady Astwell çağırttı," dedi. "Bunu yapacağını söylemişti. Size herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

Davranışları kibardı ancak asla abartılı değildi. Poirot davet edildiği koltuğa otururken kibarca mırıldandı. "Lady Astwell, size şüphelerinden ve varsayımlarından söz etti mi?"

Owen Trefusis hafifçe gülümsedi.

"Bu konuda sanırım benden şüpheleniyor. Bu çok saçma, ama ne yaparsınız, öyle işte. Sir Reuben'in ölümünden bu yana benimle dostça tek bir sözcük bile etmedi. Karşılaştığımızda ise korkuyla yanımdan uzaklaşıyor."

Davranışları son derece doğaldı. Hatta bu durum onu kızdırmaktan çok eğlendiriyor gibiydi. Poirot anlayışla başını salladı.

"Aramızda kalsın, ama..." dedi açık sözlülükle. "Kendisi de bana aynı şeyi söyledi. Onunla bu konuyu tartışmadım... kendine fazla güvenen kadınlarla tartışmamayı ilke edinmişimdir. Bu zaman kaybından başka bir şey değildir, öyle değil mi?"

"Ah, kesinlikle."

"Ona evet madam, dedim... elbette bayan... precisement *(Kesinlikle)* madam. Bu sözlerin aslında hiçbir anlamı yok, ama yatıştırıcı oldukları kesin. Ben önyargısız olarak kendi araştırmamı yaparım. Anlaşıldığı kadarıyla şimdilik Bay Leverson dışında birinin cinayeti işlememiş olması olanaksız gibi görünüyor... neyse, daha önce de olanaksız gibi görünen olaylarla karşılaşmıştım."

"Sizi kesinlikle anlıyorum ve ne zaman isterseniz hizmetinizde olacağımı bilmelisiniz."

"Son," dedi Poirot. "Birbirimizi anlıyoruz. Şimdi bana o gece olanları anlatabilir misiniz? En iyisi akşam yemeğiyle başlayın."

Sekreter, "Sizin de hiç kuşkusuz bildiğiniz gibi Leverson akşam yemeğinde yoktu," diyerek anlatmaya başladı. Dayısıyla ciddi bir tartışma yaşamış ve akşam yemeğini golf kulübünde yemek için evden ayrılmıştı. Bu yüzden Sir Reuben de çok gergindi."

Poirot araya girerek nazikçe, "Madamın zaten pek sakin, sevecen biri olduğu söylenemezdi, değil mi?" dedi.

"Ah, aksine çok sert, çetin bir insandı, tam bir tiran. Eğer onu çok iyi tanımasaydım yanında dokuz yıl çalışamazdım. Zor bir insandı, Mösyö Poirot. Çocukça öfke krizleri geçirir ve bu arada yanına yaklaşan kim olursa olsun azarlardı. Zamanla buna alıştım. Onun dediklerine, beni azarlamasına aldırmamayı öğrendim. Aslında kötü kalpli bir insan değildi, ama davranışları bazen gerçekten komik ve dayanılmaz olabiliyordu. İnsanı çileden çıkarabiliyordu. Önemli olan ona asla karşı çıkmamaktı."

"Çevresindeki diğer insanlar da bu anlamda sizin kadar bilinçli olabiliyorlar mıydı?"

Trefusis omuzlarını silkti.

"Lady Astwell kavgadan hoşlanan bir tip, Sir Reuben'den asla çekinmez, ona sık sık karşı çıkar ağzına geleni söylerdi. Ama sonra hep barışırlardı. Sir Reuben, ona tutkuyla bağlıydı."

"O akşam da tartışmışlar mıydı?"

Sekreter gözlerini uzaklara dikti, bir an tereddüt ettikten sonra yanıt verdi. "Sanırım evet, neden sordunuz?"

"Bir fikir, hepsi bu."

Sekreter, "Tabii, tam olarak bir şey söyleyemem," dedi. "Ama bir şeyden dolayı tartıştıklarını sanıyorum."

Poirot bu konunun üzerine daha fazla gitmedi.

"Peki, o akşam yemekte başka kimler vardı?"

"Miss Margrave, Bay Victor Astwell ve ben."

"Peki ya sonra?"

"Oturma odasına geçtik. Sir Reuben, bize eşlik etmedi. Yaklaşık on dakika sonra yanımıza geldi ve beni bir mektuptaki önemsiz bir şey için azarlayarak yukarı çağırdı. Onunla yukarı kule odasına gidip, durumu düzelttim. Daha sonra Bay Victor Astwell de oraya geldi ve ağabeyiyle bir şey konuşmak istediğini söyledi. Ben de aşağı inip, iki bayana katıldım.

"Yaklaşık olarak çeyrek saat sonra Sir Reuben'in çanı şiddetle çaldığını duydum ve Parsons gelip, hemen yukarı Sir Reuben'in yanına gitmem gerektiğini söyledi. Ben odaya girerken Bay Victor Astwell de dışarı çıkıyordu. Neredeyse çarpışıyorduk. Onu sinirlendiren bir şeyler olmuştu. O da son derece öfkeli çabuk kızan bir insandır. Hatta sanırım beni fark bile edemedi."

"Sir Reuben bu konuyla ilgili bir şey söyledi mi?"

Tek söylediği, "Victor aklını kaçırmış; korkarım günün birinde yine bu öfke krizlerinden birine kapılıp, birinin canını yakacak oldu."

Poirot, "Ah," dedi ve sordu. "Peki, tartışmanın nedenine ilişkin bir fikriniz var mı?"

"Bir şey söyleyemem."

Poirot yavaşça başını çevirdi ve sekretere baktı. Bu son sözler telaşla söylenmişlerdi. Poirot, Trefusis'in istediği takdirde çok daha fazlasını söyleyebileceği kanısındaydı. Ama yine konunun üzerine gitmemeyi yeğledi.

"Peki ya sonra? Anlatın."

"Yaklaşık yarım saat kadar Sir Reuben ile birlikte çalıştım. Saat on bir gibi Lady Astwell çalışma odasına geldi ve Sir Reuben artık yatmaya gidebileceğimi söyledi."

"Siz de yatmaya mı gittiniz?"

"Evet."

"Lady Astwell'in Sir Reuben'in yanında ne kadar kaldığını biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Ladynin odası birinci katta, benimkiyse ikinci katta. Ne zaman odasına yatmaya gittiğini duymam olanaksız."

"Anlıyorum."

Poirot başını bir ya da iki kez onaylarcasına salladıktan sonra ayağa fırladı.

"Evet, mösyö, lütfen şimdi de beni kule odasına, çalışma odasına götürün."

Sekreterin ardından merdivenlerden birinci sahanlığa çıktı. Buradan Trefusis'in peşinden koridoru geçip, koridorun sonundaki kumaş kaplı kapıyı açıp, hizmetlilerin bölümüne inen merdivenlerin ve bir diğer kapının daha bulunduğu ufak bir hole geçtiler. Bu kapıdan içeri girdiklerinde ise artık cinayetin işlendiği yerdeydiler.

Buranın tavanı diğer odaların yaklaşık iki katı yükseklikteydi. Burası kare biçiminde, geniş bir çalışma odasıydı. Duvarlara kılıç ve kalkanlar asılmıştı, odanın çeşitli yerlerinde ve masaların üzerlerinde Afrika yerlilerine özgü ilginç heykel ve biblolar bulunmaktaydı. Odanın kapının karşısına gelen uzak köşesinde, pencerenin cumbasında ise büyük bir yazı masası vardı. Poirot doğruca masaya gitti.

"Sir Reuben burada mı, bulundu?"

Trefusis başıyla onayladı.

"Sanırım arkasından yediği bir darbeyle öldürülmüştü, değil mi?"

Sekreter yeniden başıyla onayladı.

Trefusis, "Cinayet bu yerlilere özgü topuzlardan biriyle işlenmiş," diye açıkladı. "İnanılmayacak kadar ağır bir şey. Ölüm çok ani olmuş olmalı."

"Bu da cinayetin önceden planlanmamış olduğu olasılığını güçlendiriyor. Sert bir tartışma ve doğal olarak el altındaki ilk silahın kapılması."

"Evet, durum zavallı Leverson açısından hiç de iyi görünmüyor."

"Ceset masanın üzerine yığılmıştı, değil mi?"

"Hayır, yan tarafa, yere düşmüştü."

"Ah," dedi Poirot. "İşte bu tuhaf!"

"Neden tuhaf ki?"

"İşte bundan dolayı."

Poirot yazı masasının cilalı yüzeyindeki düzensiz yuvarlak bir lekeyi gösterdi.

"Bu kan izi, mon ami *(Arkadaşım)* “

Trefusis tahminde bulundu.

"Buraya sıçramış olmalı ya da daha sonra cesedi götürürken olmuş olabilir."

"Büyük olasılıkla," dedi küçük adam. "Olabilir. Bu odanın başka kapısı var mı?"

"Burada bir merdiven var."

Trefusis kapının yakınındaki kadife bir perdeyi yana doğru açtı. Buradan dar kıvrımlı bir merdivenle yukarı çıkılıyordu.

"Aslında burası bir astronom için yaptırılmış. Bu merdiven teleskopun bulunduğu kuleye çıkıyor. Sir Reuben ise oranın yatak odası olarak döşenmesini istedi. Bazen çok geç vakte kadar çalıştığında orada uyumayı yeğlerdi."

Poirot hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Yukarıdaki yuvarlak oda son derece sade döşenmişti. Portatif bir yatak, bir sandalye ve bir tuvalet masası, tüm eşya bu kadardı. Poirot buranın başka çıkışı olmadığından emin olduktan sonra yeniden Trefusis'in onu beklediği aşağı kata indi.

"Bay Leverson'un geldiğini duydunuz mü?" diye sordu.

Trefusis başını salladı.

"O sırada uyuyordum,"

Poirot anlayışla başını salladı. Yavaşça odayı gözden geçirdi.

"Eh bien," dedi bir süre sonra. "Burada yapabileceğimiz başka bir şev yok, ancak bir dakika... acaba perdeleri kapatabilir misiniz?"

Trefusis istenileni yaparak odanın diğer tarafındaki kalın siyah perdeleri çekip, kapattı. Poirot ışığı yaktı... tavandan sarkan büyük mermer avizenin lambaları etrafı aydınlattı.

Poirot. "Burada bir masa lambası var mıydı?" diye sordu.

Sekreter bu sorunun yanıtı olarak yazı masasının üzerinde duran yeşil abajurlu masa lambasını yaktı. Poirot diğer ışığı kapadı, açtı ve yeniden kapadı,

"C'est bien *(Çok Güzel).* Buradaki işim bitti,"

Sekreter, 'Akşam yemeği yedi buçukta," diye mırıldandı.

"Teşekkürler Bay Trefusis, içten ve samimi yardımlarınızdan dolayı çok teşekkürler."

"Bir şey değil."

Poirot düşünceli bir şekilde koridor boyunca ilerleyip, kendisi için ayrılan odaya gitti. Sadık George burada efendisinin eşyalarını yerleştirmekle meşguldü.

"Sevgili George," dedi hemen. "Umarım akşam yemeğinde büyük ölçüde ilgimi çekecek bir adamla karşılaşırım. Tropik bölgeden gelen biri... sıcak, öfkeli tabiatı olduğu söylenen biri. Parsons'un dikkatimi çekmeye çalıştığı, ancak Lily Margrave'in hiç sözünü bile etmediği biri. Sir Reuben, George, huysuz, çok aksi, öfkeli biriymiş. Peki, böyle biri kendinden de daha sert biriyle çatışırsa... nasıl diyordunuz? Kıyamet olur, değil mi?"

"Bunun doğru ifade şekli, kıyamet kopar, efendim. Ama bu her zaman olan bir durum değildir, hatta diyebilirim ki hiç olmaz."

"Olmaz mı?"

"Hayır efendim. Teyzem Jemima'yı düşünüyorum da, cadalozun tekiydi, sürekli ağzına geleni söyler, kendisiyle birlikte yaşayan zavallı kız kardeşini ezerdi, akıl almaz şeyler yapardı. Kızcağızı neredeyse hayatından bezdirmişti. Ama karşısına kendisi gibi biri çıktığında, özellikle bir de karşı koymaya kalkarsa, durum tamamen değişiyordu. Onun asıl dayanamadığı, üzerine gittiği uysal, sesini çıkarmayan kişilerdi."

"Hah!" dedi Poirot. "İşte bu çok düşündürücü!"

George özür dilercesine öksürdü.

"Bir şekilde sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu saygılı bir şekilde. "Şey... bir şekilde... size yardımcı olmak için?"

Poirot hemen, "Elbette," dedi. "Benim için o gece Miss Lily Margrave'in ne renk bir elbise giymiş olduğunu ve ona hangi hizmetçinin hizmet ettiğini öğrenebilir misin?"

George bu görevi her zamanki soğukkanlılığıyla kabullendi.

"Tabii efendim. Yarın sabah size bu konuda bilgi veririm."

Poirot koltuğundan kalkarak şöminenin alevine baktı.

"Benim için yaptığın hizmetler çok değerli George," diye mırıldandı. "Biliyor musun Jemima Teyzeni asla unutmayacağım."

Her şeye rağmen Poirot'nun o gece Victor Astwell ile tanışma umudu gerçekleşmedi. Victor telefon ederek o akşam Londra'da kalmak zorunda olduğunu bildirdi.

Poirot, Lady Astwell'e, "Merhum kocanızın işleriyle ilgileniyor, değil mi?" diye sordu.

"Victor firmanın ortağı. Afrika'ya gitmesinin nedeni firma adına bazı maden ocaklarının imtiyaz haklarıyla ilgilenmekti. Maden ocağıydı, değil mi Lily?"

"Evet, Lady Astwell."

"Sanırım altın madeniydi, yoksa bakır ya da kalay mıydı? Sen daha iyi biliyorsun Lily, Reuben'e bu konuda bir şeyler sormuştun. Ah dikkatli olsana tatlım, vazoyu kıracaksın."

Lily, "İçerisi çok sıcak oldu," dedi. "Biraz pencereyi açabilir miyim?"

"Nasıl istersen canım." Lady Astwell çok sakindi.

Genç kız pencereyi açarken Poirot, onu dikkatle izledi. Kız pencerenin önünde bir iki dakika kadar durup, soğuk akşam havasını içine çekti. Sonra dönüp, yerine oturdu.

Poirot nazikçe sordu. "Matmazel maden ocaklarıyla ilgileniyorlar mı?"

"Ah tam olarak değil," dedi genç kız kayıtsızlıkla. "Yalnızca Sir Reuben bundan bahsederken dinlemiştim. Aslında konu hakkında hiçbir bilgim yok."

Lady Astwell söze karıştı.

"O zaman ilgilenmiş gibi davranmakta çok iyiydin, tatlım, Sir Reuben bu sorularının belirli bir amacı olduğunu düşünmüştü."

Küçük dedektif gözlerini bakmakta olduğu şöminenin ateşinden bir an bile uzaklaştırmamış olsa da yine de Lily Margrave'in

yüzünün bir an için kızardığını fark etmişti. Ustaca konuyu değiştirdi.

İyi geceler deme zamanı geldiğindeyse ev sahibesine, "Sizinle özel olarak biraz konuşabilir miyiz, madam?" diye sordu.

Lily Margrave sağduyulu bir şekilde ortadan kayboldu. Lady Astwell ise soran gözlerle Poirot'yu süzüyordu.

"O akşam Sir Reuben'i canlı olarak gören son kişi sizdiniz, değil mi madam?"

Kadın başıyla onaylarken gözleri yaşla doldu. Hemen bu yaşları kenarları siyah oyalı beyaz mendiliyle sildi.

"Ah lütfen üzülmeyin, madam, inanın sizi üzmek istemezdim, gerçekten."

"Sorun değil Mösyö Poirot, bir şey yok, bu çok doğal, ama elimde değil."

"Sizi böyle yıprattığım için gerçekten çok üzgünüm."

"Hayır, hayır, devam edin. Ne diyordunuz?"

"Sanırım saat on bir sularında siz yukarı çıktınız ve Sir Reuben, Bay Trefusis'i gönderdi, değil mi?"

"Sanırım o sırada saat ondu."

"Orada onunla ne kadar kaldınız?"

"Odama döndüğümde saat on ikiye çeyrek vardı. Saate baktığımı anımsıyorum."

"Lady Astwell, acaba bana kocanızla hangi konuda konuştuğunuzu söyleyebilir miydiniz?"

Lady Astwell kanepenin üzerine çöktü ve kontrolünü kaybetti. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Biz... biz... kavga... ettik," diye inledi.

"Hangi konuda?" Poirot'nun sesi son derece yumuşak ve teselli ediciydi.

"Bi... birçok konuda. Ön... önce L... Lily hakkında tartıştık. Reuben nedense birden ona karşı olmaya başlamıştı... aslında hiçbir nedeni yoktu... ama onu belgelerini karıştırırken yakaladığını söylüyordu. Onu göndereceğini söylüyordu, bense karşı çıktım, bunun söz konusu bile olamayacağını, onun iyi bir kız olduğunu söyledim. Bunun üzerine b... bana ba... bağırmaya başladı. Ben de buna katlanamayıp, ona ağzıma geleni söyledim tabii.

"Aslında söylediklerim tam olarak onun hakkındaki düşüncelerim değildi, ama öfkenin aklı yoktur, Mösyö Poirot. Benimle evlenerek bana büyük bir iyilik yaptığını, beni bataklıktan çıkardığını söyledi, ben de ona... ah neyse, bunun artık ne önemi var ki? Kendimi asla affetmeyeceğim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz, Mösyö Poirot, her zaman iyi bir kavgayla insanların içlerini döküp, rahatlamalarının ve sonra barışmalarının ilişkilerin geleceği açısından doğru olduğunu söylerim. Ama o gece birinin çıkıp da onu öldüreceğini nereden bilebilirdim ki? Zavallı ihtiyar, zavallı Reuben!"

Poirot, onun tüm çıkışlarını anlayışla dinledi.

"Çok affedersiniz," dedi. "Acınızı tazelemiş oldum, sizi üzdüm. Neyse şimdi kısa ve öz olarak asıl konuya gelelim. Hâlâ kocanızı öldürenin Bay Trefusis olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Lady Astwell birden diklendi.

"Kadınların önsezilerine," dedi kendinden emin bir sesle. "Her zaman güvenebilirsiniz, içgüdüler yanıltmazlar. Kesinlikle, ama kesinlikle. Peki, ama Bay Trefusis cinayeti ne zaman işlemiş olabilir?"

"Ne zaman mı? Benim onun yanından ayrılmamdan sonra elbette."

"Sir Reuben'in yanından on ikiye çeyrek kala ayrıldınız. On ikiye beş kala da Bay Leverson o odaya girdi. Yani sizce sekreter bu on dakika içinde odasından çıkıp, oraya gitti ve eşinizi öldürdü, öyle mi?"

"Bu kesinlikle olabilir."

Poirot, "Pek çok şey olmuş olabilir," dedi. "Tabii ki on dakika içinde olabilir. Ah evet. Ama acaba öyle mi oldu?"

"Tabii ki yattığını ve derin bir uykuda olduğunu söylüyordur," dedi Lady Astwell. "Peki, ama bunun doğru olup olmadığını kim bilebilir?"

Poirot, "Onu gören de yok," diye anımsattı.

"Herkes yataktaydı ve uyuyordu," dedi Lady Astwell zafer kazanmışçasına. "Tabii ki gören olmaz."

Poirot kendi kendine, "Acaba?" diye mırıldandı.

Kısa bir sessizlik.

"Eh bien, Lady Astwell, size iyi geceler dilerim."

George, efendisinin sabah kahvesini yatağına getirdi.

"O gece Miss Margrave açık yeşil şifon bir elbise giyiyormuş, efendim."

"Teşekkürler George, gerçekten güvenilir bir insansın."

"Miss Margrave'a hizmet eden üçüncü hizmetçi kız. Adı Gladys."

"Teşekkürler George. Hizmetlerinin benim için değeri çok büyük."

"Rica ederim, efendim."

Poirot pencereden dışarı bakarak, "Güzel bir sabah!" dedi. "Sanırım hiç kimse erken kalkmayacaktır. Bence ufak bir deney yapmak için çalışma odasına gittiğimiz takdirde orada tamamen biz bize kalabiliriz."

"Benim de gelmemi istiyor musunuz, efendim?"

"Elbette. Yapacağımız şey aslında hiç zor değil."

Yukarı çıktıklarında çalışma odasının perdeleri hâlâ kapalıydı. George perdeleri açmak için bir girişimde bulunduysa da Poirot tarafından engellendi.

"Odayı bulduğumuz gibi bırakmalıyız. Masa lambasını yak."

Uşak denileni yaptı.

"'Şimdi de sevgili George, masadaki sandalyeye otur. Yazı yazarmış gibi yap. Tres bien *(Çok iyi)* Bana gelince, ben ağır bir cisim alıp, arkandan gizlice sokulacağım ve cismi kafana indireceğim."

"Anlıyorum efendim."

"Oldu!" dedi Poirot. "Ancak sana vurduğumda yazı yazmayı bırakmalısın. Tam olarak aynı sahneyi canlandıramayacağımızı biliyorsun. Sir Reuben'in katiliyle aynı güçte vurmam olanaksız. Ama sıra, o noktaya geldiğinde her şey gerçekçi olmalı. Başına

vuracağım, o anda yıkılmalısın... işte böyle. Kolların gevşemeli, bedenin çökmeli. İzin verirsen göstereyim. Hayır, hayır, kendini rahat bırakmalısın."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdi.

"Pantolon ütülemekte çok iyisin, George, ama iş hayal gücünü çalıştırmaya gelince bunda hiç de iyi değilsin. Haydi, kalk ve yerini bana bırak."

Masanın başına oturma sırası Poirot'daydı.

"Yazıyorum." dedi. "Kendimi yazmaya kaptırmışım. Gizlice arkamdan sokuluyorsun ve başımın arkasına elindeki topuzu indiriyorsun. Çat! Kalem parmaklarımın arasından uçuyor, öne doğru yığılıyorum, ama fazla değil, çünkü sandalye masaya göre alçak, ayrıca kollarım da bana destek oluyor. George, bana bir iyilik yapıp, tekrar kapıya gider misin. Bana oradan ne gördüğünü söyle."

"Peki efendim."

"Evet, George, söyle?"

"Sizi görüyorum efendim, masanın başında oturuyorsunuz."

"Masanın başında oturduğumu mu'?"

Sadık uşak George. "Tam olarak görmek o kadar da kolay değil efendim," diye açıkladı. "Aradaki mesafe oldukça fazla, ayrıca lambanın büyük abajuru da gölgeliyor. İzin verirseniz, tavandaki ışığı yakarsam..."

Elini elektrik düğmesine doğru uzattı.

Poirot bağırdı.

"Sakın yapma bunu! Böyle de halledebiliriz. Ben burada masaya eğilmiş durumdayım, sense kapıda ayakta duruyorsun. Şimdi yavaş

yavaş bana doğru gel George! Ve elini omzuma koy."

George denileni yaptı.

"Ayaklarının üzerinde durmakta zorlanıyormuş gibi biraz bana doğru yaslan George! Ah, voila!*(İşte!)* "

Hercule Poirot'nun gevşek bedeni artistik bir şekilde yana doğru yıkıldı.

"Düşüyorum... işte böyle!" diye belirtti. "Evet, çok güzel bir canlandırma oldu bu! Şimdi yapılması gereken çok önemli bir şey daha var."

"Nedir efendim?"

"Evet, şimdi önemli olan güzel bir kahvaltı etmem!"

Küçük adam yaptığı şakaya kendisi de içtenlikle güldü.

"Mide George, asla ihmal edilmemeli!"

George bu espriden hoşlanmadığını belirten sessizliğini sürdürüyordu. Poirot kendi kendine gülerek neşeyle merdivenlerden indi. Olayların gidişatından mutluydu. Kahvaltıdan sonra üçüncü hizmetçi Gladys'i buldu ve kendini tanıttı. Onun kendisine cinayete ilişkin olarak neler anlatacağını çok merak ediyordu. Kız Charles'tan çok hoşlanıyordu, ama yine de cinayeti onun işlediğinden hiçbir kuşkusu yoktu.

"Zavallı genç adam," dedi. "Bu onun için çok zor bir durum, özellikle de o gece kendinde olmadığı düşünülecek olursa."

Poirot, "Onunla Miss Margrave çok iyi anlaşıyorlardı, değil mi?" diye sordu. "Evdeki iki genç olarak yani?"

Gladys başını salladı.

"Miss Lily, ona karşı çok çekingen ve soğuk davranıyordu. Onun tüm yakınlaşma girişimlerini geri çeviriyor ve bunu da açıkça belli ediyordu."

"Peki Charles ondan hoşlanıyor muydu?"

"Ah, yalnızca bir hevesti, gelip geçici bir şey, ciddi bir durum yoktu efendim. Miss Lily ile asıl ilgilenen Bay Victor Astwell idi."

Kız kıkırdadı.

"Ah devam et!"

Gladys yeniden kıkırdadı.

"Daha başlangıçtan itibaren ondan hoşlanıyordu. Miss Lily de gerçekten ismi gibi zambağı andırıyor değil mi efendim? İncecik, uzun, sonra gür sarı saçları."

Poirot, "Bir de yeşil bir elbise giyerse," dedi. "Belirli yeşil bir tonda..."

"Öyle bir elbisesi zaten var, efendim. Tabii şimdi, yas nedeniyle o elbiseyi giyemiyor, ama Sir Reuben'in öldürüldüğü gece üzerinde o elbise vardı."

"Açık yeşil değil mi, koyu olmamalı."

"Açık yeşil tonda, efendim. Bir dakika beklerseniz size o elbiseyi gösterebilirim. Miss Lily biraz önce köpekleri dolaştırmaya çıktı."

Poirot başıyla onayladı. Gladys gibi o da bunun farkındaydı. Aslında hizmetçi kızla konuşmak için Lily'nin evde olmadığı bir zamanı seçmişti. Gladys hemen yanından ayrıldı ve birkaç dakika sonra elinde yeşil bir gece elbisesiyle geri döndü.

"Exquis! *(Mükemmel)* diye mırıldanan Poirot beğenisini belirtir şekilde ellerini kaldırdı. "İzin verirseniz ona bir dakika için ışıkta da

bakabilir miyim?"

Elbiseyi Gladys'ten aldı, arkasını döndü ve pencereye doğru gitti. Orada elbisenin üzerine eğildi ve boylu boyunca kollarının üzerine uzattı.

"Muhteşem, olağanüstü," diye bağırdı. "Gerçekten büyüleyici. Bana bunu gösterdiğiniz için binlerce kez teşekkürler."

"Bir şey değil, efendim. Hepimiz Fransız erkeklerinin bayan giysilerinden anladıklarını biliriz."

Poirot, "Çok naziksiniz," diye mırıldandı.

Kızın yeniden hızla elbiseyle uzaklaşmasını izledi. Sonra da ellerine bakarak gülümsedi. Sağ elinde küçük bir makas, sol elindeyse ustaca kesilmiş küçük, yeşil şifon bir parça vardı.

"Ve şimdi de," diye mırıldandı. "Kahramanlık zamanı!"

Kendi dairesine döndü ve George'u çağırdı.

"Tuvalet masasının üzerinde altın bir kravat iğnesi var, sevgili George."

"Evet efendim."

Lavabonun üzerindeki rafta da bir şişe karbolik asit var. Senden iğneyi o solüsyona batırmanı rica edeceğim."

George kendisinden istenileni yaptı. Efendisinin tuhaf fikirlerine şaşırmamayı çoktan öğrenmişti.

"Yaptım efendim."

"Tres bien! Şimdi bana yaklaş. İğneyi başparmağıma batırmanı istiyorum."

"Affedersiniz efendim, doğru mu anladım, yani..."

"Evet, doğru anladın. Kan çıkmasını sağlamalısın, ama dikkatli ol fazla çıkmamalı."

George, efendisinin parmağını tuttu. Poirot gözlerini kapayıp, arkasına yaslandı. Uşak, parmağı kravat iğnesiyle deldi ve Poirot tiz bir çığlık attı.

"Je vous remercie, *(Bu yeterli, teşekkürler)* George," dedi Poirot. "Bu kadar yeter."

Cebinden ufak yeşil bir şifon parçası çıkardı ve parmağını sardı ve kanı emmesini sağladı.

"Operasyon mucize denecek kadar başarılı oldu," diye açıkladı elindeki sonuca bakarak. "Hiç merak etmiyor musun George? Evet, bu olağanüstü!"

Bu arada uşak gizlice pencereden dışarı bakıyordu.

"Affedersiniz efendim," diye mırıldandı. "Şu anda büyük bir arabayla bir beyefendi geldiler."

"Ah! Ah!" dedi Poirot. Hemen ayağa kalktı. "Bu ele geçmez Victor Astwell olmalı. Onunla tanışmak için aşağıya iniyorum."

Poirot yüz yüze gelmeden önce Bay Victor Astwell'in sesini duydu. Antrede yüksek sesi yankılanıyordu.

"Dikkatli olsana sersem! Kutunun içinde kırılacak eşya var. Lanet olsun Parsons, oradan çekilsene! Kutuyu oraya bırak aptal!"

Poirot hemen merdivenlerden indi. Victor Astwell iriyarı bir adamdı. Poirot önünde saygıyla eğildi.

"Lanet olsun, siz de kimsiniz?" diye gürledi iriyarı adam.

Poirot yeniden eğildi.

"Adım Hercule Poirot."

"Tanrım! Demek Nancy her şeye rağmen sizi yine de çağırdı?"

Elini Poirot'nun omzuna koyup, onu kütüphaneye doğru sürükledi.

Ve Poirot'yu tepeden tırnağa dikkatlice süzdü.

"Demek herkesi perişan eden o ünlü dedektif sizsiniz? Lütfen konuşma şeklimi bağışlayın. Ama şoförüm gerçek bir idiot, Parsons ise sinirlerimi altüst ediyor, ihtiyar bunak!"

"Biliyor musunuz, aptal insanlara hiç tahammül edemiyorum," diye ekledi yarı özür dilercesine. "Ancak sizde aptallığın zerresi yok, değil mi, Mösyö Poirot?" Alaycı bir tavırla gülümsedi.

Poirot sakin bir havada, "Aksini düşünenler daima çok yanıldıklarını anlamışlardır," dedi.

"Demek öyle! Neyse, demek sizi buraya Nancy çağırttı... kafası sekreterle ilgili şüphelerle dopdolu. Ancak bunun hiçbir anlamı yok... Trefusis kuzu kadar sakin biri, melekten farksız. Sütten başka bir şey içmeyen tam bir sağlık adamı. Bence ondan şüphelenmek zaman kaybından başka bir şey değil, sizce de öyle değil mi?"

"Eğer insan doğası hakkında yeni bir şeyler keşfetmenizi sağlayacaksa hiçbir yapılan zaman kaybı olarak nitelendirilemez."

"İnsan doğası mı?"

Victor Astwell, Poirot'yu dikkatlice süzdükten sonra oradaki koltuklardan birine çöktü.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet, bana o akşam ağabeyinizle kavga etmenizin nedenlerini anlatabilirsiniz."

Victor Astwell başını salladı.

Ve kararlılıkla, "Bunun olayla hiçbir ilgisi yok," dedi.

"Bundan asla emin olamazsınız."

"Bunun Charles Leverson'la hiçbir ilgisi yok."

"Lady Astwell de Charles Leverson'un cinayetle ilgisi olmadığını düşünüyor."

"Ah Nancy!"

"Parsons'a gelince, o gece geç vakit gelenin Bay Charles olduğu kanısında, ama onu görmemiş. Hiç kimsenin onu görmediğini unutmamalısınız."

"Bunun açıklaması çok basit. Reuben o gün genç Leverson'u iyice benzetmişti... bunda haksız da sayılmazdı. Daha sonra da benim gözümü korkutmaya çalıştı. Ona gereken cevapları verdim ve yalnızca onun tepesini attırmak için de delikanlının tarafını tuttum. Yine de onu o akşam görüp, hisse senetlerinin durumu hakkında bilgi vermeye kararlıydım. Sonra da odama çıktım, ama yatmadım. Aksine kapımı aralık bırakarak sallanan sandalyeye oturdum ve bir puro yaktım. Odam ikinci katta Mösyö Poirot, Charles'ın odası da benimkine bitişik."

"Sözünüzü kestiğim için beni bağışlayın, ama... Bay Trefusis'in odası da o katta, değil mi?"

Astwell başıyla onayladı.

"Evet, odası benimkine çok yakın."

"Peki ya merdivenlere de yakın mı?"

"Hayır, tam tersi."

Poirot'nun yüzünde şüpheli bir ifade belirdiyse de diğeri bunu fark etmeyerek konuşmaya devam etti. "Dediğim gibi Charles'ı bekliyordum. Yaklaşık on ikiye beş kala ön kapının çarptığını duydum, ama o andan sonra on dakika kadar Charles görünmedi. Daha sonra merdivenlerden yukarı çıktığını gördüm ve onunla konuşmak için hiç de uygun bir zaman olmadığına karar verdim."

Yüzünü anlamlı bir şekilde buruşturdu.

Poirot, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Zavallı genç adam, doğru dürüst yürüyemiyordu bile," diye ekledi Astwell. "Yüzü sapsarıydı, rengi atmıştı. O sırada bunu içkili olmasına bağlamıştım. Tabii şimdi bu durumunun cinayetle bağlantılı olduğunu anlayabiliyorum."

Poirot hemen bir soru yöneltti.

"Kule odasında hiçbir ses duymadınız mı?"

"Hayır, ama benim binanın diğer tarafında olduğumu dikkate almalısınız. Burası eski bir yapı, duvarlar kalın, sanırım orada biri tabanca ile vurulsa bunu bile duyamazsınız."

Poirot başını salladı.

"Ona yardımcı olmamı isteyip, istemediğini sordum," diye ekledi Astwell. "Ama bir şeyi olmadığını, iyi olduğunu söyledi ve doğruca odasına gidip, kapıyı kapadı. Ben de soyunup yattım."

Poirot gözünü halıya dikmiş düşünüyordu.

"Biliyor musunuz, Bay Astwell," dedi bir süre sonra. "Sizin tanıklığınız çok önemli."

"Olabilir de... bununla ne demek istiyorsunuz?"

"Ön kapının çarpılmasıyla Leverson'un merdivenlerden çıkmasının arasında on dakika geçtiğine ilişkin tanıklığınız. Anladığım kadarıyla kendisi eve geldiğini ve doğruca yatmaya gittiğini iddia ediyor. Ancak daha fazlası da var. Lady Astwell'in sekreteri suçlamasının hayal mahsulü ve dayanaksız olduğunu kabul ediyorum, ama henüz olanaksız olduğu kanıtlanmamış durumda. Ancak sizin tanıklığınız kanıt olabilir."

"Ne gibi?"

"Lady Astwell, kocasının yanından on ikiye çeyrek kala ayrıldığını söylüyor, sekreter ise on birde yatmaya gitmek için yanlarından ayrılmış. Bu durumda cinayeti ancak on ikiye çeyrek kalayla Leverson'un eve dönüşü arasında işlemiş olabilir. Siz de odanızın kapısı aralık olarak oturduğunuzu söylediğinize göre, size görünmeden odasından çıkması mümkün değil."

Victor Astwell, "Bu doğru," diye onayladı.

"Başka merdiven yok mu?"

"Hayır, çalışma odasına gidebilmek için benim kapımın önünden geçmesi gerekiyordu ve geçmedi, bundan eminim. Ayrıca size biraz önce de onun bir sineği bile incitemeyecek kadar sakin, kuzu gibi biri olduğunu söylemiştim, emin olun öyle."

"Evet, evet, anlıyorum," dedi Poirot, onu sakinleştirircesine. "Bunu kesinlikle kabul ediyorum. Evet, bana Sir Reuben ile neden tartıştığınızı anlatmayacak mısınız?"

Bay Astwell'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Benden bu konuda bir şey öğrenemeyeceksiniz."

Poirot tavana baktı.

"Benim sır saklamayı bilen biri olduğumu bilmelisiniz, özellikle de konu bir bayansa."

Victor Astwell ayağa fırladı.

"Lanet olsun, nasıl yani... neyi kastediyorsunuz?"

"Düşünüyordum da," dedi Poirot. "Acaba Miss Lily Margrave?"

Victor Astwell bir iki dakikalık bir kararsızlığın ardından yerine oturdu. Yüzünün rengi normalleşmişti.

"Siz bana göre çok fazla zekisiniz Mösyö Poirot. Evet, tartışma konumuz Lily Margrave idi. Reuben aklını ona takmıştı, ondan nefret ediyordu, sanırım kız hakkında bir şeyler duymuştu; sahte referans ya da o gibi bir şeyler işte. Ben bir tek sözcüğüne bile inanmıyorum bunların."

"Ayrıca onu aslında hiç ilgilendirmediği halde geceleri gizlice evin dışına süzülüp, bir erkekle buluştuğunu da iddia etti. Buna hakkı yoktu. Tanrım! Ona haddini bildirdim ve bundan çok daha basit nedenlerle bile bazı kişilerin öldürüldüğünü bildiğimi söyledim. Bu da sesini kesmesini sağladı. Sanırım tepem attığında Reuben benden gerçekten korkuyordu."

"Buna pek şaşırmadım," dedi Poirot kibarca.

Victor, "Lily Margrave hakkında çok olumlu düşüncelerim var," diye ekledi yumuşak bir ses tonuyla. "O her anlamda çok hoş, düzgün bir genç kız."

Poirot yanıt vermedi. Önüne bakıyordu, düşüncelere dalmış gibiydi. Birden bu dalgın halinden sıyrılarak sordu.

"Sanırım kısa bir yürüyüş yapsam iyi olacak. Yakınlarda bir otel var mı?"

"İki tane," dedi Victor Astwell. "Yukarıda golf sahalarının oradaki Golf Otel ve aşağıda istasyonun yanındaki Mitre Otel."

"Teşekkürler. Biraz temiz havaya ihtiyacım var... gerçekten!"

Golf Otel adından da anlaşıldığı gibi golf sahalarının hemen yakınında, sosyal tesislerdeki kulüp binasının yanındaydı. Poirot'nun, "yürüyüşünde" ilk durağı orası oldu. Küçük adamın davranışları tamamıyla kendine özgüydü. Öyle ki Golf Otel'e girmesinin üzerinden daha üç dakika bile geçmeden otelin yöneticisi Miss Langdon ile koyu bir sohbete dalmıştı bile.

"Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için beni bağışlayın matmazel, ama bir dedektif olarak..."

Poirot genelde doğrudan konuya girmekten hoşlanırdı, bu kez de bu uygulama umduğu gibi başarılı olmuştu.

"Dedektif mi?" diye bağıran Miss Langdon, onu şüpheli bakışlarla süzdü.

"'Scotland Yard'dan değil. Aslında... bunu fark etmiş olmalısınız! Ben İngiliz değilim. Hayır, ben müfettiş filan değilim, yalnızca Sir Reuben cinayetini araştıran özel bir dedektifim."

"Ne diyorsunuz!" Miss Langdon, onu beklenti dolu bakışlarla süzüyordu.

"Bu kesinlikle doğru," dedi Poirot sevinçle. "Yalnızca sizin gibi sır saklamayı bilen, güvenilir birine bu sırrı açıklayabilirim. Sanırım matmazel, siz bana bu konuda yardımcı olabilirsiniz. Acaba cinayet gecesi burada akşam saatlerinde çıkıp, gece yarısından hemen sonra dönen bir konuğunuz oldu mu?"

Miss Langdon'ın gözleri daha da fazla açıldı.

"Yoksa sizin düşünceniz..." dedi soluk soluğa.

"Katilin burada kaldığını düşündüğümü sanıyorsanız hayır, böyle bir düşüncem yok. Yalnızca burada kalan bir konuğun o akşam Mon Repos dolaylarına doğru yürüyüşe çıkmış olabileceğini düşünmek için geçerli nedenlerim var. Bu kişi o an kendisi için bir anlam taşımayan bazı şeyler görmüş ya da duymuş olabilir, ancak bunlar onun için olmasa da benim için çok önemli olabilir."

Otelin yöneticisi anlayışla başını salladı, yüzünde dedektif mantığının çalışma düzenine alışıkmış gibi bir ifade belirmişti.

"Kesinlikle anlıyorum. Bir bakalım; o akşam konuklarımız kimlermiş?"

Kaşlarını çattı, zihninde o geceki konukları toparlamaya çalışıyor, kendisine yardımcı olması için zaman zaman da parmaklarıyla sayıyordu.

"Albay Swain, Bay Elkins, Binbaşı Blyunt, ihtiyar Bay Benson. Hayır, Mösyö Poirot, o akşam buradakilerden birinin dışarı çıkmadığından eminim, gerçekten."

"Eğer biri çıkmış olsa bunu fark edebilir miydiniz?"

"Ah evet efendim, bakın bu pek alışıldık bir durum değil. Burada kalan beyler yemek için dışarı giderler, ama yemekten sonra hayır, çünkü... şey çevrede gidilecek bir yer de yok, öyle değil mi?"

Abbots Cross'taki tek eğlence golf ve yine golftu.

"İşte bu doğru," dedi Poirot, kadına hak vererek. "Öyleyse matmazel, sizin anımsayabildiğiniz kadarıyla... burada kalan konuklardan hiçbiri o akşam dışarı çıkmadı... öyle mı?"

"Albay England ve karısı yemek için dışarı gitmişlerdi."

Poirot başını salladı.

"Kastettiğim bu değildi. Diğer oteli deneyeyim, adı Mitre'ydi, değil mi?"

"Ah, Mitre “dedi Miss Langdon. "Evet, orada kalan herhangi biri yürüyüşe çıkmış olabilir."

Ses tonundaki belli belirsiz aşağılama yine de anlaşılmayacak gibi değildi, Poirot nezaketle otelden ayrıldı.

Poirot on dakika sonra aynı sahneyi, bu kez, daha ucuz bir otel olan, istasyonun hemen yanındaki Mitre'nin kaba sahibesi Miss Cole karşısında yineliyordu.

"Anımsadığım kadarıyla o akşam dışarıda olan ve otele ancak on iki civarında dönen biri vardı. Gecenin o saatinde yürüyüşe çıkma alışkanlığı olduğunu söylüyordu. Daha önce de bir iki kez yapmıştı aynı şeyi. İzninizle ismine bakayım? Aklımda kalmamış, anımsamıyorum."

Büyük bir kayıt defterini çıkarıp sayfaları çevirmeye başladı.

"On dokuz, yirmi, yirmi bir, yirmi iki. Evet, işte burada. Naylor, Albay Humphrey Naylor."

"Burada daha önce de kalmış mıydı? Onu yakından tanıyor musunuz?"

"Yaklaşık on beş gün önce bir kez daha gelmişti. O zaman da gece yürüyüşlerine çıktığını anımsıyorum."

"Buraya golf oynamaya mı geliyor?"

"Sanırım öyle. Zaten buraya gelen beylerin çoğunun amacı da budur."

"Çok doğru. Evet matmazel, size içtenlikle teşekkür eder, iyi günler dilerim."

Poirot, Mon Repos'a dönerken çok düşünceliydi. Bir iki kez cebinden bir şey çıkarıp baktı.

"Bu yapılmalı," diye mırıldandı kendi kendine. "Hem de hemen, fırsat bulur bulmaz."

Eve döndüğünde ilk yaptığı Parsons'a Miss Margrave'i nerede bulabileceğini sormak oldu. Ona Miss Margrave'in küçük çalışma odasında Lady Astwell'in mektuplarıyla ilgilenmekte olduğu söylendi. Bu bilgi onu çok mutlu etmiş gibiydi.

Küçük çalışma odasını bulmakta zorlanmadı. Lily Margrave pencerenin önündeki yazı masasına oturmuş, bir şeyler yazıyordu. Odada onun dışında kimse yoktu. Poirot kapıyı dikkatle arkasından kapayıp, kıza doğru yaklaştı.

"Acaba biraz zamanınızı çalmama izin verebilir misiniz, matmazel?"

"Elbette."

Lily Margrave kâğıtları kenara aldı ve Poirot'ya döndü.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"O akşam, yani cinayet gecesi matmazel, anladığım kadarıyla Lady Astwell, kocasının yanına giderken siz de doğruca yatmaya gittiniz. Öyle değil mi?"

Kız başıyla onayladı.

"Sanırım o akşam, hiçbir şekilde kule odasında bulunmadığınızı da belirtmiştiniz matmazel?"

"Öyle bir şey söylediğimi anımsamıyorum, ama işin aslı kesinlikle bu, doğru. O akşam kule odasında bulunmadım."

Poirot kaşlarını kaldırdı.

"İlginç," diye mırıldandı.

"Ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Çok ilginç," diye mırıldandı Poirot yeniden. "Peki ama o zaman bunu nasıl açıklayacaksınız?"

Cebinden bir parça lekeli şifon parçası çıkararak kıza uzattı.

Kızın yüzündeki ifade değişmemişti, ama Poirot, kızın derin bir soluk aldığını duydu.

"Hiçbir şey anlamıyorum, Mösyö Poirot."

"Bildiğim kadarıyla o akşam yeşil şifon bir elbise giymişsiniz, matmazel. Bu..." Elindeki kumaş parçasını işaret etti. "O akşamki giysinizden kopmuş bir parça."

Kız sert bir ses tonuyla, "Ve bunu kule odasında buldunuz, öyle mi?" diye sordu. "Neresinde?"

"Şimdilik yalnızca kule odasında diyelim... bu şu an için yeterli!"

İlk kez kızın gözlerinde bir korku ifadesi belirdi. Konuşmak istediyse de hemen sonra sustu. Poirot, kızın minik beyaz ellerinin masanın kenarına kenetlenmesini izliyordu.

Miss Margrave düşünceli bir şekilde, "Acaba o akşam kule odasına çıkmış olabilir miyim?" diye mırıldandı. "Yani akşam yemeğinden önce. Sanmıyorum. Aslında bundan emmim. Eğer bu kumaş parçası bunca zaman kule odasındaysa polisin bunu bulamamış olması çok ilginç."

"Polis olaylar hakkında Hercule Poirot'nun düşündüğü gibi düşünmez matmazel."

"Akşam yemeğinden önce, bir an için oraya uğramış olabilirim," diye mırıldandı Lily Margrave dalgınca. "Ya da bir önceki gece. O gün de aynı elbiseyi giymiştim. Evet, bu bir önceki akşamdan kalmış olmalı, bundan eminim."

Poirot kayıtsız bir tavırla, "Bence hayır," dedi.

"Neden?"

Poirot başını yavaş yavaş "hayır" anlamında iki yana salladı.

Kız, "Ne demek istiyorsunuz?" diye fısıldadı.

Öne doğru eğilmiş, Poirot'ya bakıyordu. Yüzünün giderek bembeyaz kesildiği görülüyordu.

"Bu kumaş parçasının lekeli olduğunu görmüyor musunuz, matmazel? Bu lekenin kan lekesi, insan kanı olduğundan hiç kuşku yok."

"Yani siz..."

"Söylemek istediğim, sizin kule odasına cinayet işlenmeden önce değil de sonra girmiş olduğunuz matmazel. Bence bana artık tüm gerçekleri olduğu gibi anlatsanız iyi olacak. Aksi takdirde durum sizin için çok daha kötü olabilir."

Ayağa kalktı ve yüzünde birden çok ciddi bir ifade belirdi. İşaret parmağını uyarırcasına genç kıza doğru salladı.

Lily yutkunarak, "Bunu nerede buldunuz?" diye sordu.

"Bunun hiçbir önemi yok matmazel. Size Hercule Poirot'nun her şeyi bildiğini söyledim. Albay Humphrey Naylor'u ve o gece onunla buluşmak için dışarı çıktığınızı da biliyorum."

Lily birden başını kollarının üzerine koyup, hıçkırıklara boğuldu. Poirot hemen suçlayıcı tavrını değiştirdi.

"Haydi, haydi sakin olun yavrum," dedi kızın omzuna hafifçe vurarak. "Kendinizi üzmeyin. Hercule Poirot'yu kandırmak olanaksızdır; bunu bilmelisiniz, böylece tüm sıkıntılarınız da son bulacaktır. Haydi, şimdi bana öyküyü en başından başlayarak anlatın, olur mu? İhtiyar Baba Poirot'ya içinizi dökün, tamam mı?"

"Düşündüğünüz gibi değil, gerçekten değil. Humphrey... yani ağabeyim... onun saçının teline bile dokunmadı."

"Ağabeyiniz mi?" diye sordu Poirot. "Demek durum bu! Eğer ondan şüphelenilmesini istemiyorsanız, onu bu olayın dışında tutmak istiyorsanız şimdi bana en başından başlayarak tüm hikâyeyi eksiksiz anlatmalısınız."

Lily yeniden doğruldu, alnına düşen saçları geriye attı. Bir ya da iki dakika sonra alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Size gerçeği anlatacağım, Mösyö Poirot. Başka şekilde davranmanın saçmalıktan başka bir şey olmadığını artık görüyorum. Gerçek adım Lily Naylor ve Humphrey de ağabeyim. Ağabeyim birkaç yıl önce Afrika'dayken bir altın madeni buldu ya da nasıl söyleyeyim, bir yerde altının varlığını keşfetti. Size işin bu kısmını tam olarak anlatamayacağım, çünkü teknik ayrıntılardan pek anlamıyorum, ama olanları kısaca özetleyebilirim:

"Sanırım keşfi çok büyük ve önemliydi. Humphrey elinde konuya ilişkin belgelerle buraya geri döndü ve konuyla ilgileneceğini umduğu Sir Reuben Astwell'i ziyaret etti. Aralarında ne geçtiğini halen bilmiyorum, ama sanırım Sir Reuben konuyla ilgili raporu incelemesi için bir uzmana başvurdu. Daha sonra da ağabeyime raporun sonucunun olumsuz olduğunu ve Humprey'nin büyük

ölçüde yanıldığını söyledi. Ağabeyim de bunun üzerine bir araştırma grubuyla Afrika'ya geri döndü ve Afrika'nın iç kısımlarında kayboldu. Onun ve ekibinin ölmüş oldukları varsayıldı.

Kısa bir süre sonra Mpala'daki altın madenlerinin işletilmesi için bir şirket kuruldu. Ağabeyim İngiltere'ye döndüğünde bu altın madenlerinin bir zamanlar kendisinin keşfettiği yerler olduğunu fark etti. Görünüşte Sir Reuben'in bu şirketle hiçbir ilgisi yoktu, şirket bu alanları kendi bulup, işletme haklarını almıştı. Ama ağabeyim bundan tatmin olmamıştı; Sir Reuben'in kendisini dolandırdığından emindi.

"Ve giderek bu durumdan daha fazla rahatsız olmaya başladı. Yeryüzünde birbirimizden başka kimsemiz yok, Mösyö Poirot, dolayısıyla yaşamımı sürdürebilmek için çalışmam gerekiyor. O sıralar iş ararken birden bu evde çalışabileceğimi düşündüm ve Mpala'daki altın madenleriyle Sir Reuben arasında bir bağlantı olup olmadığını araştırmayı istedim. Dolayısıyla sizin de kolayca anlayacağınız nedenlerle ismimi değiştirdim ve itiraf edeyim ki sahte referanslar düzenledim.

"Bu iş için başvuran çok kişi vardı. Üstelik başvuranlardan birçoğu nitelik açısından benden çok daha iyiydiler, Mösyö Poirot. Neyse, bu durum karşısında Amerika'ya gittiğini bildiğim Perthshire Düşesinin ağzından kusursuz bir referans mektubu yazdım. Bir düşesin önerisinin Lady Astwell üzerinde çok etkili olacağı kanısındaydım ve bunda haklı da çıktım. Hemen o an beni işe aldı.

"O zamandan beri de bu iğrenç işi, casus rolünü oynamayı sürdürüyorum, yakın zamana kadar bunda bir başarı sağlayamadığımı da itiraf etmeliyim. Sir Reuben işiyle ilgili sırları açığa dökecek tipte bir insan değil. Ama Victor Astwell, Afrika'dan döndüğünden beri. onun konuşmalarında çok daha pervasız biri

olması sayesinde Humphrey'nin aslında yanılmadığına inanmaya başladım. Ağabeyim cinayetten yaklaşık on beş gün önce buraya geldi ve ben de gece gizlice evden dışarı çıkıp, onunla buluştum. Ona Victor Astwell'ın söylediklerini anlattım, çok heyecanlandı ve kesinlikle doğru iz üzerinde olduğumu belirtti.

"Ancak o günden sonra her şey ters gitmeye başladı; biri evden gizlice dışarı çıktığımı görmüş ve Sir Reuben'e söylemiş olmalıydı. Benden şüphelendi, referanslarımı incelemeye başladı ve tabii kısa sürede sahte olduklarını keşfetti. Asıl tantana cinayet günü koptu. Sanırım karısının mücevherlerinin peşinde olduğumu düşünüyordu. Her nedenle şüpheleniyorsa da bir şey kesindi: Sahte referanslardan dolayı yasal yola başvurmayı düşünmüyordu, ama Mon Repos'ta bir gün bile daha fazla kalmamı istemiyordu. Lady Astwell ise kesinlikle benim tarafımdaydı ve Sir Reuben'e karşı beni ısrarla savundu."

Sözlerine ara verdi. Poirot bütün ciddiyetiyle onu dinliyordu.

"Ve şimdi matmazel," dedi. "Cinayet gecesine gelelim."

Lily güçlü bir şekilde yutkunduktan sonra başını salladı.

"Size öncelikle ağabeyimin o gece tekrar buraya geldiğini ve yine gizlice dışarı çıkıp, onunla buluştuğumu belirtmeliyim Mösyö Poirot. Dediğim gibi yukarı odama çıktım, ama yatmadım. Bunun yerine herkesin uyuduğunu düşünene kadar bekledim ve sonra yavaşça merdivenlerden aşağı süzülüp, yan kapıdan dışarı çıktım. Humphrey ile buluştum ve ona hızla olanları anlattım. Bu arada istediği belgelerin yukarıda Sir Reuben'in çalışma odasındaki kasada olduğunu düşündüğümü de belirttim. O akşam şansımızı deneyip, o belgeleri bir şekilde almayı denemeye karar verdik.

"Önce ben eve girecek ve ortamın uygun olup olmadığını kontrol edecektim. Ancak yan kapıdan içeri girdiğimde kilisenin çanının on ikiyi vurduğunu duydum. Kule odasına çıkan merdivenin tam yarısına gelmiştim ki sanki yere bir şey düşmüş gibi bir gürültü duydum. Aynı anda bir sesin, "Tanrım!" dediğini de duydum. Birkaç dakika sonra kule odasının kapısı açıldı ve Charles Leverson dışarı çıktı. Ay ışığı olmasına rağmen yüzünü tam olarak seçebiliyordum. Ama o beni görmedi, çünkü merdivenin altında karanlık bir noktaya sinmiştim.

"Charles kapının eşiğinde kısa bir süre kararsızlık içinde bocalayarak durdu. Yerinde sallanıyordu ve yüzü dehşete düşmüş birininki gibi bembeyazdı. Sanki etrafı dinliyor gibiydi. Sonra birden büyük bir çabayla kendini topladı, yeniden kule odasının kapısını açtı ve içeri doğru bağırarak, 'Her şey yolunda' filan gibi bir şey söyledi. Sesi şen ve tasasızdı, ama yüzü bunun yalan olduğunu ortaya koyuyordu. Bir dakika daha bekledi ve sonra yavaş yavaş merdivenlerden inip, gözden kayboldu.

O gittikten sonra bir iki dakika daha bekledim ve sonra yavaşça çalışma odasının kapısına gittim. İçimde kötü bir şeyler olmuş gibi bir his vardı. Lamba kapalıydı, ama masanın üzerindeki çalışma lambası açıktı. Loş ışıkta Sir Reuben'in yazı masasının yanı başında yerde yattığını gördüm. Bunu nasıl başardım bilemiyorum, ama bir an kendimi toparlayıp, yanına gittim ve yere diz çöktüm. Ölmüş olduğunu hemen anladım, kafasına ağır bir darbe almıştı. Ölümünün üzerinden fazla zaman geçmiş olamazdı, çünkü elini tuttuğumda hâlâ sıcaktı. Korkunçtu Mösyö Poirot! Gerçekten korkunç!"

O geceyi tekrar yaşamak bile şiddetle titreyip, sarsılmasına yetmişti. Poirot, onu ısrarlı bakışlarla süzerek sordu.

"Peki ya sonra?"

Lily Margrave başını salladı.

"Evet, Mösyö Poirot ne düşündüğünüzü biliyorum. Neden hemen alarm verip, evdekileri uyandırmadığımı? Biliyorum aslında yapmam gereken de buydu, ama orada Sir Reuben'in cesedinin yanı başında diz çökmüş otururken, Sir Reuben ile çatışmam, Humphrey ile buluşmak için gizlice evden dışarı sıvıştığım, ertesi sabah işten atılacak olduğum, tüm bunlar aklıma geldi. Bunların sonucunda içine düşeceğim tehlikeli durumu düşündüm. Humphrey'yi içeri aldığım ve onun öç almak için Sir Reuben'i öldürdüğünü söyleyeceklerdi. Charles Leverson'un odadan çıktığını gördüğümü söylesem bile hiç kimse bana inanmayacaktı.

"Korkunç bir durumdu bu Mösyö Poirot, orada öylesine oturup, kalmıştım ve düşündükçe cesaretimi de kaybediyordum. Sonra birden Sir Reuben'in yere yığıldığı sırada cebinden düşmüş olan anahtarları gözüme takıldı. Anahtarların arasında kasanınki de vardı, şifreyi zaten biliyordum, çünkü Lady Astwell bir defasında benim de duyabileceğim bir yerde bunu yüksek sesle söylemişti. Dolayısıyla hemen ayağa kalkıp, kasaya gittim. Mösyö Poirot, kasayı açtım ve içindeki belgeleri karıştırdım.

En sonunda aradığımı buldum. Humphrey kesinlikle haklıydı. Sir Reuben'in, Mpala altın madenleriyle ilgisi vardı ve açıkça Humphrey'yi kandırmıştı. Bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Eğer bu belgeler ortaya çıkacak olursa herkes Humphrey'in bu cinayeti işlediğini düşüneceklerdi. Belgeleri yeniden kasaya yerleştirdim, anahtarı üzerinde bıraktım ve doğruca odama indim. Sabah hizmetçi kız, cesedi bulduğundaysa aynen diğerleri gibi şaşırmış ve dehşete düşmüş rolü yaptım.

Sözlerine ara verip, zavallı bir halde Poirot'ya baktı.

"Bana inanıyorsunuz, değil mi Mösyö Poirot? İnanıyorsunuz değil mi?"

Poirot, "Size inanıyorum matmazel," dedi. "Anlattıklarınızla kafamı karıştıran birçok konuya açıklık getirdiniz. Özellikle de cinayeti işleyenin Charles Leverson olduğunda neden ısrar ettiğinize ve de aynı zamanda beni buradan uzak tutma çabalarınıza."

Lily başıyla onayladı.

"Sizden korkuyordum," dedi dürüstçe. "Lady Astwell'in benim gibi cinayeti işleyenin Charles Leverson olduğunu bilmesi olanaksızdı, ben de bir şey söyleyemezdim. Dolayısıyla pek olası olmasa da sizin bu davayı reddedeceğiniz umuduna sarıldım."

Poirot kayıtsızca, "Belki de bu endişenizi açıkça belli etmemiş olsaydınız gerçekten de bu davayı üstlenmezdim," dedi.

Lily meraklı gözlerini ona dikti, dudakları titriyordu.

"Size gelince matmazel, sakin olabilirsiniz. Öykünüze inanıyor ve onaylıyorum. Bir sonraki adımım Londra'ya gidip müfettiş Milier'ı görmek olacak."

"Peki ya sonra?"

"Sonra mı?" dedi Poirot. "Göreceğiz bakalım."

Dışarıda, çalışma odasının kapısı önünde bir an durup, elindeki şifon parçasına baktı.

"Şaşılacak şey," diye mırıldandı kendi kendine memnuniyetle. "Çok parlak bir fikirdi. Hercule Poirot'nun zekâsıyla kimse boy ölçüşemez."

Müfettiş Miller, Bay Hercule Poirot'dan pek hoşlanmıyordu. Scotland Yard'da Belçikalı dedektifle birlikte çalışmaktan zevk duyan küçük grubun içinde olduğu söylenemezdi. Hercule Poirot'nun yeteneklerinin fazlasıyla abartıldığı görüşündeydi. Bu olayda kendinden kesinlikle emindi. Dolayısıyla Poirot'yu mutlulukla selamladı.

"Lady Astwell için çalışıyormuşsunuz, öyle mi? Ne var ki bu işte tamamıyla boşa kürek sallıyorsunuz, bundan farklı bir sonuç çıkmaz."

"Yani bu olayda en ufak bir şüpheye bile yer yok mu?"

Miller eliyle hayır işareti yaptı.

"Hiç bu kadar net ve açık bir olayla karşılaşmadık, daha fazlası ancak katili suçüstü yakalamak olurdu."

"Bildiğim kadarıyla Leverson suçsuz olduğu yönünde açıklama yapmış, öyle değil mi?"

"Çenesini tutsa çok daha iyi olurdu. Durmadan doğruca odasına gittiğini ve dayısının yakınında bile bulunmadığını söyleyip duruyor. Kanıtlara bakınca bu kadar aptalca bir şey olamaz."

Poirot, "Kanıtların aleyhinde olduğu kesin," diye mırıldandı. "Bu genç adam, yani Leverson üzerinizde nasıl bir izlenim bıraktı?"

"Lanet olası sersemin teki."

"Zayıf bir karakter, öyle mi?"

Müfettiş başıyla onayladı.

Poirot konunun üzerine gitti.

"Açıkçası... nasıl ifade edeyim bilemiyorum... cinayet işleyebileceğine ihtimal bile vermeyeceğiniz bir tip değil mi?"

"İlk bakışta öyle," diye onayladı müfettiş. "Ama emin olun meslek yaşamım boyunca aynı durumla birçok kez karşılaştım. Zayıf karakterli birini alın, özellikle de gençse ve sefahate düşkünse bir köşeye sıkıştırın, ona biraz fazla içki verin, kısa sürede caniye dönüştürebilirsiniz. Köşeye sıkışan zayıf biri güçlü birinden çok daha tehlikelidir."

"Bu doğru, evet, söylediğiniz kesinlikle doğru."

Miller'ın sesi biraz daha yüksek çıkmaya başladı.

"Tabii sizin işinizin gereği bu Mösyö Poirot," dedi. "Ücretinizi alacaksınız ve doğal olarak sayın bayanı tatmin etmek için kanıtları yeniden incelermiş gibi davranacaksınız. Bunu anlıyorum."

"İlginç görüşleriniz var," diye mırıldanan Poirot oradan ayrıldı.

Poirot bundan sonraki ziyaretini Charles Leverson'un savunmasını üstlenen avukata yaptı. Bay Mathew ince, kuru ve temkinli biriydi. Poirot'ya ihtiyatla yaklaştı. Poirot'nun ise güven sağlamakta kendine özgü yöntemleri vardı. Çok geçmeden ikisi karşılıklı oturup, dostça bir sohbete giriştiler.

"Bakın," dedi Poirot. "Şunu kesinlikle belirtmek isterim ki bu davada Bay Leverson'un tarafındayım. Lady Astwell'in isteğiyle bu olaya karıştım ve kendisi Leverson'un kesinlikle suçsuz olduğuna inanıyor."

"Evet, evet, öyle, anlıyorum," diyen avukatın pek de umutlu olduğu söylenemezdi. Poirot gözlerini kırpıştırdı. "Lady Astwell'in iddialarına pek inanmıyor gibisiniz?"

Avukat soğuk, ilgisiz bir tavırla, "Bakarsınız yarın da aynı şekilde suçlu olduğundan emin olur," dedi.

"İddialarını kanıtlayamadığı doğru," diyen Poirot bu konuda ona hak verdiğini belirtti. "Ayrıca durum genç adam açısından gerçekten de oldukça karanlık görünüyor."

"Aslında polise verdiği ifade, anlattığı saçmalıklar gerçekten de büyük hata. Bu öyküde ısrarcı olması hiç doğru değil."

"Size karşı da aynı şekilde ısrarcı mı?"

Mathew başıyla onayladı. "Bir tek sözcüğünü bile değiştirmiyor. Papağan gibi sürekli aynı şeyi tekrarlayıp duruyor."

Poirot düşünceliydi.

"Ve bu, sizin ona karşı inancınızı yitirmenize neden oldu, değil mi?" diyen Poirot telaşla elini hayır anlamında kaldırarak, "Ah lütfen hemen itiraz etmeyin," diye ekledi. "Bu açıkça görülüyor. İçinizden onun suçlu olduğunu düşünüyorsunuz. Ama bakın, beni dinleyin, beni, Hercule Poirot'yu. Size olayları bir de farklı bir şekilde kurgulamaya çalışacağım.”

"Bu genç adam eve gelir, art arda kokteyl içmiştir, tabii hiç kuşkusuz birçok kez İngiliz viskisi ve soda da. Dolayısıyla da sarhoştur, kafası bulanıktır... nasıl denir... sarhoş cesareti gelmiştir. Bu moral ve moddayken kapıyı anahtarla açar, yalpalayarak merdivenlerden yukarı doğruca kule odasına gider. Kapıdan içeri bakar ve loş ışıkta dayısını büyük olasılıkla yazı masasının üzerine eğilmiş görür.

"Bay Leverson sarhoş cesaretinin etkisindedir. Dayısına, onun hakkında neler düşündüğünü söyler. Onu aşağılar, sürekli onurunu kıran bu adama meydan okur. Dayısından yanıt almamak onu daha da kamçılar, sesinin ve hakaretlerinin dozu artar. Tekrar tekrar aynı şeyleri, ama her defasında daha yüksek sesle söyler. Ancak dayısının bütün bunlar karşısında sessiz kalması dikkat çekicidir.

Ona yaklaşır, elini dayısının omzuna koyar. Dayının cansız bedeni bu temasın etkisiyle devrilir ve yere yığılıp kalır.

"Ve Bay Leverson işte o anda birden kendine gelir. Şaşkınlıktan sandalyeyi yere devirir ve dayısına doğru eğilir. Ve o anda durumu anlar, eli sıcak kırmızı kana bulaşmıştır. Birden paniğe kapılır, aslında kim bilir o anda dudaklarından dökülen tüm evde yankılanan canhıraş çığlığı atmamış olmak için neler vermezdi. İster istemez sandalyeyi kaldırır, kapının dışına koşar ve evdeki sesleri dinler. O anda bir ses duyduğunu düşünür. Ve birden sanki açık kapının ağzından dayısıyla konuşuyormuş gibi numara yapar.

Ancak aynı ses tekrarlanmaz. Birini duyduğunu sanmakta yanıldığı kanısına varır. O anda eve tam bir sessizlik hâkimdir ve birden o akşam dayısını hiç görmediğini ileri sürmenin çok daha doğru olacağı kanısına varır. Ve böylece bu hikâyeyi uydurur. Parsons'un başlangıçta o gece duyduklarından hiç bahsetmediğini unutmayın. Ancak uşak bildiklerini anlattığında artık Bay Leverson'un öyküsünü değiştirmesi için çok geçtir. Aptallığından, dik başlılığından öyküsünde direnir. Evet, bayım, şimdi söyleyin bana. bu olamaz mı?"

"Evet," dedi avukat. "Bu yansıttığınız şekilde olmuş olabilir."

Poirot ayağa kalktı.

"Sizin Bay Leverson'la görüşme şansınız var," dedi. "Ona bu öyküyü aynen anlatın ve bunun doğru olup olmadığını sorun."

Poirot, avukatın ofisinden çıktıktan sonra bir taksi çevirdi ve taksi şoförüne, "Harley Sokağı, üç-dört-sekiz," diye mırıldandı.

Poirot'nun Londra'ya gitmesi Lady Astwell'i çok şaşırtmıştı, özellikle de küçük adamın ne yapmayı planladığını belirtmemesi. Poirot yirmi dört saat sonra eve döndüğünde onu antrede

karşılayan Parsons, hanımının hemen onu görmek istediğini söyledi. Poirot, Lady'vi odasında buldu. Divana uzanmış, başını yastıkların arasına gömmüştü. Solgun ve hasta görünüyordu, hatta Poirot'nun eve ilk geldiği günden bile daha kötü durumda olduğu söylenebilirdi.

"Demek döndünüz, Mösyö Poirot?"

"Döndüm madam."

"Londra'ya mı gitmiştiniz?"

Poirot başıyla onayladı.

Lady Astwell sert bir ses tonuyla, "Bana nereye gittiğinizi söylemediniz," dedi.

"Binlerce defa özür dilerim, madam, hata, böyle davranmamalıydım. La prochaine fois,..*(Bir daha olmaz.)* "

Lady Astwell şakacı ancak kızgın bir tavırla, "Aynı şeyi yine yapacağınızdan eminim," diyerek sözünü kesti. "Bir şeyi önce yapıp, sonra insanlara anlatmak, sizin tarzınız bu!"

"Belki saygıdeğer madam için de aynı durum söz konusudur?" Poirot'nun gözleri parlıyordu.

Lady Astwell, "Arada sırada, belki de gerçekten öyle," diye onayladı. "Neyse, Londra'ya niçin gitmiştiniz, Mösyö Poirot? Sanırım bana bunu açıklayabilirsiniz."

"Sevgili Müfettiş Miller ve muhteşem avukat Bay Mayhew ile konuşmaya."

Lady Astwell, Poirot'ya dikkatlice bakarak, "Peki ya şimdi... düşünceniz..." diye sordu yavaşça.

Poirot gözlerini doğrudan kadına dikti.

"Charles Leverson'un masum olma olasılığı var," dedi büyük bir ciddiyetle.

"Ah!" Lady Astwell yerinde doğruldu. Bu arada yastıklardan ikisi yere düştü. "Öyleyse haklıydım, haklıyım!"

"Olasılık olduğunu söyledim, madam, hepsi bu."

Poirot'nun ses tonundaki bir şey Lady Astwell'i etkilemiş olmalıydı, dirseklerinin üzerine dayandı ve ısrarlı bakışlarla dedektifi süzmeye başladı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet." Poirot başıyla onayladı. "Bana Owen Trefusis'ten niçin şüphelendiğinizi açıkça anlatabilirsiniz."

"Size söyledim, öyle olduğunu biliyorum... hepsi bu."

"Maalesef bu yeterli değil," dedi Poirot ciddi bir şekilde. "O korkunç geceyi zihninizde canlandırın madam. Tüm ayrıntıları, en ufak bir olayı, dikkatinizi çeken bir şeyi bile zihninizde canlandırmaya çalışın. Neden sekreter, onda dikkatinizi çeken neydi? Bakın ben, Hercule Poirot, size muhakkak bir şeyler olması gerektiğini söylüyorum."

Lady Astwell başını salladı.

"O akşam Trefusis hiç dikkatimi bile çekmedi, bir an bile onu düşünmediğim de kesin."

"Aklınız başka birinde miydi?"

"Evet."

"Eşinizin Miss Lily Margrave'e karşı olan düşmanlığında mı?"

"Bu doğru," dedi Lady Astwell başını sallayarak. "Bu konuda her şeyi biliyor olmalısınız, Mösyö Poirot."

"Ben, ben her şeyi bilirim," dedi küçük adam absürt denecek kadar kendini beğenmiş bir tavırla.

"Lily'den çok memnunum, Mösyö Poirot, bunu siz de kendi gözlerinizle gördünüz. Reuben, onun şu ya da bu referansının sahte olduğu iddiasıyla kavga çıkarmaya başlamıştı. Bakın asla onun sahte

referans vermediğini söylemek istemiyorum. Vermiş olabilir. Ama Tanrı bağışlasın, eski gençlik günlerimde ben de bir sürü kötü şey yaptım. Tiyatro yöneticilerinin gözüne girmek için insanın çok dalavere çevirmesi gerekebiliyor. Bu bağlamda zamanında yapmadığım, yazmadığım ya da söylemediğim şey kalmamıştır diyebilirim."

"Lily bu işi istiyordu ve bunun için... diyelim ki... pek de düzgün... şey doğru olmayan bazı şeyler yaptı. Erkekler bu gibi konularda gerçekten de aptaldırlar... Kocamın bundan dolayı kopardığı tantanaya bakılacak olsa insan Lily'nin milyonların sorumluluğunu taşıyan bir banka çalışanı olduğunu düşünebilir. Tüm gece boyunca çok endişeliydim, her ne kadar kocama sözümü dinletmeyi başarabilsem de sonuçta, o zaman zaman son derece dik kafalı bir insan olabiliyordu. Zavallı Reuben, sevgilim! Dolayısıyla o gece kafam başka yerdeydi, sekreterle ilgilenmek için pek zamanım olmadı, zaten Trefusis hiçbir zaman dikkatimi çeken bir tip de olmamıştır. Yalnızca burada olan biri, hepsi bu kadar işte!"

"Bunu ben de fark ettim. Bay Trefusis pek de çemberini kırabilecek, dikkat çekecek biri değil."

"Öyle," dedi Lady Astwell. "O Victor gibi değil."

"Bay Victor sanki her an patlayabilecek pimi çekilmiş bir bomba."

"Bu tam olarak onu tanımlayan muhteşem bir ifade," dedi Lady Astwell. "Evin her tarafında esip gürlüyor, aynen şu şömine tutuşturucuları denilen zımbırtılar gibi."

"Sanırım onun çabuk kızan, parlayan bir tabiatı var."

"Ah, öfkelendiğinde gerçekten de şeytanı bile aratmayacak bir tip olup çıkıyor," dedi Lady Astwell. "Ama Tanrı bilir ya ben ondan korkmuyorum. Victor yalnızca havlar, ısırmaz."

Poirot tavana baktı.

Yavaşça, "Demek bana o gece sekreterle ilgili dikkatinizi çekenin ne olduğunu söylemeyeceksiniz?" diye mırıldandı.

"Size söyledim Mösyö Poirot. Biliyorum. Bu bir önsezi, öngörü. Bir kadının önsezisi..."

"...bir erkeğin idam sehpasına götürülmesini istemeyen," diye söze giren Poirot ekledi. "Ve de bu durumda daha da ötesi, belki birini idam sehpasından kurtarmaya yetmeyecek bir önsezi. Lady Astwell eğer gerçekten Bay Leverson'un suçsuz olduğuna ve sekretere ilişkin şüphelerinizin yerinde olduğuna inanıyorsanız, ufak bir deneye katılmayı ister misiniz?"

Lady Astwell şüpheyle, "Ne gibi bir deney?" diye sordu.

"Hipnoz... bunu kabul eder misiniz?"

"Neden ki?"

Poirot öne doğru eğildi.

"Eğer size önsezilerinizin bilinçaltınıza yapışıp, kalmış bazı olaylarla bağlantılı olabileceğini açıklasam, bunu şüpheyle

karşılarsınız, madam. Bu yüzden tek söyleyebileceğim bu deneyin Charles Leverson adlı o şansız genç adamın suçsuzluğunun kanıtlanması açısından çok önemli olabileceği. Kabul ediyorsunuz, değil mi?"

"Kim hipnotize edecek?" diye sordu Lady Astwell şüpheyle. "Siz mi?"

"Bir dostum, Lady Astwell. Eğer yanılmıyorsam o da şu anda buraya vardı. Kapının önündeki çakıl taşlarında onun arabasının teker seslerini duydum sanırım."

"Kimden bahsediyorsunuz?"

"Harley Sokağı'ndan Dr. Cazalet'ten."

"Şey o... düzgün biri mi?" diye sordu Lady Astwell korkuyla.

"Eğer kastettiğiniz buysa, kesinlikle o sahte doktorlardan değil, madam. Kendinizi güvenle onun ellerine bırakabilirsiniz."

"Neyse," dedi Lady Astwell iç geçirerek. "Bütün bunların bir göz boyamadan öte bir şey olmadığını düşünüyorum, ama yine de istiyorsanız deneyebiliriz. Kimse sizi engellediğimi düşünmemeli."

Poirot hızla odadan çıktı. Birkaç dakika sonra da yanında yuvarlak yüzlü, neşeli, gözlüklü biriyle geri döndü. Adam görünüm olarak Lady Astwell'in hipnozcu kavramının tamamen dışındaydı. Poirot onları tanıştırdı.

Lady Astwell alaycı, küçümser bir havada, "Neyse," dedi. "Bu maskaralığa nasıl başlayacağız?"

"Çok basit Lady Astwell, çok basit," diye açıklamada bulundu ufak tefek doktor. "Yalnızca arkanıza yaslanın, evet... böylesi uygun, çok iyi. Hiç heyecanlanmayın."

"Heyecanlı filan değilim. Yalnızca karşı olmama rağmen beni hipnotize edeceğini iddia eden kişiyi görmek istiyorum."

Dr. Cazalet neşeyle gülümsedi.

"Evet, ama kabul ettiğinize göre bunun sizin isteğiniz dışında yapıldığı söylenemez, öyle değil mi, Lady Astwell." Işığı söndürün Mösyö Poirot. Siz de lütfen kendinizi uykunun kucağına bırakın, Lady Astwell."

Doktor pozisyonunu biraz değiştirdi.

"Çok geç oldu. Yorgunsunuz, uykunuz var... çok uykunuz var. Göz kapaklarınız ağırlaşıyor, gözleriniz kapanıyor... kapanıyor... kapanıyor. Birazdan uyuyacaksınız..."

Hep aynı, kısık, yumuşak, tekdüze sesle konuşuyordu. Biraz sonra öne doğru eğilerek yavaşça Lady Astwell'in sağ göz kapağını kaldırdı. Sonra Poirot'ya dönerek başarısından gurur duyan bir tavırla kısık bir ses tonuyla seslendi.

"Tamamdır. Devam edeyim mi?"

"Lütfen."

Doktor tok ve otoriter bir sesle konuşmayı sürdürdü.

"Uyuyorsunuz Lady Astwell, ama beni duyabiliyorsunuz ve sorularıma yanıt verebilirsiniz."

Divandaki kişi göz kapağını bile kıpırdatmadan ya da bir kez olsun kımıldamadan yavaş, monoton bir ses tonuyla karşılık verdi. "Sizi duyuyorum. Sorularınıza yanıt verebilirim."

"Lady Astwell, kocanızın öldürüldüğü geceye dönmek istiyorum. O akşamı anımsıyor musunuz?"

"Evet."

"Yemek masasındasınız. Ne gördüğünüzü ve hissettiğinizi anlatın bana."

Lady Astwell'in bedeni huzursuzca kıvrandı.

"Çok huzursuzum. Lily için endişeleniyorum."

"Bunu biliyoruz, bize ne gördüğünüzü anlatın."

"Victor tüm tuzlu bademleri yedi, saygısız, açgözlü biri o. Yarın Parsons'a tabağı onun tarafına koymamasını söyleyeceğim."

"Devam edin Lady Astwell."

"Bu gece Reuben'in hiç keyfi yok, sinirleri bozuk. Bunun tek nedeninin Lily olduğunu sanmıyorum. İşle ilgili bir şey olmalı. Victor da ona ters ters bakıyor."

"Bize Bay Trefusis'ten bahsedin, Lady Astwell."

"Gömleğinin sol manşeti yıpranmış. Saçına çok fazla briyantin sürüyor. Erkeklerin bunu yapmamasını istiyorum, koltuk örtülerini mahvediyor."

Cazalet, Poirot'ya baktı, Poirot başıyla devam edin anlamına gelen bir hareket yaptı.

"Yemek sonrasında Lady Astwell, kahve içiyorsunuz. Bana o sahneyi anlatın."

"Bu akşam kahve çok iyi. Her zaman böyle olmuyor. Kahve konusunda aşçıya her zaman güvenemiyorsunuz. Lily sürekli pencereden dışarı bakıyor. Acaba neden, bilmiyorum. Şimdi de Reuben odaya giriyor. Bu akşam en kötü gecelerinden birini yaşıyor, çok sinirli, zavallı Bay Trefusis'e demediğini bırakmıyor. Bay Trefusis'in elinde kâğıt açacağı var, hani şu bıçak gibi keskin ve büyük olanlardan. Ne kadar da sıkı kavramış onu. El kemikleri

bembeyaz görünüyor. Şuna bakın, onu masaya öyle şiddetle sapladı ki ucu kırıldı. Onu sanki birine saplamak istediği bir hançermiş gibi tutuyor. İşte, o kadar azar ve küfürden sonra beraber dışarı çıkıyorlar. Lily'nin üzerinde yeşil gece elbisesi var; yeşil ona çok yakışıyor, aynen zambağa benziyor. Haftaya kılıfları temizletmeliyim."

"Bir dakika Lady Astwell."

Doktor, Poirot'ya doğru eğildi.

"Sanırım istediğimize ulaştık," diye fısıldadı. "Sekreterden şüphelenmesinin nedeni adamın kâğıt açacağıyla yaptığı o hareket."

Poirot, "Şimdi de kule odasına çıkalım," dedi.

Doktor başıyla onaylayıp bir kez daha Lady Astwell'i yüksek, otoriter sesiyle sorgulamaya başladı.

"Akşamın daha geç bir saatinde kule odasında kocanızla birliktesiniz. Siz ve o şiddetli bir kavgaya tutuştunuz, değil mi?"

Lady'nin bedeni yeniden huzursuzlukla sarsıldı.

"Evet... korkunç... korkunç. Çok kötü şeyler söyledik... ikimiz de."

"Şu an için bunu unutun. Odayı tam olarak görebiliyorsunuz . değil mi; perdeler kapalı, ışık açık."

"Tepedeki avize değil, yalnızca masa lambası."

"Kocanızdan ayrılıyorsunuz, ona iyi geceler diliyorsunuz."

"Hayır dilemedim, ona çok kızgınım."

"Bu onu son görüşünüz, çok kısa bir süre sonra öldürülecek. Onu kimin öldürdüğünü biliyor musunuz Lady Astwell?'" "Evet. Bay Trefusis." "Neden böyle söylüyorsunuz?" "Bombeden dolayı... perdedeki kabarıklık." "Perdede bir kabarıklık mı vardı?" "Evet"

"Bunu gördünüz mü?" "Evet. Hatta elledim bile."

"Oraya biri mi saklanmıştı... Bay Trefusis miydi bu?" "Evet."

"Bunu nasıl bilebiliyorsunuz?" "Ben... ben... kâğıt açacağından dolayı." Lady Astwell'in yanıt verirkenki monoton sesi ilk kez titredi ve güvenini yitirdi.

Poirot ve doktor bir an için bakıştılar.

"'Sizi tam olarak anlayamadım Lady Astwell. Perdede bir kabarıklık olduğunu söylediniz, değil mi? Biri oraya saklanmıştı, değil mi? Bu kişiyi görmediniz mi?" "Hayır."

"'Daha önce kâğıt açacağını tutuşunu gördüğünüz için bunun Bay Trefusis olabileceğini düşündünüz, değil mi?" "Evet."

"'Ama Bay Trefusis yatmaya gitmişti, öyle değil mi?" "Evet... evet, bu doğru, odasına gitti." "Öyleyse perdenin arkasındaki o olamazdı, değil mi?" "Evet, evet, o değildi."

"Kocanıza bir süre önce iyi geceler dilemişti, değil mi?" "Evet."

"Ve siz onu daha sonra görmediniz, değil mi?"

"Hayır."

Lady Astwell titremeye, kendini oradan oraya atmaya ve hafifçe homurdanmaya başlamıştı.

Doktor, "Kendine geliyor," dedi. "Ama biz de öğrenmek istediğimizi öğrendik, öyle değil mi?"

Poirot başıyla onayladı. Doktor, Lady Astwell'e doğru eğildi.

"Uyanıyorsunuz," diye mırıldandı yavaşça. "Haydi, şimdi uyanın. Bir dakika sonra da gözlerinizi açacaksınız."

İki adam bekliyorlardı. Lady Astwell birden doğrulup, oturdu ve onlara baktı.

"Uyudum mu?"

Doktor, "Bu yalnızca kısa bir kestirmeydi, bayan," dedi.

Lady Astwell bakışlarını ona yöneltti.

"Sizin şu hokus pokusunuzdan değil mi?"

"Umarım kendinizi kötü hissetmiyorsunuzdur, Lady Astwell."

Lady Astwell esnedi.

"Kendimi oldukça yorgun ve bitkin hissediyorum."

Doktor ayağa kalktı.

"Size bir fincan kahve getirmelerini söyleyeceğim," dedi. "Biz de şu an için sizi rahat bırakalım."

Kapıya vardıklarında Lady Astwell arkalarından seslendi:

"Ben... ben bir şey söyledim mi?"

Poirot arkasına bakarak gülümsedi.

"Önemli bir şey değil, madam. Bize oturma odasındaki kılıfların temizlenmeye gereksinimleri olduğunu söylediniz."

"Gerçekten de öyle," dedi Lady Astwell. "Bana bunu söyletmek için beni uyutmanıza gerçekten de hiç gerek yoktu." Keyifle gülümsedi. "Başka bir şey?"

Poirot sordu. "O akşam Bay Trefusis'in salondan bir kâğıt açacağı aldığını anımsıyor musunuz?"

"Bilemiyorum, emin değilim," dedi Lady Astwell. "Olabilir de."

"Peki, perdedeki kabarıklık size bir şey anımsatıyor mu?"

Lady Astwell düşündü.

"Sanırım anımsıyorum," dedi ağır ağır. "Hayır... tam olarak çıkaramıyorum, ama şimdi..."

Poirot hemen, "Kendinizi zorlamayın Lady Astwell," dedi. "Önemli değil... kesinlikle önemsiz."

Doktor, Poirot'yla birlikte dedektifin odasına gitti.

"Neyse," dedi Cazalet. "Sanırım bu olayları biraz olsun açıklıyor. Sir Reuben, sekreteri azarladığı sırada adam orada bulunan bir kâğıt açacağını kapmış ve kendini kontrol edebilmek, öfkesini bastırmak için büyük efor sarf etmiş, hatta kâğıt açacağını masaya saplamış. Lady Astwell ise kafası tamamen Lily Margrave'in sorunundayken, bu hareketi bilinçaltına kaydetmiş ve yanlış algılamış.

Dolayısıyla da Sir Reuben'in Trefusis tarafından öldürüldüğü fikrine saplanıp kalmış. Şimdi biraz da perdedeki kabarıklığı düşünelim. İşte bu ilginç. Kule odasına ilişkin onun açıklamalarından anladığım kadarıyla yazı masası pencerenin önündeki çıkıntıya yerleştirilmiş. Tabii bu pencerede de perdeler vardı, değil mi?"

"Evet, mon ami, siyah kadife perdeler."

"Ve tabii birinin perdenin gerisine saklanabileceği kadar bir alan da var, değil mi?"

"Kesinlikle, hatta oldukça geniş bir alan olduğunu da söyleyebilirim."

"Öyleyse hiç değilse," diye ağır ağır konuşmaya devam etti doktor. "Birinin odada gizlenmiş olabileceği olasılığı ortaya çıkmış oluyor. Tabii bunun sekreter olması olanaksız, çünkü her ikisi de onun odadan çıktığını görmüşler. Bu kişi Victor Astwell de olamaz, çünkü Victor odadan çıkarken Trefusis girmiş, Lily Margrave olması ise söz konusu bile değil. Her kimse, bu o akşam Sir Reuben odasına çıkmadan önce odaya giren biri olmalı. Albay Naylor konusundaki fikriniz ne? Oraya saklanan o olabilir miydi?"

Poirot başını salladı.

"Olmayacak şey değil. O akşam yemeğini otelde yemiş, ama yemekten ne kadar sonra dışarı çıktığını kestirmek çok zor. Geri dönüşünün ise yarımda olduğunu biliyoruz."

"Öyleyse bu kişinin o olması olası ve eğer öyleyse cinayeti işleyen de o olabilir. Gerekçesi vardı, elinin altında silah da vardı. Yine de bu fikir size pek sıcak gelmiyor, değil mi?"

"Benim başka bir fikrim var. Söyleyin bana Bay le Docteur, bir an için diyelim ki cinayeti işleyen Lady Astwell, hipnoz altındayken bunu itiraf eder miydi?"

Doktor hafifçe ıslık çaldı.

"Demek asıl düşündüğünüz buydu? Katilin Lady Astwell olduğu, öyle mi? Elbette... bu olabilir; şu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Sir Reuben'in yanına son giren oydu, ondan sonra da kimse onu canlı olarak görmedi. Sorunuza gelince, buna, 'Hayır' yanıtını vermek durumundayım. Lady Astwell hipnoza girerken beynini kendisinin bu cinayetteki rolüne ilişkin olarak hiçbir şey söylememek üzere şartlandırmış olabilir. Bu durumda sorularıma

doğru yanıt verir, ancak yalnızca bu noktada susar. Ama böyle bir durumda Bay Trefusis'in suçlu olduğu konusunda bu kadar ısrarcı olmazdı. Polisin vardığı sonucu kabullenmeyi yeğlerdi."

Poirot, "Anlıyorum," dedi. "Ancak ben de Lady Astwell'in katil olduğunu söylemedim. Bu bir varsayımdı, hepsi o kadar."

Doktor bir ya da iki dakikalık sessizliğin ardından, "Bu ilginç bir olay," dedi. "Diyelim ki Charles Leverson gerçekten de suçsuz, o zaman o kadar çok olasılık söz konusu ki: Humphrey Naylor, Lady Astwell, hatta Lily Margrave bile."

"Bahsetmediğiniz bir kişi daha var," diye ekledi Poirot sakince. "Victor Astwell. Anlattığına göre kapısı açık olarak odasında oturmuş, Charles Leverson'un geri dönmesini bekliyormuş. Ama bu onun kendi ifadesi, anlıyorsunuz değil mi?"

"Bu pimi çekilmiş el bombası gibi her an patlamaya hazır olan öfkeli tip, değil mi? Hani şu bana bahsettiğiniz?"

Poirot, "Aynen öyle," dedi.

Doktor ayağa kalktı.

"Neyse, artık şehre dönmeliyim. Beni olayların gelişiminden haberdar edersiniz, değil mi?"

Poirot, doktorun ardından zili çalarak George'u çağırdı.

"Lütfen bir bardak bitki çayı George. Sinirlerim berbat oldu."

"Elbette efendim. Hemen hazırlayayım."

George on dakika sonra elinde buhar tüten bir fincanla yeniden efendisinin karşısındaydı. Poirot çayın acı kokusunu keyifle içine çekti. Çayını yudumlarken bir yandan da yüksek bir sesle kendi kendine konuşuyordu:

"Av dünyanın her yerinde farklıdır. Tilkiyi yakalamak için köpeklerle birlikte at koşturmak gerekir. Bağırırsın, koşarsın, her şey hıza bağlıdır. Kendim hiç çıkmadım, ama geyik avında ise pusuya yatıp, saatlerce karnının üstünde sürünmek gerekebileceğini biliyorum. Dostum Hastings, bana bundan uzun uzun bahsetmişti. Bizim buradaki yöntemimiz ise sevgili George, bunlardan her ikisi de olmayacak. Kendimize örnek olarak ev kedisini almalıyız. Kedi saatlerce fare deliğinin önünde durur bekler. Hareketsiz, kıpırdamadan avını bekler... ama asla uzaklaşmaz."

İç geçirerek boş çay fincanını tabağına bıraktı.

"Size buraya gelmeden önce valize iki üç günlük giysi koymanızı söylemiştim. Yarın sevgili George, Londra'ya gidip önümüzdeki on beş günde gerekli olabilecekleri getirmelisin."

Hiçbir şeye şaşırmayan ve tepki vermeyen George her zamanki duyarsızlıkla, "Elbette efendim," dedi.

Hercule Poirot'nun Mon Repos'ta kalmaya devam etmesi birçok kişiyi açıkça rahatsız ediyordu. Victor Astwell de bu nedenle yengesine dert yandı.

"Her şey iyi güzel de Nancy, sen bu gibi insanları pek tanımazsın. Burayı rahat ve konforlu buldu, anlaşılan daha bir ay kalacak ve onun burada geçirdiği her gün sana bilmem kaç paraya mal olacak."

Lady Astwell'in yanıtı ise bunun kendi kararı olduğu ve dışarıdan karışılmasını istemediğiydi.

Lily Margrave ise ciddi bir şekilde huzursuzluğunu gizlemeye çalışıyordu. Başlangıçta Poirot'nun öyküsüne inandığından emindi. Şimdi ise bundan şüphe duymaya başlamıştı.

Poirot ise asla sakin sessiz durmuyor, bir biçimde oyununu oynuyordu. Oradaki beşinci gününde akşam yemeğine yanında bir parmak izi albümüyle indi. Belki de bu ev halkının parmak izlerini almak için oldukça biçimsiz, kaba bir yöntemdi, ama aslında yanlış olduğu söylenemezdi. Böyle bir durumda kim parmak izi vermeyi reddedebilirdi ki? Victor Astwell bile ancak küçük dedektif yatmaya gittikten sonra derin bir soluk alıp, içini döktü:

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun değil mi Nancy? Adam açıkça içimizden birinin peşinde!"

"Saçmalama Victor."

"Peki, o zaman bu küçük albümün anlamı neydi?"

Lady Astwell kendinden emin, hoşnut bir ifadeyle, "Mösyö Poirot ne yaptığını biliyor," dedi ve anlamlı bir şekilde Owen Trefusis'e baktı.

Bir başka kez Poirot aynı oyunu daha farklı, kâğıt üzerine ayak izlerinin alınması olarak sundu. Ertesi sabah ise bir kedi sessizliğinde parmak uçlarına basarak kütüphaneye girdi. Birden onu karşısında gören Owen Trefusis hayalet görmüşçesine yerinden sıçradı.

"Beni bağışlayın, ama Mösyö Poirot," dedi. "Hepimizi diken üstünde tutmayı başarıyorsunuz."

Poirot saf bir ifadeyle, "Peki ama neden böyle düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"İtiraf etmeliyim ki Charles Leverson aleyhindeki deliller kanımca son derece güçlü. Ama sanırım siz farklı düşünüyorsunuz."

O sırada Poirot pencereden dışarı bakıyordu. Birden arkasını döndü.

"Size bir şey söyleyeyim mi Bay Trefusis... ama bu kesinlikle aramızda kalmalı."

"Neydi?"

Poirot'nun acelesi yok gibiydi. Bir süre tereddüt etti. Konuşmaya başlaması ise evin kapısının açılıp, kapanmasına denk düştü. Ancak sır veren biri için yüksek ses tonu hiç de uygun değildi, hatta sesi dışarıda antredeki ayak seslerini bile bastırıyordu.

"Size bunları anlatıyorum, ama bunun kesinlikle aramızda kalacağına inanıyorum, Bay Trefusis. Yeni kanıtlar buldum. Bunlara dayanarak o akşam Charles Leverson'un çalışma odasına girdiğinde Sir Reuben'in zaten ölmüş olduğunu kanıtlayabilirim."

Sekreter şaşkınlık içinde onu süzüyordu.

"Ne gibi kanıtlar? Neden hiçbirimizin bundan haberi yok?"

"Öğreneceksiniz," dedi küçük adam gizemli bir tavırla. "Ancak şimdilik bu sır aramızda kalmalı."

Bu sözlerin ardından hızla oradan ayrıldı. Antrede neredeyse Victor Astwell ile çarpışacaktı.

"Sanırım henüz geldiniz, bayım?"

Astwell başıyla onayladı.

"Dışarıda hava çok kötü," dedi soluk soluğa. "Soğuk ve rüzgârlı."

Poirot, "Ah, öyleyse," dedi. "Bugün dolaşmaya çıkmamalıyım. Aslında ben aynen bir ev kedisi gibiyim, ateşin dibine oturup, pineklemek en büyük keyfim."

Aynı akşam ellerini ovuşturarak sadık uşağı George'a ise şöyle dedi:

"Ça marche *(İşliyor)* , George, ilerleme kaydediyoruz. Hepsi tedirgin... diken üstünde oturuyorlar! Kedi rolüne bürünüp, pusuya yatmak hiç de kolay değil, ama insan beklemesinin karşılığını alıyor... hem de en iyi bir şekilde! Yarın yeni bir eyleme geçeceğiz."

Ertesi gün Trefusis şehre inmek zorundaydı. Victor Astwell ile aynı trenle gitti. Onların evden ayrılmasıyla birlikte Poirot da hemen harekete geçti.

"Haydi, George, hemen işe koyulmalıyız. Eğer hizmetçi kız bu odalara yaklaşırsa bunu engellemelisiniz. Onun kulağına birkaç bağlayıcı olmayan tatlı sözcük fısıldayın ve koridordan öteye geçmesine fırsat vermeyin."

İlk olarak sekreterin odasına gitti ve ayrıntılı bir araştırmaya girişti. Araştırmadığı çekmece, karıştırmadığı dolap kalmadı. Ardından her şeyi yeniden hızla yerli yerine koydu ve incelemesinin tamamlandığını bildirdi. Kapıda nöbet bekleyen George hafifçe öksürerek fısıldadı.

"İzninizle bir şey söyleyebilir miyim, efendim?"

"Evet George?"

"Ayakkabılar efendim. Kahverengi ayakkabılar ikinci, rugan ayakkabılar bir alttaki rafta duruyorlardı. Yerleştirirken tam tersini yaptınız."

"Fevkalade!" dedi Poirot mutlu, yaptığından memnun bir insan ifadesiyle. "Buna kafamızı takmamıza gerek yok. Hiç önemli değil, George. Bay Trefusis'in böyle küçük ayrıntılarla ilgileneceğini sanmıyorum."

"Nasıl isterseniz, efendim."

"Ama bu gibi şeylere önem verip, dikkat etmek sizin göreviniz, George." Poirot cesaret verircesine hafifçe uşağın omzuna dokundu. "Bu dikkat senin değerini artırıyor."

Uşak yanıt vermedi. Günün ilerleyen saatlerinde aynı işlem Victor Astwell'in odasında da yinelendi. George bu kez Bay Astwell'in iç çamaşırlarının çekmecelere bulunduğu şekilde yerleştirilmemesine hiçbir tepki göstermedi. Ancak bu ikinci durumda, sonradan olanlar uşağın haklı olduğunu, Poirot'nun ise yanıldığını ortaya koydu. O akşam Victor Astwell oturma salonuna öfkeden köpürerek fırtına gibi daldı.

"Buraya baksana sen, seni küçük Belçikalı züppe, kendini beğenmiş terbiyesiz adam, nasıl olur da benim odamı karıştırırsın? Orada ne bulacağını sanıyordun ki? Bunun bir daha tekrarlanmasını istemiyorum, asla, duyuyor musun? Sakın bir daha denemeyesin bile! Bütün bunlar evde her şeye burnunu sokan bir casus beslemekten geliyor başımıza!"

Bu hakaret dolu sözcükler birbirini izlerken Poirot mahcup bir tavırla parmaklarını oynatıyordu. Yüzlerce, binlerce, milyonlarca kez özür dilediğini belirtti. Beceriksizce davrandığını, işgüzarlık ettiğini, gereksiz yere bazı şeylere burnunu sokmaya çalıştığını, kafasının karışık olduğunu söyledi. Hiç hakkı olmayan bir şekilde özgürce davranmıştı. Öyle ki sonuçta öfkeden köpüren Victor Astwell de sakinleşmek zorunda kaldı, ancak halen homurdanmaya devam ediyordu.

Aynı akşam Poirot bitki çayını yudumlarken uşağına, "Her şey yolunda gidiyor, George! Tam istediğim gibi!" diye mırıldandı.

"Cuma günü," diye belirtti Poirot düşünceli bir şekilde. "Şanslı günüm!"

"Gerçekten mi efendim."

"Batıl inançlarınız yok, değil mi sevgili George?"

"Masada on üçüncü kişi olmamaya özen gösteririm. Merdiven altından geçmemeye de. Ama cumaya ilişkin hiçbir önyargım yok, efendim."

"İşte bu iyi. Haydi, George, bugün kendi Waterloo savaşımızı vereceğiz!"

"Evet efendim!"

"Sen hiç heyecanlanmaz mısın, George, ne yapacağımızı bile sormuyorsun?"

"Ne yapacağız efendim?"

"Bugün George, kule odasında son bir inceleme yapacağız."

Gerçekten de kahvaltının hemen ardından Poirot, Lady Astwell'in de izniyle olay yerine gitti. Ev halkından birçoğu onun burada dört ayak üzerinde yerlerde süründüğünü, siyah kadife perdeleri araştırdığını, duvardaki resimleri incelemek için yüksek sandalyelere çıktığını izledi. İlk kez olsa bile Lady Astwell de bu durum karşısında kendini huzursuz hissediyordu.

"İtiraf etmeliyim ki bu kadarı artık benim de sinirlerime dokunuyor," dedi. "Kafasında bir şey var, ama ne olduğunu bilemiyorum. Onun yerde köpek gibi dört ayak üstünde süründüğünü görmek tüylerimi diken diken ediyor. Neyin peşinde olduğunu bilmek isterdim. Lily, tatlım, yukarı çıkıp, şu anda ne yaptığına bakabilir misin? Neyse, boş ver, şu an için yanımda kalmanı yeğlerim."

Oturduğu yerden doğrulan Bay Trefusis, "İsterseniz ben gidip bakabilirim, efendim," dedi.

"Bu çok iyi olurdu, Bay Trefusis."

Owen Trefusis odadan ayrılıp, kule odasına giden merdivenlerden yukarı çıktı. İlk bakışta oda boş gibi görünüyordu, Hercule Poirot'nun izine bile rastlanmıyordu. Sekreter yeniden aşağı inmek üzere arkasını döndüğü anda hafif bir ses duydu ve hemen ardından yukarıdaki yatak odasına çıkan dönemeçli merdivenlerde küçük adamı gördü.

Poirot yine dört ayak üzerinde sol elindeki büyüteçle merdivendeki halının hemen yanında, tahta kısımda bir şeyler inceliyordu.

Sekreter, onu izlediği sırada Poirot birden homurdanarak büyüteci cebine soktu. Sonra ayağa kalktı, başparmağıyla işaret parmağı arasında bir şey tutuyordu. Aynı anda sekreterin de odada olduğunu fark etti ya da öyle davrandı.

"Ah Bay Trefusis, geldiğinizi duymadım."

Birden tamamen farklı bir insan olup çıkmıştı. Zafer ve sevinç neredeyse yüz ifadesine tamamen hâkim olmuştu. Trefusis, onu şaşkınlıkla süzüyordu.

"Ne oldu Mösyö Poirot. Çok mutlu görünüyorsunuz?"

Küçük adam gururla göğsüne vurdu.

"Gerçekten de öyle. Bakın sonuçta en başından beri aradığım kanıtı bulmayı başardım. Başparmağımla işaret parmağımın arasında bu cinayeti çözmemi sağlayacak tek ve en önemli şeyi tutuyorum."

"Öyleyse," dedi Trefusis. "Katil Leverson değil?"

"Charles Leverson olmadığı kesin. Şu ana kadar ben de kim olduğunu bilmiyordum. Ama artık hiçbir şüphem yok, her şey açığa çıktı."

Merdivenlerden indi ve hafifçe sekreterin omzuna vurdu.

"Hemen Londra'ya gitmem gerekiyor. Lady Astwell'e bunu haber verir misiniz? Ayrıca ona herkesin bu akşam kule odasında toplanmasını istediğimi de belirtin. Lütfen bunu sağlasın. Ben de orada olacağım ve gerçeği açıklayacağım. Ah çok mutluyum!"

Ve adeta dans ederek neşe içinde hoplaya sıçraya merdivenlerden aşağı indi. Trefusis ardından bakakaldı. Birkaç dakika sonraysa kütüphaneye geldi ve oradakilerden birinin kendisine ufak karton bir kutu verip, veremeyeceğini sordu.

"Maalesef yanıma almamışım," dedi. "Ama yanımda kesinlikle kutuda saklamam gereken çok değerli bir şey var."

Trefusis çalışma masasının çekmecelerinden birinden küçük bir kutu çıkararak uzattı. Poirot sevinç içerisinde aldı. Ve ardından hemen elinde bu hazine kutusuyla yukarı koştu. Merdivenin eşiğinde George'a rastladı ve kutuyu ona uzattı.

"Bunun içinde çok değerli bir şey var sevgili George," dedi yüksek sesle. "Lütfen onu tuvalet masasının ikinci çekmecesine, inci kol düğmelerimin durduğu mücevher kutumun yanına koyar mısın?"

"Elbette efendim!"

"Sakın zarar görmesin. Çok dikkat et. Çok önemli. Bu kutunun içinde bir katili ipe götürecek delil var."

"Ne diyorsunuz efendim?"

Poirot yeniden hızla merdivenlerden aşağı indi ve şapkasını alarak hızla evden ayrıldı.

Geri dönüşü bu denli gösterişli olmadı. Sadık George, onu aldığı talimatlara uygun şekilde evin yan kapısından içeri aldı.

Poirot, "Hepsi kule odasında toplandılar mı?" diye sordu.

"Evet efendim."

Aralarında karşılıklı olarak birkaç sözcük mırıldandıktan sonra Hercule Poirot zafer kazanmış bir komutan havasıyla daha bir ay önce bir cinayetin işlendiği odaya çıktı. Gözleriyle odayı taradı. Herkes oradaydı: Lady Astwell, Victor Astwell, Lily Margrave, sekreter ve sadık uşak Parsons. Aslında Parsons içeri girip girmeme konusunda kararsızca kapının eşiğinde duruyordu.

"George, efendim, burada bana ihtiyaç olabileceğini söyledi" dedi Poirot'yu görür görmez. "Sizce de bu uygun mu?"

Poirot, "Kesinlikle uygun," diye belirtti. "Lütfen burada kalın."

Poirot odanın ortasına gitti.

"Bu başlangıçtan itibaren çok ilginç bir olaydı," dedi ağır, vurgulu bir ses tonuyla. "İlginçti, çünkü burada bulunanlardan herkes Sir Reuben Astwell'i öldürmüş olabilirdi. Parası kime kalacaktı? Charles Leverson ve Lady Astwell'e. Son gece son anlarında kim onun yanındaydı? Lady Astwell. Onunla şiddetli bir kavgaya tutuşan kimdi? Yine Lady Astwell."

Lady Astwell bir çığlık atarak yerinden sıçradı.

"Tanrı aşkına, siz ne diyorsunuz? Hiçbir şey anlamıyorum, yoksa..."

"Ama Sir Reuben'le tartışan biri daha vardı," diye sözlerini sürdürdü Poirot dalgın bir havada. "Başka biri daha o gece onun yanından ayrılırken öfkeyle doluydu. Diyelim ki Lady Astwell on ikiye çeyrek kala kocasının yanından ayrılırken Sir Reuben sağdı. Charles Leverson ise on dakika sonra eve geri döndü. Bu aradaki on dakikada rahatlıkla ikinci kattaki biri gizlice yukarı çıkmış, cinayeti işlemiş ve yeniden odasına dönmüş olabilirdi."

Bu kez acı bir çığlıkla yerinden sıçrayan Victor Astwell'di.

"Lanet olsun, siz ne..." Öfkeden cümlesinin sonunu bile getiremedi.

Poirot, "Yine böyle öfkeye kapıldığınız bir anda, Batı Afrika'da birini öldürmüştünüz, değil mi?" diye sordu.

Lily Margrave, "İnanamıyorum," diye bağırdı.

Lily yumruklarını sıkmış bir halde bir adım öne geldi, yanakları pembeydi.

"Buna inanamıyorum," dedi ve doğruca Victor Astwell'in yanına gitti.

"Bu gerçek Lily," diye açıkladı Victor. "Ancak bu olayda bu küçük adamın bilmediği çok önemli şeyler var. Öldürdüğüm adam tam on beş çocuğun kanına girmiş bir büyücü doktordu. Bence yaptığım kesinlikle doğruydu, hak etmişti bunu."

Lily, Poirot'nun yanına geldi.

"Mösyö Poirot," dedi ciddi bir şekilde. "Yanılıyorsunuz. O sert tabiatlı, çabuk öfkelenen biri olabilir, bağırıp çağırması, kırıp dökmesi, öfkesine hâkim olamaması cinayet işlediğini göstermez. Biliyorum... size de söylemiştim, biliyorum... Bay Astwell böyle bir şeyi yapacak biri değil."

Poirot, onu dikkatle süzdü, yüzünde sinsi bir gülümseme belirmişti. Sonra kızın elini avuçlarının arasına aldı ve nazikçe okşadı.

"Bakın matmazel," dedi sevecenlikle. "Sız de önsezilerinize, içgüdülerinize dayanıyorsunuz. Bay Astwell'e inanıyorsunuz, değil mi?"

Lily ağır ağır sözcüklerin üzerine basarak yanıtladı.

"Bay Astwell iyi bir insan," dedi. "Ve de dürüst. Mpala altın madenleri olayıyla hiçbir ilgisi yok. Gerçekten ama gerçekten iyi bir insan o... ve ben onunla evlenmeye karar verdim."

Victor Astwell de Lily'nin yanına gelerek diğer elini tuttu.

"Tanrı bilir ya Mösyö Poirot, ağabeyimi öldüren ben değilim. Yemin ederim."

Poirot, "Sizin yapmadığınızı biliyorum," dedi.

Gözleriyle odayı taradı.

"Dinleyin beni dostlar," dedi. "Lady Astwell bir hipnotizma seansı sırasında o gece bu odadayken perdenin arkasında bir kabarıklık gördüğünden söz etti."

Herkes birden pencereye doğru baktı.

"Yani orada bir soyguncu mu gizlenmişti?" diye bağırdı Victor Astwell. "Ne muhteşem bir çözüm!"

"Ah!" dedi Poirot kibar bir şekilde. "Ama söz konusu olan bu perde değildi."

Odada ilerledi ve yukarı çıkan küçük merdiveni gizleyen perdeyi işaret etti.

"Sir Reuben cinayetten önceki gece yukarıdaki yatak odasını kullanmıştı. Yatakta kahvaltı etmiş ve Trefusis'i yanına çağırtıp, talimatlarını vermişti. Bay Trefusis o sırada yatak odasında bir şey unutmuş olmalı. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir şey olduğu kesin. Sir Reuben ve Lady Astwell'e iyi geceler dilediği anda bunu anımsadı ve almak için merdivenlerden yukarı koştu. O sırada karıkoca şiddetli bir kavgaya tutuşmuş oldukları için onlardan birinin bunu fark edebilmiş olduğunu sanmıyorum. Bay Trefusis merdivenlerden aşağı indiğinde de bu şiddetli kavganın tam ortasındaydılar.

"Karşılıklı olarak birbirlerine ettikleri hakaretler öylesine kişisel ve ağırdı ki Bay Trefusis çok zor bir durumda kalmıştı. Onların kendisinin bir süre önce odadan ayrıldığını düşündüklerini biliyordu. Sir Reuben'in öfkesinin kendisine yöneleceği ve zaten mevcut kızgınlığının daha da artacağı korkusuyla olduğu yerde kalıp, daha sonra gizlice sıvışmaya karar verdi. Dolayısıyla bu perdenin arkasında bekledi, ama Lady Astwell odadan ayrılırken bilinçli olmasa da onun perdenin gerisindeki siluetini fark etti.

"Lady Astwell gittikten sonra Bay Trefusis gizlice bulunduğu yerden çıkıp, gitmeye çalıştıysa da Sir Reuben birden başını çevirdi ve sekreterin oradaki varlığından haberdar oldu. Zaten sinirleri bozuktu, öfkesini sekreterinden çıkardı, onu kasten kulak misafiri olmakla ve casuslukla suçladı.

"Baylar, bayanlar, insan psikolojisi üzerinde çok çalıştım. Bütün bu olay boyunca da aradığım kesinlikle sert tabiatlı, öfkesine hâkim olamayan biri değildi; çünkü insandaki öfkeli yapı bir tür

emniyet ventilidir. Havlayan köpek ısırmaz. Evet, aslında aradığım uysal tabiatlı, sakin biriydi; sabırlı ve kontrollü biri, dokuz yıl boyunca şamar oğlanı olmayı kabullenmiş biri. Hiçbir gerilim

yıllarca birikmiş bir gerilimden, hiçbir hınç yavaş yavaş gelişen bir hınçtan daha büyük olamaz.

"Sir Reuben tam dokuz yıl boyunca sekreterini aşağılamış, ezmiş ve yıldırmış, ancak bu adam dokuz yıl boyunca sakin sakin kalabilmişti. Ama sonra bir gün geldi ve gerilim artık en üst düzeyine ulaştı ve birden patladı. Bu da o geceydi. Sir Reuben yeniden yazı masasının başına oturdu, ama sekreteri süklüm püklüm kapıya gideceği yerde ağır tahta bir lobutu alarak kendisini sürekli ezen, aşağılayan adamın kafasına indirdi."

Taşlaşmış bir halde kendisini izleyen Trefusis'e döndü.

"Kanıtınız çok basitti. Bay Astwell, sizin odanızda olduğunuzu düşünüyordu, ama hiç kimse oraya gittiğinizi görmemişti. Sir Reuben'in kafasına vurduktan sonra oradan gizlice sıvışmak istediniz. O sırada bir gürültü duydunuz ve yeniden perdenin arkasına gizlendiniz. Charles Leverson odaya girdiğinde siz oradaydınız. Lily Margrave geldiğinde de oradaydınız. Ancak daha sonra ev tam bir sessizliğe büründükten sonra gizlice kendi yatak odanıza gittiniz. Bunları yalanlayacak mısınız?"

Trefusis kekelemeye başladı.

"Ben... ben asla..."

"Ah! Neyse artık buna son noktayı koyalım. Zaten iki haftadır bu komediyi oynuyorum. Size giderek çevrenizi kaplayan ağın sizi nasıl kıskaca alabileceğini gösterdim. Parmak izleri, ayak izleri, odalarınızı araştırıp, özellikle bazı eşyaların yerlerini değiştirmem... bütün bunların tek amacı içinize korku salmaktı. Korku, kaygı duyarak geceleri uykusuz geçirdiniz. Odada parmak izi ya da ayak izi veya başka bir şey bırakmış olup, olamayacağınızı düşünüp, durdunuz. Durmadan o gece olanları gözünüzün önüne getirdiniz,

yaptıklarınızı ve belki de yapmadıklarınızı zihninizden geçirdiniz. Bugün o gece saklandığınız yerden bir şey aldığımı gördüğünüzde gözlerinizde beliren korkuyu gördüm. Sonra o küçük gösteriyi sergiledim, o küçük kutu, onu George'a vermem ve evden ayrılmam.

Poirot kapıya döndü.

"George?"

"Buradayım, efendim."

Uşak içeri girdi.

"Bu baylara ve bayanlara size verdiğim talimatı söyler misiniz?"

"Benden odanızdaki gardıroba saklanmamı ve bu küçük kutuyu bana söylediğiniz o çekmeceye bırakmamı istediniz efendim. Bugün öğleden sonra saat üç buçukta Bay Trefusis odanıza girdi, doğruca tuvalet masasına gitti ve çekmeceden söz konusu kutuyu aldı."

"Bu kutuda," diye ekledi Poirot. "Yalnızca sıradan bir iğne vardı. Ben, ben her zaman doğruları söylerim. Bu sabah gerçekten de merdivenden bir iğne aldım. Bir ingiliz atasözü aynen şöyle der değil mi? “Eğer iğne bulursan hemen al, bu bütün günün şanslı geçecek demektir.” Ve gerçekten ben de şanslıydım, çünkü katili buldum.”

Sekretere döndü.

"Görüyorsunuz değil mi?" diye sordu nazikçe. "Kendi kendinizi ele verdiniz."

Trefusis birden kontrolünü kaybetti. Hıçkırıklar içinde sandalyesine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Çıldırmıştım," diye inledi. "Delirmiştim. Tanrım, beni hep öylesine aşağıladı, azarladı ve ezdi ki. Yıllar boyu ondan hep nefret ettim ve iğrendim."

Lady Astwell, "Biliyordum," diye bağırdı.

Ayağa fırladı, yüzü zafer sevinciyle aydınlanmıştı.

"Cinayeti bu adamın işlediğini biliyordum."

Zafer sevinci içinde dimdik duruyordu.

"Ve haklıydınız da," dedi Poirot. "İnsan bunu farklı şekillerde adlandırabilir, ama bir şey kesin: 'Önsezileriniz' doğru çıktı, Lady Astwell. Sizi kutlarım."

Yirmi Dört Karakuş

Hercule Poirot arkadaşı Henry Bonnington ile Londra'da ağırlıklı olarak sanatçıların yaşadığı Chelsea, King's Road'da, Gallant Endeavour adlı lokantada oturuyordu.

Bay Bonnington Gallant Endeavour'da bulunmaktan hoşlanıyordu. Buranın sakin atmosferini "sade" dekorasyonunu, adı Fransız olmasına rağmen tipik "İngiliz" olan yemeklerini ve "çok fazla şeyi birbirine karıştırmamalarını" seviyordu. Kendisiyle birlikte buraya akşam yemeğine gelen dostlarına Augustus John'un her zaman nerede oturduğunu göstermekten ve onların dikkatlerini ziyaretçi defterindeki ünlü sanatçıların isimlerine çekmekten keyif alıyordu. Bay Bonnington'a gelince, adamın sanatla hiçbir ilgisi yoktu... ama yine de bir şekilde başkalarının sanatsal yeteneklerinden gurur duyuyordu.

Sempatik garson kız Molly, Bay Bonnington'u sanki çok eski bir dostuymuşçasına selamladı. Kız, müşterilerinin sevdikleri ve hoşlanmadıkları yemekleri anımsamaktan gurur duyuyordu.

Molly, iki adam köşedeki masalarındaki yerlerini aldıktan sonra, "İyi akşamlar efendim," dedi. "Bugün çok şanslısınız... kestaneli hindimiz var. En sevdiğiniz yemek değil mi? Ayrıca gerçekten çok iyi bir Stilton şarabımız da bulunmakta. Öncesinde çorba ya da balık alır mıydınız?"

Bay Bonnington bir süre düşündükten sonra mönüyü inceleyen Poirot'ya dönerek uyarıda bulundu.

"Burada leziz Fransız aperatifleri bulacağınızı ummayın sakın, listedekilerin hepsi gerçek anlamda iyi pişirilmiş, lezzetli İngiliz

yemekleri."

"Dostum," dedi Hercule Poirot elini kaldırıp itiraz ederek. "Bir şey dediğim yok. Tamamen sizin seçiminize uymaya hazırım."

"Ah... uff... şey... hımm," diye homurdanan Bay Bonnington dikkatle mönüyü inceledi.

Bu önemli sorunu çözdükten ve hatta içecekleri şarabı da seçtikten sonra rahat bir soluk alarak sandalyesinin arkasına yaslandı ve Molly masadan uzaklaşırken peçetesini açtı.

"Çok iyi bir kız," diye belirtti beğeniyle. "Üstelik eskiden çok da güzelmiş... buraya gelen ressamlardan resmini yapanlar bile olmuş. Yemekten de çok iyi anlıyor, aslında bu belki çok daha önemli. Yemek konusunda kadınlara asla güvenemezsiniz. Birçok kadın hoşlandığı bir erkekle dışarı çıktığında ne yediğini önemsemez bile. Mönüde gözüne çarpan ilk şeyi sipariş eder."

Hercule Poirot başını salladı.

"C 'est terrible.” *(Bu korkunç.)*

Bay Bonnington gönül rahatlığıyla, "Tanrı'ya şükür, bu konuda erkekler çok farklı!" diye belirtti.

"Acaba bu her zaman doğru mu?" Hercule Poirot'nun gözlerinde muzip bir ifade belirmişti.

"Aksi de olabilir elbette, ama ancak çok gençlerde," dedi Bay Bonnington, ona hak verdiğini belirterek. "Genç delikanlılar! Günümüzde bu delikanlıların hepsi aynı... ne cesaretleri, ne dirençleri, ne de sabırları var. Onları hiç anlayamıyorum." Ve tam bir tarafsızlıkla ekledi. "Onlar da beni elbette. Kim bilir belki de haklılar. Aslında bu genç adamları dinleyince, insanın altmış yaşından sonra yaşamaya hakkı olmadığı gibi bir izlenime kapılıyorsun. Bu açıdan

bakılınca gençlerin yaşlı akrabalarının bu dünyadan göçmelerine yardımcı olma girişiminde bulunmamaları insana gerçekten çok ilginç geliyor."

Hercule Poirot, "Kim bilir," dedi. "Belki de bunu yapıyorlardır."

"Bu nasıl bir düşünce biçimi Poirot? Dedektiflik senin duygularını, ideallerini tüketmiş."

Hercule Poirot gülümsedi.

"Tout de meme,"*(Yine de.)* dedi. "Kaza sonucu ölen altmış yaşın üzerindeki kişilere ilişkin bir istatistik yapmak ilginç olabilirdi. Böyle bir durumda hiç kuşkusuz senin de kafanda bazı şüpheler belirirdi."

"Poirot, senin sorunun ne biliyor musun... her olaya cinayet gözüyle bakmaya başladın artık."

"Affedersin," diyen Poirot ekledi. "Sizin deyiminizle bu bir tür, 'iş konuşması' yalnızca. Neyse, bana biraz da senin işlerinden bahset dostum. Nasıl gidiyor?"

"Karmakarışık, arapsaçından farksız!" dedi Bay Bonnington. "Zaten günümüzün asıl sorunu da bu. Çok fazla karmaşa. Çok fazla laf kalabalığı. Bu laf kalabalığıyla pisliğin, karmaşanın üzeri örtül-

meye çalışılıyor. Aynen balığın kokmuş olduğunun anlaşılmaması için üzerine bol baharatlı sos dökmek gibi bir şey bu. Yeter ki dilbalığı filetosu düzgün olsun, lezzet için sos filan istemem."

Tam o anda Molly dilbalığı filetosu servisini yaptı ve Bay Bonnington hoşnutlukla mırıldandı.

"Siz benim ne istediğimi çok iyi biliyorsunuz, yavrum!"

"Buraya o kadar düzenli geliyorsunuz ki efendim, bunu bilmemem nasıl mümkün olabilir ki?"

"Müşterileriniz hep aynı şeyleri mi yerler? Değişiklik istemezler mi?"

"Erkekler hayır. Bayanlarsa hep değişiklikten yanadırlar. Erkekler hep aynı şeyi sipariş ederler."

"Dememiş miydim?" diye mırıldandı Bonnington. "Kadınların yemek konusunda hiçbir fikirleri yoktur."

Lokantada etrafına bakındı.

"Dünya çok ilginç bir yer. Şu köşedeki sakallı tuhaf görünümlü adamı görüyorsun değil mi? Molly'nin anlattığına göre o her salı ve perşembe akşamı yemeğe muhakkak buraya geliyormuş. Hem de neredeyse on yıldır hiç aksatmadan... buranın bir tür demirbaşı olup çıkmış. Ama hiç kimse adını, nerede yaşadığını ya da ne iş yaptığını bilmiyor. Düşününce insana çok tuhaf geliyor."

Garson kız hindileri getirdiğinde Bonnington sordu. "Bakıyorum da, 'ihtiyar' hâlâ aksatmadan buraya gelmeye devam ediyor?"

"Kesinlikle öyle efendim. Salı ve perşembe günleri, hiç aksatmadan burada. Ama geçen hafta pazartesi günü de buraya gelmesi büyük bir sürpriz oldu. Çok şaşırdım, hatta diyebilirim ki altüst oldum. Tarihi şaşırdığımı ve o günün salı olması gerektiğini, tüm randevularımı aksattığımı bile düşündüm. Ama sonra salı günü yine geldi... nasıl diyeyim pazartesi bir istisnaydı."

"Bu ilginç sapma," diye mırıldandı Poirot. "Alıştığından bu denli farklı bir şey yapmasının nedenini bilmek isterdim."

Molly, "Bence bir şekilde kafası karışıktı ya da bir derdi vardı," diye açıkladı.

"Neden böyle düşünüyorsunuz? Davranışlarında bir farklılık mı vardı?"

"Hayır efendim... aslında bunun nedeni davranışları değil! Her zamanki gibi sessiz ve sakindi. Zaten buraya geliş gidişlerinde iyi akşamlar dışında hiçbir şey konuşmaz. Hayır, asıl farklılık siparişindeydi."

"Siparişinde mi?"

"Bu size hiç kuşkusuz çok gülünç gelecektir efendim, ama..." Molly kızardı. "Müşterilerinizden biri on yıldır hiç ara vermeden geliyorsa ister istemez onun neden hoşlanıp, neden hoşlanmadığını biliyorsunuzdur. Aslında pate ve böğürtlenden nefret eder, katı çorbalardan içtiğini ise hiç görmedim, ama o pazartesi akşamı katı domates çorbası, biftek, böbrek pate ve böğürtlenli tart sipariş etti. Ne sipariş ettiğinin farkında bile değilmiş gibi görünüyordu."

Hercule Poirot, "Biliyor musunuz, işte bence bu çok ilginç!" dedi.

Molly mutlu olmuş gibi görünüyordu, yanlarından ayrıldı.

"Evet Poirot," dedi Henry Bonnington kıkırdayarak. "Şimdi senin görüşlerini dinleyelim. Açıkça ne düşünüyorsun?"

"Önce seni dinlemek isterim."

"Benim Watson olmamı istiyorsun, öyle mi? Neyse, öyle olsun, bence tuhaf dostumuz doktoruna gitti ve doktor diyetini değiştirdi."

"Bu bence olanaksız, sevgili dostum. Katı domates çorbası, biftek, böbrek pate ve böğürtlenli tart mı? Bunu önerecek doktor olduğunu hiç sanmıyorum."

"İnansan da inanmasan da gerçek bu olabilir. Günümüzde doktorların ne akıl almaz şeyler önerdiklerini bilemezsin;'

"Aklına gelen tek fikir bu mu?"

Henry Bonnington ciddiyetle, "Aslına bakarsan bunun da geçerli bir açıklama olabileceğini düşünüyordum," diye yanıtladı. "Meçhul dostumuz herhangi bir şeyden çok tedirgin olmuş olmalı. O denli zihni karışmıştı ki kelimenin anlamıyla ne yediğinin ya da ne sipariş ettiğinin farkında bile değildi."

Bir an sustuktan sonra ekledi. "Şimdi bana onun kafasından geçenin ne olduğunu bildiğini söyleyeceksin. Belki de onun bir cinayet planlamakta olduğunu anlatacaksın."

Bu varsayımına kendi bile güldü. Hercule Poirot ise gülmüyordu. O anda ciddi bir huzursuzluk hissediyordu. Bunun farkındaydı. Daha sonraları o akşam olacakları bir şekilde sezdiğini söyleyecekti. Arkadaşları ise ona bu düşüncesinin tamamen akıl dışı, hatta gülünç olduğunu savunacaklardı.

Poirot ve Bonnington yeniden bir rastlantı sonucunda metroda karşılaştıklarında bu yemeğin üzerinden üç hafta geçmişti.

Deri askılara tutunmuş, iki yana sallanırken birbirlerine yalnızca başlarıyla selam verebilmişlerdi. Picadilly Circus İstasyonu'na vardıklarında yolcuların büyük bir kısmı indi. Böylece iki dost da vagonun ön kısmında yan yana oturabilecekleri bir yer bulabildiler... burası kimsenin inip binerken insanı rahatsız etmediği sakin bir köşeydi.

"Böylesi çok daha iyi," dedi Bay Bonnington. "İnsanoğlu çok bencil. Ne kadar rica edersen et kimse yerinden kıpırdamak istemiyor."

Hercule Poirot omuzlarını silkti.

"Ne denebilir ki? Yaşam öylesine belirsiz ki!"

"İşte bunda haklısın. Bugün varsın, yarın yoksun," dedi Bay Bonnington hüznün keyfini yaşarcasına. "Konu açılmışken, Gallant Endeavour'da dikkatimizi çeken yaşlı adamı anımsıyorsun değil mi? Daha iyi bir dünyaya göçüp gitmiş olduğunu duymak beni hiç şaşırtmayacak. Bir haftadır görünmemiş. Molly, onun için çok endişeleniyor."

Hercule Poirot birden dikeldi. Yeşil gözleri parlıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

Bonnington yanıtladı. "Sana, doktorun ona yeni bir diyet yazmış olabileceğini söylediğimi anımsıyor musun? Aslında diyet lafın gelişiydi... doktora gidip sağlığı hakkında onu altüst eden bir şeyler öğrenmiş olması benim için hiç de şaşırtıcı değil. Zaten o gün mönüden farkında bile olmadan rastgele bir şeyler sipariş etmiş olması da bu şekilde açıklanabilir. Büyük olasılıkla yaşadığı büyük şok da onun bu dünyadan normalden de daha erken ayrılmasına yol açtı. Doktorlar hastalarına gerçekleri söylerken biraz daha dikkatli davranmalılar."

Hercule Poirot, "Zaten öyle yapıyorlar," dedi.

"İneceğim istasyona vardık," diyen Bay Bonnington kapıya doğru ilerledi. "Görüşmek üzere! Zavallının kim olduğunu bile öğrenemeden adam göçüp gitti. Hatta adını bile. Sanırım hiçbir zaman da öğrenemeyeceğim. Çok tuhaf bir dünya bu! Komik!"

Aceleyle vagondan indi.

Hercule Poirot kaşlarını çatmış oturuyordu. Dünyayı hiç de komik bulmuyor gibiydi. Evine döndü ve sadık uşağı, George'a bazı talimatlar verdi.

Kısa bir süre sonra Hercule Poirot parmağıyla şehrin belirli bir kısmında son günlerde ölenlerin listesini tarıyordu.

Parmağını bir ismin üzerinde durdurdu.

"Henry Gascoigne. Altmış dokuz. İlk ondan başlamalıyım."

İlerleyen saatlerde Hercule Poirot, Dr. Mac-Andrew'un King's Road'daki muayenehanesinde oturuyordu. Bay MacAndrew kızıl saçlı, ince uzun boylu, zeki görünümlü tipik bir İskoçtu.

"Gascoigne mi?" dedi. "Evet, haklısınız. İlginç bir ihtiyardı. Yeni modern apartmanlar yapmak için yıkacakları o eski, köhne evlerden birinde yalnız yaşıyordu. Asla hastam olmadı, ama onu tanıyordum, dolayısıyla da onunla ilgilendim. Durum öncelikle alınmayıp, kapının önünde biriken süt şişelerinden dolayı sütçünün dikkatini çekmiş. Onun haber vermesiyle hemen yan blokta oturan komşuları polisi aramışlar. Polis de kapıyı kırarak içeri girmiş ve onu bulmuş. Merdivenlerden düşüp, boynunu kırmış. Üzerinde kemeri sökük eski bir robdöşambr varmış... herhalde adam kemerine basıp tökezledi."

Hercule Poirot, "Anlıyorum," dedi. "Durum açık... bir kaza!"

"Evet."

"Akrabaları var mıydı?"

"Bir yeğeni. Onu ayda bir ziyaret ederdi. Adı Lorrimer'di. George Lorrimer. O da doktor. Wimbledon'da yaşıyor."

"Adamın ölümü onu sarsmış mıydı?"

"Bundan pek emin değilim, öyle olduğunu söyleyebilir miyim bilmiyorum. Sanırım yeğeni kendini ona karşı sorumlu hissediyordu, bir bağlılığı vardı, ama pek yakın değillerdi."

"Bay Gascoigne sizin onu bulmanızdan ne kadar önce ölmüştü?"

"Ahh," dedi Dr. MacAndrew. "İşte şimdi asıl konuya geldik. Bulunmasından önceki otuz sekiz saatle yetmiş iki saat arasında bir zamanda ölmüş olmalıydı, ne erken ne de geç. Ayın altısında, sabah erken saatte bulundu. Aslında bir başka bilgi daha var. Robdöşambrının cebinde bir mektup vardı... mektup ayın üçünde yazılmıştı... aynı gün öğleden sonra Wimbledon postanesinden gönderilmiş; akşam dokuz yirmi sıralarında eve teslim edilmişti. Bu da ölüm saatinin ayın üçü akşam dokuz yirmiden sonra olduğunu gösteriyordu. Bu durum midenin durumu ve sindirim süreciyle de uyuşuyordu. Ölümünden iki saat kadar önce yemek yemişti. Onu ayın altısı sabahı muayene ettim, durumu ölümün en az altmış saat önce gerçekleşmiş olduğunu gösteriyordu, yani tam olarak ayın üçü akşamı saat on civarında."

"Her şey son derece mantıklı görünüyor. Onu en son ne zaman görmüşler bana söyler misiniz?"

"Son olarak öldüğü gün akşam yedi gibi King's Road'da görülmüş. Yani ayın üçü perşembe günü, Gallant Endeavor lokantasında yedi otuz dolaylarında akşam yemeği yemiş. Anlaşıldığı kadarıyla her perşembe oraya akşam yemeğine gidermiş. Bu arada onun ressam olduğunu biliyor muydunuz? Ama çok kötü bir ressam."

"Başka akrabası yok mu? Yeğeninin dışında?"

"Bir ikiz kardeşi vardı. Aslında bu öykü bütünüyle oldukça tuhaf. Kardeşler birbirlerini uzun yıllar boyunca görmemişler. Bildiğim kadarıyla diğer kardeş yani Anthony Gaccoigne çok zengin bir kadınla evlenip, sanatla ilgilenmeyi bırakmış... ve iki kardeş bu

yüzden kavga etmişler. Sanırım o zamandan beri de görüşmüyorlardı. Ama asıl tuhaf olan, her ikisinin de aynı gün ölmüş olmaları. Büyük ikiz kardeş ayın üçünde, öğleden sonra üç sularında ölmüş. Aslında daha önce de birkaç kez birbirinden ayrı -uzak ülkelerde -yaşayan ikizlerin aynı gün öldüklerine ilişkin haberler duymuştum. Büyük olasılıkla bir rastlantı... ama durum bu işte!"

"Diğer kardeşin karısı yaşıyor mu?"

"Hayır, o da birkaç yıl önce ölmüş."

"Anthony Gascoigne nerede yaşıyordu?"

"Kingston Hill'de bir evi var. Dr. Lorrimer'in bana anlattığına göre sanırım adam son günlerinde evinde inzivaya çekilmiş, her şeyden elini eteğini çekmiş, münzevi bir yaşam sürdürüyormuş."

Hercule Poirot düşünceli bir biçimde başını salladı.

İskoç doktor, onu meraklı gözlerle süzdü.

"Aklınızdan tam olarak ne geçiyor Mösyö Poirot?" diye sordu lafını sakınmadan. "Tüm sorularınızı yanıtladım... Aslında kimliğinizi gördükten sonra bunu yapmak benim için bir görevdi. Ancak bu konuda hiçbir fikrim yok, neler oluyor? Şüphelendiğiniz bir şey mi var?"

Poirot yavaş yavaş yanıt verdi.

"Söylediğinize göre bu basit, olağan bir kazaydı. Aslına bakılırsa benim düşüncem farklı, bunun son derece basit ve olağan bir olay olabileceği... olası bir itme!"

.Dr. MacAndrew şaşırmış görünüyordu.

"Diğer bir ifadeyle, cinayet! Böyle düşünmek için bir nedeniniz var mı?"

"Hayır," dedi Poirot. "Bu yalnızca bir varsayım."

Diğeri ısrar etmeyi sürdürdü. "Ama bir şey olmalı..."

Poirot yanıt vermedi. MacAndrew sordu. "Eğer yeğeni Lorrimer'den şüpheleniyorsanız, size hemen şimdi burada daha başlangıçta ve açıkça yanlış iz üzerinde olduğunuzu söyleyebilirim. Lorrimer ayın üçü akşamı saat sekiz buçuktan gece yarısına kadar Wimbledon'da briç oynamış. Bu da soruşturma sırasında ortaya çıktı."

Poirot mırıldandı.

"Ve büyük olasılıkla da doğrulandı. Polis bu gibi konularda çok dikkatlidir."

Doktor ısrarla sordu.

"Onun aleyhinde bildiğiniz bir şey mi var?"

"Siz, bana ondan bahsedene dek böyle birinin olduğunu bile bilmiyordum."

"O zaman şüphelendiğiniz başka biri var?"

"Hayır, hayır. Bu insanoğlunun rutin alışkanlıklarıyla, doğasıyla ilgili bir durum. Ve de bu çok önemli. Bay Gascoigne'in ölümü bu tabloya uymuyor. Bakın bir terslik var."

"Gerçekten anlayamıyorum."

Hercule Poirot mırıldandı. "Sorun kokmuş balığa çok fazla sos dökülmüş olması."

"Saygıdeğer bayım."

Hercule Poirot gülümsedi.

"Herhalde benim akıl hastanesine kapatılması gereken bir deli olduğumu düşünüyorsunuz, Monsenyör le Docteur. Aslında akıl sağlığımla ilgili bir sorun yok; asıl sorun düzenli ve metodik çalışmayı seven bir insan olmam ve bu yüzden de herhangi bir olayda bütüne uymayan bir şeyle karşılaştığımda bundan endişe duymam. Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten çok özür dilerim."

Ayağa kalktı, doktor da ardından.

"Bakın," dedi Dr. MacAndrew. "Açıkça söylemem gerekirse Henry Gascoigne'in ölümünde şüphelenecek en ufak bir şey göremiyorum. Ben, onun düşmüş olduğunu söylüyorum... sizse itilmiş olduğunu. Ama... bunların hepsi... şey... biraz havada ifadeler, varsayımlar."

Hercule Poirot iç çekti.

"Evet," dedi. "Bu uzmanlık gerektiren bir durum. Biri bunun için emek harcamalı."

"Yani siz hâlâ..."

Küçük adam elini uzattı.

"Ben inatçı bir adamım... varsayımları olan... ama bunu destekleyecek kanıtı olmayan bir adam! Bu arada Henry Gascoigne'in dişleri takma mıydı?"

"Hayır kendi dişleriydi, hem de çok sağlıklıydılar. Onun yaşında birinde ender rastlanır bir durum."

"Onlara iyi baktığı söylenebilir miydi... beyaz ve iyi fırçalanmış mıydılar?"

"Evet, bu özellikle dikkatimi çekti. İnsan yaşlandıkça diş minesi biraz sararır, ama onunkiler çok iyi durumdaydılar."

"Bir şekilde boyanmamışlar mıydı?"

"Hayır. Eğer sormak istediğiniz buysa, bence o sigara kullanan biri değildi."

"Tam olarak bunu kastetmemiştim... yalnızca bir soruydu... amaçsız öylesine bir deneme. Görüşmek üzere Doktor MacAndrew, nezaketiniz ve yardımlarınız için teşekkürler."

Doktorun elini sıktıktan sonra oradan ayrıldı.

"Ve şimdi," dedi kendi kendine. "Sıra asıl riskli denemede."

Gallant Endeavour'da daha önce Bonnington'la paylaştığı aynı masaya oturdu. Ancak bu kez yemek servisi yapan garson kız Molly değildi. Kızın söylediğine göre Molly tatile çıkmıştı.

Saat henüz yedi olmasına rağmen lokanta boş denebilecek kadar tenhaydı. Dolayısıyla Poirot rahatça garson kızla ihtiyar Bay Gascoigne hakkında konuşma fırsatı bulabildi.

"Evet," dedi garson kız. "Yıllarca hep buraya geldi. Ama hiçbirimiz adını bile bilmiyorduk. Gazetede tesadüfen yapılan soruşturmanın haberlerini gördük, bir de resim vardı."

"Bak," dedim Molly'ye. "Bu bizim 'İhtiyar' değil mi? Ona öyle derdik de."

"Öldüğü günün akşamı son yemeğini burada yemiş, değil mi?"

"Bu doğru, ayın üçü, perşembe günüydü. Her perşembe buraya gelirdi. Her perşembe ve her salı... dakikası dakikasına aynı zamanda."

"O akşam yemekte ne sipariş ettiğini sanırım anımsamıyorsunuzdur?"

"Bir düşüneyim, sanırım baharatlı Hint çorbası, evet bundan eminim, sonra biftek pate yoksa kuzu muydu? Hayır danaydı, bu doğru, sonra böğürtlenli ve elmalı tart ve peynir. Yemeğin ardından eve gittiği ve aynı akşam merdivenlerden düştüğü söyleniyor. Söylendiğine göre robdöşambrının sarkan kemeri neden olmuş buna, ayağına takılmış. Tabii aslında giysileri hep biraz özensizdi, eski moda, kırışık ve bakımsız, ama yine de görüntüsüyle etrafında önemli, büyük bir insan havası uyandırıyordu. Ah evet, burada çok ilginç konuklarımız oluyor."

Masadan uzaklaştı.

Poirot dilbalığı filetosunu yedi. Yeşil gözleri parlıyordu.

Kendi kendine, "Çok ilginç," dedi. "En zeki insanlar bile nasıl olup da bazı ayrıntıları atlıyorlar. Bu Bonnington'un ilgisini çekecektir."

Ancak henüz Bonnington ile sakin bir tartışmanın zamanı gelmemişti. Nüfuzlu kişilerle olan dostluğu sayesinde Hercule Poirot, sorgu yargıcıyla konuşmakta zorluk çekmedi.

Savcı, "Gascoigne çok ilginç bir insandı," diye açıkladı. "Yalnız, tuhaf yaşlı bir adam. Ama sanırım ölümü alışılmadık, büyük ilgi uyandırdı?"

Konuşurken ziyaretçisini belirgin bir merak ve şüpheyle süzüyordu. Hercule Poirot sözcüklerini dikkatle seçti.

"Bu olayın ardında araştırılması gereken bazı durumlar söz konusu, monsenyör."

"Peki, ama size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bildiğim kadarıyla mahkemenize sunulan belgelerin imha edilmesine ya da saklanmasına karar verme yetkisi sizde... tabii bunların konuyla doğrudan ilgili ve geçerli belgeler olup, olmadıklarına göre değişiyor. Bu bağlamda sanırım Bay Gascoigne'in robdöşambrının cebinde bir mektup bulunmuştu, öyle değil mi?"

"Aynen öyle."

"Yeğeni Dr. George Lorrimer'den gelen bir mektup?"

"Kesinlikle doğru. Mahkemeye sunulan bu mektup ölüm saatinin tam olarak saptanmasını sağlamıştı."

"Adli tıp da ölüm saatini teyit etmişti değil mi?" "Doğru."

"Bu mektup halen ulaşılabilir yerde mi?" Hercule Poirot sabırsızlıkla yanıtı bekliyordu. Mektubun incelenebileceğini öğrenince rahat bir soluk aldı.

Sonuçta mektup eline ulaştığında onu dikkatle inceledi. Mürekkeple, oldukça bozuk, hatta okunaksız sayılabilecek bir el yazısıyla yazılmıştı.

Mektupta aynen şunlar yazılıydı:

Sevgili Henry Amca,

Maalesef Anthony Amca konusundaki girişimlerimde hiçbir sonuç alamadığımı sana bildirmek durumundayım. Ona, kendisini ziyaret etmek istediğini bildirdiğimde bunun için istekli görünmediği gibi, geçmişi unutmak, geçmişte bırakmak önerine de hiçbir yanıt vermedi. Tabii aslında çok hasta ve hafızası da gelip gidiyor. Korkarım son günlerini yaşıyor. Sanki seni anımsamıyor bile. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama inan elimden gelenin en fazlasını yaptım.

Seni seven yeğenin George Lorrimer

Mektubun tarihi 3 Kasım'dı. Poirot mektubun üzerindeki pula baktı... 3 Kasım, öğleden sonra 4.30. Mırıldandı.

"Her şey çok fazla uyumlu, değil mi?"

Hercule Poirot'nun bir sonraki hedefi Kingston Hill'di. Biraz sıkıntı yaşasa da ısrarla güler yüzlü ve sıcakkanlı davranması sayesinde yakın zamanda vefat eden Anthony Gascoigne'in hem aşçısı, hem de evinin kâhyası olan Amelia Hill ile konuşmayı başardı.

Bayan Hill başlangıçta şüpheci ve oldukça çekingendi, ancak tuhaf görünümlü yabancının nezaketi ve tatlı dili yılanı bile deliğinden çıkarabilirdi. Bayan Amelia da giderek açıldı. Birçok kadın gibi o da gerçekten sempatik, içtenlikle onu dinleyen birini bulmuşken içindekileri dökme fırsatını değerlendirdi. Tam on dört yıl süreyle Bay Gascoigne'in evinde kâhyalık görevini yürütmüştü... asla kolay bir iş değildi bu! Gerçekten de hiç kolay değildi! Birçok kadın, onun yaşadığı yükün altında ezilip, kalırdı. Zavallı adam tuhaf biriydi ve bunu asla inkâr da etmiyordu. Son derece cimriydi... bu onda sabit bir fikir halini almıştı... üstelik harcayamayacağı kadar çok parası olmasına rağmen. Bayan Hill ona sadakatle hizmet etmiş, her şeye katlanmış ve tabii karşılığında ufak da olsa bir jest beklemişti. Ama hayır... beklentilerinden hiçbir şey çıkmamıştı! Yalnızca her şeyi karısına ve eğer o hayatta değilse de tek erkek kardeşi Henry'e bıraktığını belirten eski bir vasiyetname! Yıllar önce yapılmış bir vasiyetname! Bu kadarı haksızlıktı!

Poirot sonuçta onu asıl konusu olan, tatmin edilmemiş hırsından koparmayı başardı. Gerçekten de bu yapılan haksızlık, vicdansızlıktı! Hiç kimse Bayan Hill'i kırıldığı ve kızdığı için

kınayamazdı! Bay Gascoigne’in para konusunda elinin sıkılığı zaten biliniyordu. Hatta kendi erkek kardeşine yardımcı olmayı bile reddettiği söyleniyordu. Miss Hill'in hiç kuşkusuz bundan haberi vardı.

'Yani Dr. Lorrimer'in onu görmek için buraya gelmesinin nedeni bu muydu?" diye sordu Miss Hill. "Erkek kardeşiyle ilgili bir konu olduğunu biliyordum, ama onun yalnızca barışmak istediğini düşünmüştüm. İki kardeş yıllar önce kavga etmişlerdi."

Poirot, "Anladığım kadarıyla," dedi. "Bay Gascoigne bunu kesinlikle reddetmiş."

Bayan Hill başıyla onaylayarak, "Bu doğru," diye belirtti. "Henry mi?' dedi isteksizce. "Henry ile ne işim olabilir ki? Onu yıllardır görmedim ve bundan sonra da görmek istemiyorum. Henry, o huysuz, kavgacı bir insan!"

Bunun ardından konuşma yeniden Bayan Hill'in kendi sorunlarına yöneldi. Merhum Bay Gascoigne'in avukatı da ona bu konuda anlayış göstermemişti. Hercule Poirot biraz çaba harcamak zorunda kalsa da konuşmayı birden kesmesine gerek kalmadan kısa bir süre içinde oradan ayrılmayı başardı. Akşam yemeğinden kısa bir süre sonra Hercule Poirot, Dr. George Lorrimer'in Elmocrest, Dorset Road, Wimbledon'daki evinin kapısındaydı.

Doktor evindeydi. Hercule Poirot doğruca muayenehaneye alındı. Dr. Lorrimer, onu içtenlikle karşıladı. Henüz yemekten kalkmış olmalıydı. Hercule Poirot, "Ben hasta değilim doktor," diye konuşmaya başladı. "Buraya böyle habersiz gelmemi münasebetsizlik olarak nitelendirebilirsiniz... ama ben yaşlı bir adamım ve zaman kaybetmeden, açık ve dürüst davranmanın

gerekliliğine inanırım. Avukatlar ve karmaşık yasal işlemlerle, işlerin zora koşulmasından hiç hoşlanmam."

Lorrimer'in ilgisini çekmeyi başardığından hiç şüphesi yoktu. Doktor, orta boylu ve sinekkaydı tıraşlı biriydi. Kahverengi saçları vardı, neredeyse beyaz denecek kadar silik kirpikleri gözlerinin soluk, renksiz, cansız görünmesine neden oluyordu. Ama yine de canlı, hareketli ve esprili bir insan gibi görünüyordu.

"Avukatlar mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Onlardan nefret ediyorum. Merakımı uyandırdınız bayım. Lütfen oturmaz mısınız?"

Poirot oturdu ve cebinden kartvizitlerinden birini çıkararak uzattı. George Lorrimer'in beyaz kirpikleri parladı. Poirot sır verircesine öne doğru eğildi.

"Müşterilerimin çok büyük bir kısmı kadınlardır," dedi.

Dr. George Lorrimer muzipçe göz kırparak, "Doğal olarak," dedi.

Poirot da bunu onayladı.

"Aynen dediğiniz gibi, doğal olarak. Kadınlar polise pek güvenmezler. Özel araştırma yaptırmayı yeğlerler. Sorunlarının bilinmesini istemezler. Birkaç gün önce yaşlı bir bayan, bana bir konuda danışmaya geldi. Mutsuzdu, yıllar önce kavga ettiği kocasından dolayı sıkıntı içindeydi. Bu kadının kocasıysa sizin amcanız, merhum Bay Gascoigne, Dr. Lorrimer."

George Lorrimer'in yüzü kızardı.

"Amcam mı? Olamaz! Saçmalık bu! Onun karısı yıllar önce öldü."

"Amcanız Anthony Gascoigne'i kastetmemiştim. Benim sözünü ettiğim Bay Henry Gascoigne."

"Henry Amca mı? Ama o hiç evlenmedi ki."

"Oh hayır, evliymiş," diyen Poirot acımasızca yalan söylüyordu. "Hatta sözünü ettiğim bayan evlilik cüzdanlarını bile getirdi."

George Lorrimer, "Bu bir yalan!" diye bağırdı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Buna inanmıyorum. Siz adi, küstah bir yalancısınız!"

"Ne kötü bir durum değil mi?" diye sordu Poirot. "Boşu boşuna cinayet işlemiş oldunuz."

"Cinayet mi?" Lorrimer'in sesi titriyordu. Gözlerinden dehşet okunuyordu.

"Ayrıca," diye ekledi Poirot. "Gördüğüm kadarıyla yine böğürtlenli tart yemişsiniz. Çok zararlı bir alışkanlık bu! Böğürtlenin vitamin deposu olduğu söylenir, ama bir şekilde ölümcül olması da mümkün. Bu vakada da gerçeğin ortaya çıkmasına, ipin katilin boynuna geçirilmesine yardımcı oldu Bay Lorrimer, yani sizin boynunuza."

"Gördüğünüz gibi mon ami, sizin asıl hatanız daha başlangıçtaki varsayımınızdaydı." Dostunu masanın üstünden kayıtsız gözlerle süzen Poirot elini konuya açıklık getirircesine açtı. "Eğer bir erkek herhangi bir konuda endişeliyse, ruhsal anlamda stres altındaysa hiçbir şekilde daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmaz. Davranışları kendisine en az sorun çıkaracak şekilde, tamamen daha önceki davranışlarının aynı olur. Herhangi bir şeyden dolayı altüst olmuş bir adamın akşam yemeğine dalgınlıkla pijamasıyla gelmesi olasıdır, ama... bunlar kendi pijamalarıdır... başka birininkiler değil.

"Koyu kıvamlı çorbadan, biftek pateden, böğürtlenden nefret eden biri hepsini aynı akşam sipariş ediyor. Ve siz bu durumu kafasının başka yerde olmasına, başka bir şey düşünmesine

bağlıyorsunuz. Bence kafası başka bir yerde olan bir adamın tek yapabileceği daha önceki siparişini aynen yinelemek olacaktır.

"Eh bien, neyse, bu durumun bir şekilde açıklanması gerekiyordu, peki ama nasıl? Aklıma mantıklı hiçbir açıklama gelmiyordu. Ve endişelenmiştim. Olayda baştan aşağı bir terslik vardı. Uyum içinde bir uyumsuzluk açıkça göze çarpıyordu. Bir şeyler yerine oturmuyordu. Ben düzen ve yöntem adamıyım ve her şeyin uyum içinde olmasından hoşlanırım. O gece Bay Gascoigne’in verdiği farklı yemek siparişi beni endişelendirmişti.

"Sonra bana, adamın ortadan kaybolduğunu anlattınız. Yıllardır ilk kez ne salı, ne de perşembe akşamı yemeğe gelmişti. Bu endişemi daha da arttırdı. Zihnimde en olmadık varsayımlar beliriyordu. Birden çok tuhaf bir düşünceye kapıldım. Eğer bu düşüncemde haklıysam yaşlı adam ölmüş olmalıydı. Araştırdım. Adam ölmüştü. Üstelik de son derece temiz, hiçbir şüpheye yer bırakmayan bir ölümdü bu. Sözün kısası: Kokmuş balık ustaca sosla gizlenmişti.

"Saat yedi civarında son kez King's Road'da görülmüştü. Burada yedi buçuk civarında akşam yemeği yemişti... ölümünden iki saat önce. Her şey yerine oturuyordu... hiçbir boşluk yoktu... midesinde bulunanlarda da, bulunan mektupta da. Ama sos biraz fazla kaçırılmıştı. Balığı görmek imkânsızdı.

"Mektubu yazan sevgili yeğeniydi, aynı sevgili yeğenin ölüm saati için hiç şüphe götürmez sağlam bir kanıtı vardı. Basit bir ölümdü bu... tökezleyip, merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı. Basit bir kaza mıydı bu? Yoksa sıradan bir cinayet mi? Herkes bunun kaza olduğunu düşünüyordu.

Sevgili yeğen, müteveffanın hayattaki tek akrabasıydı. Mirasın hepsi yeğene kalıyordu... peki, ama miras var mıydı? Amcanın yoksul olduğu biliniyordu.

Ama başka bir kardeş daha vardı. Zamanında çok zengin bir kadınla evlenmiş olan ikiz kardeş. Ve bu kardeş Kingston Hill'de büyük, zengin bir konakta yaşıyordu, anlaşıldığı kadarıyla karısı bütün servetini bu kardeşe bırakmıştı. Sonrasını, yani olayların akışını anlıyorsun, değil mi? Zengin kadın servetini Anthony'ye bıraktı... Anthony de Henry'ye... Henry'nin bütün mal varlığı da George'un olacaktı... eksiksiz bir zincir!"

"Teori kusursuz," diyen Bonnington sordu. "Peki ama sonuç?"

"İnsan bir kez ne olduğunu kestirince, doğal olarak istediğini elde ediyor. Henry yemek yedikten iki saat sonra ölmüştü... soruşturmada üzerinde uzlaşılan konu buydu. Peki, ama ya bu yemek akşam yemeği değil de öğlen yemeğiyse? Kendini bir an George'un yerine koy. George'un paraya ihtiyacı vardı... hem de acilen. Anthony Gascoigne ölüm döşeğindeydi... ama ölümünün George'a hiçbir yararı olmayacaktı. Tüm serveti Henry'ye kalacaktı ve Henry daha uzun yıllar boyunca yaşabilirdi. Bu durumda Henry'nin de ölmesi gerekiyordu... hem de ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olurdu. Ama Anthony'den sonra ölmüş olması gerekiyordu ve George'un da Henry'nin öldüğü saatlerde farklı bir yerde olduğunu ispatlaması için sağlam bir kanıtı olmalıydı. Henry'nin her hafta iki kez, aynı günlerde belirli bir restoranda yemek yiyor olması George'a istediği fırsatı verdi. Ancak tedbirli bir insan olduğu için önceden planını prova etti. Amcasının kılığına girerek bir önceki pazartesi söz konusu restorana gitti. O gün her şey kusursuz gitti. Herkes onu amcası sandı. Tatmin olmuştu. Artık tek yapması gereken Anthony Amca’nın ölüm anını beklemekti. Ve zaman geldi.

Kasım ayının ikisinde öğleden sonra amcasına mektup yazdı, ama bilinçli bir şekilde tarihi üç olarak değiştirdi. Ayın üçünde öğleden sonra buraya geldi, amcasına telefon etti ve planladığı eylemi başlattı. Sert bir darbe ve Henry Amca merdivenlerden aşağı yuvarlanarak öldü. George evde kendi yazdığı mektubu arayıp, buldu ve bunu amcasının robdöşambrının cebine yerleştirdi. Saat yedi buçukça amcanın giysileri, takma sakalı ve gür kaşlarıyla yeniden Gallant Endeavour'daydı. Böylece Bay Henry Gascoigne'in saat yedi buçukta hayatta olduğundan hiçbir şüphe yoktu. Sonra tuvalette hızla kıyafet değiştirip, arabasına atladı, son hızla Wimbledon'a gitti ve geceyi briç oynayarak geçirdi. Kusursuz bir kanıt!"

Bay Bonnington, arkadaşına baktı.

"Peki ya mektubun üzerindeki posta damgası?"

"Ah, bunu açıklamak çok basit. Damga karışık ve silikti. Nedeniyse iki kasım tarihinin üçle değiştirilmiş olmasıydı. Tabii özellikle incelemeyen birinin bunu anlaması olanaksızdı. Sonra karakuş konusu da vardı."

"Karakuş mu?"

"Tarttaki yirmi dört karakuş! Mahalli dilde böyle diyorlardı değil mi böğürtlene, hatta yirmi dört karakuşla başlayan bir deyiş bile vardı. George yine de iyi bir aktör değildi, oyunculuk yeteneği sınırlıydı. Othello rolünü oynamak için kendini tamamen siyaha boyayan beyaz aktörü anımsıyor musun? Eğer gerçekten kusursuz bir cinayet işlemek istiyorsan en az onun kadar iyi bir aktör olman gerekir. George, amcasına benziyordu, amcası gibi yürüyor, onun gibi konuşuyordu, amcasının aynı sakalı ve gür kaşları vardı, ama amcası gibi yemeği unutmuştu. Lokantada kendi sevdiği yemekleri

sipariş etti. Böğürtlen dişi boyar... ancak cesedin dişleri boyalı değildi, halbuki Henry Gascoigne o akşam Gallant Endeavour'da böğürtlen yemişti. Midesinde de böğürtlene rastlanmamıştı. Bunu bu sabah sorup öğrendim. Ayrıca George sakal, kaş ve diğer tüm malzemeleri saklayacak kadar da aptalca davrandı. Ah! İnsan arayınca dünya kadar kanıt bulabiliyor! George'u ziyaret edip, onun aklını karıştırdım. Bu olaya son noktayı koydu. Üstelik o sırada yine böğürtlen yemişti. Genç adam çok hırslı biri... yemek konusunda da oldukça pisboğaz. Eh bien, eğer yanılmıyorsam bu hırsı onu idama götürecek."

O sırada garson kız iki porsiyon böğürtlenli ve elmalı tart getirdi.

"Geri götürün onları," dedi Bay Bonnington. "İnsan her zaman yeterince dikkatli olmayabilir. Bana küçük bir porsiyon irmikli puding getirin."

Düş

Hercule Poirot dikkatli, küçümseyen bakışlarla konağı süzdü. Sonra bakışları bir an için konağın çevresine, dükkânlara, sağdaki büyük fabrika binasına, karşısındaki ucuz apartman dairelerine kaydı.

Sonra yeniden bir zamanlar çevresi yeşil çayırlarla çevrili olan, huzur ve boşluğun egemen olduğu geçmiş zamanların armağanı ihtişamlı binaya baktı. Şimdilerdeyse burası yalnızca modern Londra'nın kalabalık ve karmaşasının içine sıkışıp, kalmış bir anıt eserdi ve hiç kimse burada böyle bir tarihi eserin bulunduğunun farkında bile değildi.

Üstelik sahibi dünyanın en zengin adamlarından biri olmasına rağmen artık hiç kimse bu konağın kime ait olduğunu da bilmiyordu. Büyük para toplumda tanınma olasılığını artırabildiği gibi toplumdan uzak kalmayı da sağlayabiliyordu. Bu evin sahibi olan ilginç milyoner Benedict Farley, yaşam yerinin ve şeklinin bilinmesine karşıydı. Çok fazla ortalıklarda görünmezdi. Zaman zaman yönetim kurulu toplantılarına katılır, ince yapısı, gaga burnu ve kulak tırmalayan, tiz sesiyle kolaylıkla orada toplanan müdürlerini yönetirdi. Bunun dışında o bir efsane, gizemli bir kişilikti. Ender rastlanır cimriliğin yanında akıl almaz yardımseverliği ve diğer bazı özellikleri... yirmi sekiz yıllık olduğu söylenilen ünlü yamalı robdöşambrı, lahana çorbası ve havyardan oluşan diyeti, kedilere duyduğu nefret dilden dile dolaşmaktaydı. Toplum onu yalnızca bu özellikleriyle tanıyordu.

Bunlar Hercule Poirot'nun kulağına gelmişti. Ziyaret etmek üzere olduğu adam hakkında tüm bildiği de bunlardan ibaretti.

Pardösünün cebindeki mektup da onu bu konuda daha fazla aydınlatmıyordu.

Geçmiş dönemin bu hüzünlü yadigârını bir iki dakika kadar sessizlik içinde inceleyen Poirot ön kapıya çıkılan merdivenden çıktı ve zile basarken sonunda eski gözdesi... geniş, köstekli saatinden vazgeçerek, onun yerine aldığı kol saatine göz attı. Evet, saat tam olarak dokuz otuzdu. Hercule Poirot her zamanki gibi dakikası dakikasına gelmişti.

Kapı kısa bir süre sonra açıldı. "Bulunmaz sadık uşak" sınıfının tipik bir örneği tam karşısında aydınlık antrede duruyordu.

Hercule Poirot, "Bay Benedict Farley?" dedi.

Adam, onu tepeden tırnağa dikkatli bakışlarla süzdü.

En gros et en detailn *(Tüm ayrıntılarıyla)* , diye düşündü Hercule Poirot beğeniyle.

Uşak ardından kayıtsız, tekdüze bir ses tonuyla sordu.

"Randevunuz var mıydı, efendim?" "Evet."

"Adınız, efendim?" "Hercule Poirot."

Uşak hafifçe eğilerek geri çekildi. Hercule Poirot eve girdi. Uşak kapıyı arkasından kapadı.

Ancak şapka ve bastonunu uşağın yetenekli ellerine bırakmadan önce bir formaliteden daha geçmesi gerekiyordu.

"Beni bağışlarsanız efendim, sizden gönderilen mektubu göstermenizi istemek durumundayım."

Poirot düşünceli bir şekilde cebindeki katlanmış mektubu çıkarıp, uşağa uzattı. Adam kısaca göz attıktan sonra yeniden

hafifçe eğilerek geri verdi. Hercule Poirot da tekrar cebine yerleştirdi. Mektubun içeriği son derece basitti aslında.

Northway Konağı, W.8

Bay Hercule Poirot

Sayın Bay Benedict Farley bir konuda sizin önerilerinize başvurmak istemektedir. Eğer sizin için de uygunsa sizi yarın, (perşembe) akşam 930'da yukarıda belirtilen adreste konuk etmekten mutluluk duyacaktır. Saygılarımızla Hugo Cornworthy (Sekreter)

Not: Lütfen bu mektubu yanınızda getirin.

Uşak alışkın hareketlerle Poirot'nun şapkasını, bastonunu ve pardösüsünü aldı.

"Lütfen sizi yukarı Bay Cornworthy'nin odasına götürmeme izin verin!"

Ve geniş merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Poirot, onu izlerken beğeniyle çok sayıdaki, gösterişli sanat eserlerine göz attı. .Aslında kendi sanat anlayışı biraz daha yalın, gösterişsizdi.

Uşak birinci kattaki bir kapıyı tıklattı. Hercule Poirot'nun kaşları hafifçe kalktı. Bu ilk uyumsuzluktu. Normalde iyi uşaklar kapıyı tıklatmazlardı... ancak yine de karşısındakinin birinci sınıf bir uşak olduğundan hiç şüphesi yoktu. Bu belki de bir milyonerin ilginçliliğiyle ilk yakından temasıydı.

İçeriden gelen sesle birlikte uşak kapıyı açtı. Ve hemen açıklamasını yaptı. (Ve yine geleneksel kurallardan belirgin bir sapma Poirot'nun gözünden kaçmadı, böyle tanıtım da olmazdı.)

"Beklediğiniz beyefendi geldiler, efendim."

Poirot odaya girdi. Burası oldukça büyük, sade, amaca uygun döşenmiş bir çalışma odasıydı: Kitap dolu raflar, referans kitaplarının durduğu sehpa, bir çift berjer koltuk, üzeri özenle düzenlenmiş evraklarla dolu büyük, gösterişli bir yazı masası. Odanın köşeleri karanlıktı, oda yalnızca berjerlerden birinin hemen yanındaki küçük masanın üzerinde duran yeşil abajurlu okuma lambasıyla aydınlatılmıştı. Lambanın ışığı doğrudan kapıdan giren kişiyi aydınlatacak şekilde ayarlanmıştı. En az 150 wattlık bir ampulden yayıldığı anlaşılan parlak ışık nedeniyle Poirot'nun bir an için gözleri kamaştı. Koltukta, yama işi robdöşambrı içinde zayıf bir adam oturmaktaydı... Benedict Farley'di bu. Başını karakteristik bir şekilde ileri doğru uzatmış, gaga burnu aynen bir kuşun gagası gibi

öne çıkmıştı. Alnının üzerinde papağan yelesi gibi bir tutam beyaz saç, dimdik duruyordu. Ziyaretçisini şüpheyle süzen gözleri kalın gözlüklerinin arkasından bile parlıyordu.

"Hah," dedi bir süre sonra... sesi tiz, cırlak ve de oldukça kulak tırmalayıcıydı. "Siz Hercule Poirot'sunuz değil mi, ha?"

Kibar bir şekilde, "Emrinizdeyim," diyen Poirot bir elini koltuğun arkasına koyarak, hafifçe eğildi.

"Oturun... oturun!" dedi yaşlı adam huysuz, sinirli bir tavırla.

Hercule Poirot oturdu... hem de tam olarak lambanın parlak ışığına. Lambanın ardındaki ihtiyar adam, onu dikkatle inceler gibiydi.

"Hercule Poirot olduğunuzu nereden bileceğim, ha?" diye sordu adam haşin bir tavırla. "Bana bunu kanıtlayın... ha?"

Hercule Poirot bir kez daha cebinden mektubu çıkararak Farley'e uzattı.

"Evet," diye onayladı ihtiyar milyoner homurdanarak. "Bu tamam. Bu Cornworthy'den yazmasını istediğim mektup." Mektubu katlayıp geri verdi. "Demek o sizsiniz, öyle mi?"

"Emin olun, bunda bir hile yok, ben o'yum!" dedi Poirot inanın anlamına gelen bir el hareketiyle.

Benedict Farley birden kıkırdadı.

"Sihirbazlar da şapkadan Japon balığını çıkarmadan önce aynı sözleri söylerler. Bunu söylemek onların gösterilerinin bir parçasıdır, değil mi?"

Poirot yanıt vermedi. Farley birden ekledi.

"Benim şüpheci, huysuz bir ihtiyar olduğumu düşünüyorsunuz, ha? Aslında öyleyim de. Kimseye güvenme. Benim ilkem budur. İnsan zengin olunca kimseye güvenemez. Evet, evet, bu imkânsız."

"Bana bir şey danışmak istediğinizi belirtmiştiniz," dedi Poirot yumuşak bir sesle.

"Bu doğru. Her zaman en iyisini satın alırım. Benim ilkem de bu. Maliyetleri dikkate almadan her zaman işin uzmanına giderim. Belki dikkatinizi çekmiştir Mösyö Poirot, size ücretinizi sormadım. Sormayacağım da. Bana sonra faturanızı gönderirsiniz... itiraz etmeyeceğimden emin olabilirsiniz. Marketteki kahrolasıca aptallar bana pazardaki fiyatı iki yedi olan yumurtaları iki dokuzdan satabileceklerini sanıyorlar... dolandırıcılar! Ben aldatılmam. Ama zirvedeki kişiler için durum farklı. Onlar her şeye değer. Ben de zirvedeyim... bunun önemini biliyorum."

Hercule Poirot yine yanıt vermedi. Başını hafifçe yana eğmiş, dikkatle dinliyordu. Bu vurdumduymaz görüntüsünün ardında aslında tuhaf bir hayal kırıklığı vardı. Bunun nedenini tam olarak

kestiremiyordu. Aslında Benedict Farley o ana kadar tam beklendiği şekilde davranmıştı... kısacası toplumun onun hakkındaki görüşlerini doğrulamıştı, ama yine de... Poirot'ya bir şekilde tuhaf gelen bir şeyler vardı.

"Bu adam," dedi tiksinerek kendi kendine. "Bir şarlatan... tam anlamıyla bir şarlatandan başka bir şey değil!"

Daha başka milyonerler de tanımıştı... hatta çok tuhaf olanlarını da, en çılgınlarını da, ama hemen her defasında onlara saygı duymasını sağlayan bir güç, içsel bir enerji hissetmişti. Bu kişiler eğer yamalı bir robdöşambr giyseler bile bunu bundan hoşlandıkları için yaparlardı. Ama Benedict Farley'in robdöşambrı birinci sınıf bir sahne kostümüydü ya da Poirot'ya öyle görünmüştü. Aslında adamın her şeyi yapmacıktı, sürekli rol yapıyor, oynuyordu. Konuştuğu her sözcük abartılıydı, zorlamaydı ve Poirot bundan kesinlikle emindi.

Yeniden soğuk bir ifadeyle yineledi:

"Bana bir şey danışmak istediğinizi belirtmiştiniz, Bay Farley?"

Milyonerin davranışlarında ani bir değişim oldu. Öne doğru eğildi ve ses tonu neredeyse fısıltı halini aldı.

"Evet. Evet... Sizin bu konuda ne diyeceğinizi bilmek istiyorum... ne düşüneceğinizi... En iyiye başvur! Benim, prensibim bu! En iyi doktor... en iyi dedektif... bu ikili birlikte buna çözüm getirebilmeliler."

"Bayım, halen neyi kastettiğinizi anlamış değilim." "Elbette," diye atıldı Farley. "Henüz anlatmaya başlamadım ki!"

Yeniden öne doğru eğilip birden hiç ilgisiz bir şey sordu. "Rüyalar konusundaki bilginiz ne düzeyde, Mösyö Poirot?" Küçük

adamın kaşları kalktı. Beklediği asla bu değildi. "Bu konuda size Napoleon'un Rüya Kitabı'nı önerebilirim, Bay Farley... ya da Harley Sokağı'ndaki yeni psikologları ziyaret etmenizi."

Benedict Farley ciddiyetle, "Her ikisini de denedim..." dedi. Kısa bir sessizliğin ardından milyoner konuşmaya başladı, önce fısıltı düzeyinde olan sesi giderek yükseldi de yükseldi.

"Hep aynı rüya... Her gece tekrar tekrar. Bakın, korkuyorum... Korkuyorum. Her defasında aynı şey. Bitişikte çalışma odamdayım. Yazı masamın başında oturuyor, bir şeyler yazıyorum. Bir saat var, ona bakıyor ve zamanı görüyorum... üçü tam olarak yirmi sekiz dakika geçiyor. Hep aynı zaman, anlıyor musunuz?"

"Ve saati görünce bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Yapmak istemiyorum... Bunu yapmayı istemiyorum, yapmaktan nefret ediyorum, ama yapmak zorundayım..."

Tezi kulak tırmalayacak kadar tiz bir hal almıştı.

Poirot istifini bozmadan soğukkanlılıkla sordu. "Peki, yapmanız gereken ne?"

"Üçü yirmi sekiz geçe," dedi Benedict Farley boğuk bir sesle. "Yazı masamın sağ tarafındaki ikinci çekmeceyi açıyorum, orada sakladığım tabancamı alıyorum, dolduruyorum ve pencereye doğru yürüyorum. Ve sonra... sonra da..."

"Evet?"

Benedict Farley fısıldadı.

"Kendimi vuruyorum..."

Bir sessizlik oldu.

Ardından Poirot sordu.

"Rüyanız bu mu?"

"Evet."

"Her gece aynı mı?"

"Evet."

"Peki ya siz kendinizi vurduktan sonra ne oluyor?"

"Uyanıyorum."

Poirot düşünceli bir halde, yavaşça başını salladı.

"Yalnızca meraktan soruyorum, bahsettiğiniz çekmecede gerçekten de bir silah bulunduruyor musunuz?"

"Evet."

"Neden?"

"Eski bir alışkanlık. İnsan her şeye hazırlıklı olmalı."

"Örneğin neye?"

Farley öfkeyle haykırdı. "Benim durumumdaki bir adam her zaman tedbirli olmalı. Tüm zenginlerin düşmanları vardır."

Poirot bu konunun üzerine daha fazla gitmedi. Bir süre sustuktan sonra sordu. "Beni niçin çağırttınız?"

"Bunu size açıklayayım. Öncelikle bir doktora danıştım... daha doğrusu tam üç doktora."

"Peki, onlar ne dediler?"

"Birinci doktor bunun bir diyet sorunu olduğunu söyledi. Yaşlı bir adamdı. İkinci doktor modern tıp eğitimi veren bir okuldan mezun olmuş genç biriydi. Bana bu rüyanın gerisinde, çocukluğumda... aynı zamanda, yani sabaha doğru saat üç yirmi sekizde...

başımdan geçmiş bir olayın olduğunu söyledi. Bu olayı unutmaya kendimi öylesine şartlamışım ki bunu ancak intiharla, kendime zarar vermekle sembolize edebiliyormuşum. İşte onun açıklaması da buydu."

"Peki ya üçüncü doktor?" diye sordu Poirot.

Benedict Farley'in sesi öfkeden titriyordu.

"O da genç bir adamdı. Çok mantıksız, akıl almaz bir teorisi vardı. Benim yorulduğumu, yaşamın benim için artık son vermek isteyeceğim kadar dayanılmaz olduğunu ileri sürdü! Ancak bu gerçeği kabullenmek aynı zamanda benim başarısızlığı da kabullenmem anlamına geleceğinden uyanık anlarımda gerçekle yüzleşmekten kaçmıyormuşum. Ama uyurken tüm kısıtlamalar kalkıyor ve gerçekte yapmak istediğim tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyormuş. Dayanamadığını varlığıma son veriyormuşum."

"Yani doktor siz farkında olmasanız da bilinçaltınızda, intihar etmek istediğinizi düşünüyor, öyle mi?"

Benedict Farley tiz bir sesle bağırdı. "Evet, ama bu olanaksız... olanaksız! Ben gerçekten mutluyum! İstediğim her şeye ulaştım... paranın satın alabileceği her şeye sahibim! Bu olacak şey değil... böyle bir şeyi söyleyebilmek bile akıl almaz, inanılmaz!"

Poirot, onu ilgiyle süzüyordu. Belki de adamın titreyen elleri ve tiz sesi çekindiği durumun aslında gerçeğin ta kendisi olduğunu gösteriyor, ne kadar inkâr etse de davranışları onu ele veriyordu.

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsunuz, monsenyör?"

Benedict Farley birden sakinleşti ve parmağıyla ısrarlı bir şekilde hemen yanında duran masaya vurmaya başladı.

"Bir olasılık daha var. Ve eğer böyle bir durum söz konusuysa, bunu bilebilecek tek insan da sizsiniz! Ünlüsünüz, elinizden yüzlerce vaka geçmiş... akıl almaz, olağanüstü, olanaksız olarak nitelendirilen olaylar! Eğer biri varsa bilmeniz gerekir!"

"Neyi bilmem?"

Farley'in sesi fısıltı halini aldı.

"Diyelim ki, eğer birileri beni öldürmek istiyorsa... Bunu bu şekilde yapabilirler mi? Benim her gece bu rüyayı... aynı rüyayı görmemi sağlayabilirler mi?"

"Kastettiğiniz hipnotizma mı?"

"Evet."

Hercule Poirot bu konuyu düşündü.

"Sanırım bu olabilir," dedi sonuçta. "Ama bunu konunun uzmanı bir doktorla görüşmelisiniz."

"Deneyimlerinizde bu türden bir olaya rastlamadınız mı?"

"Tam olarak bu anlamda hayır."

"Nereye varmak istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Bir şekilde her gece aynı rüyayı görmem sağlanıyor... her gece, tekrar tekrar... ve sonra, günün birinde bu telkinlere artık dayanamayıp... söyleneni yapmam bekleniyor. Durmadan rüyamda gördüğümü yapmam... kendimi öldürmem!"

Hercule Poirot yavaşça başını salladı.

"Bunun imkânsız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"İmkânsız mı?" Poirot başını salladı. "Bu benim pek kullanmak istemediğim bir sözcük."

"Peki, sizce imkânsız mı?"

"İmkânsız görünüyor."

Benedict Farley mırıldandı.

"Doktor da aynı şeyi söyledi..." Sonra sesi yine aynı kulak tırmalayan, tiz, tekdüze halini aldı, bağırdı. "Peki, ama o zaman neden hep bu rüyayı görüyorum? Neden? Neden?"

Hercule Poirot başını salladı. Benedict Farley birden ekledi. "Meslek yaşamınızda hiç bu türden bir olaya rastlamadığınızdan gerçekten emin misiniz?"

"Asla."

"Benim de bilmek istediğim buydu."

Poirot nazikçe boğazını temizledi.

"Size bir şey sormama izin verir miydiniz?"

"Ne? Ne? Ne isteseniz sorabilirsiniz?"

"Sizi öldürmek isteyebileceğinden şüphelendiğiniz kim?"

Farley birden sinirlendi.

"Kimse. Hiç kimse."

Poirot sorusunda ısrarcıydı.

"Ama yine de böyle bir şey aklınıza geldi."

"Yalnızca bilmek istedim... böyle bir şeyin mümkün olup olamayacağım."

"Deneyimlerime dayanarak size yanıtım hayır olacak. Daha önce hiçbir şekilde hipnotize edilmiş miydiniz?"

"Elbette ki hayır. Böyle bir saçmalığa fırsat verebileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"O zaman bu varsayımınızın kesinlikle imkânsız olduğunu söyleyebilirim."

"Peki ya bu rüya, anlamıyor musunuz, bu rüya da ne?"

Poirot düşünceli bir halde, "Rüya konusuna gelince, bu gerçekten ilginç," diye mırıldandı. Bir an sustu ve sonra ekledi. "Bu dramın sahnelendiği ortamı görmek isterdim... masayı, saati ve tabancayı."

"Elbette. Benimle yan odaya gelin."

Yaşlı adam robdöşambrına daha sıkı sarılarak yavaşça koltuğunda doğruldu, ama sonra birden aklına bir şey gelmişçesine yeniden oturdu.

"Hayır," dedi. "Göreceğiniz bir şey yok. Size anlatılabilecek her şeyi anlattım."

"Ancak bir kez de kendi gözlerimle görmek..."

"Buna gerek yok," dedi Farley öfkeyle. "Bana fikrinizi söylediniz. Bu kadarı yeterli! Tamam, bitti."

Poirot omuzlarım silkti.

"Nasıl isterseniz." Ayağa kalktı. "Çok üzgünüm Bay Farley, size yardımcı olamadım."

Benedict Farley gözlerini onun arka tarafında bir şeye dikmişti.

"Benim istediğim bir sürü hokus pokus oyunu değil," diye homurdandı. "Size gerçekleri anlattım... bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok. Böylece konu kapanmıştır. Bana danışmanlık ücretinizi gönderebilirsiniz."

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz," diyen dedektif hızlı adımlarla arkasındaki kapıya doğru ilerledi.

"Bir dakika!" Milyoner arkasından sesleniyordu. "Mektup... onu geri istiyorum."

"Sekreterinizin gönderdiği mektubu mu?"

"Evet."

Poirot'nun kaşları kalktı. Elini cebine attı, katlanmış kâğıdı çıkardı ve yaşlı adama uzattı. Adam kâğıda bakıp, başıyla onayladıktan sonra hemen yanındaki masaya bıraktı.

Poirot yeniden kapıya doğru ilerledi. Çok şaşırmıştı. Biraz önce dinlediği öyküyle doluydu kafası. Yine de bu zihinsel karmaşanın içinde bir şeylerin yolunda olmadığı gibi huzursuz edici bir duygunun baskısını hissediyordu. Bu... bu her neyse kendisiyle ilgiliydi... Benedict Farley'le değil!

Elini kapının tokmağına attığı anda bu aklına geldi. O, Hercule Poirot çok önemli bir yanlışlık yapmıştı. Bir kez daha odaya döndü.

"Binlerce defa özür dilerim. Aklım öylesine sizin sorununuza takılmıştı, istemeden çok büyük bir aptallık yaptım. Size verdiğim mektup... maalesef elimi sol cebim yerine sağ cebime sokmuşum ve..."

"Bu ne demek? Ne oluyor?"

"Size biraz önce verdiğim mektupta... çamaşırhane gömlek yakalarıma yaptığı yanlış işlemden dolayı özür diliyordu." Poirot

pişmanlıkla gülümsedi ve elini sol cebine attı. "İşte bu sizin mektubunuz."

Benedict Farley kâğıdı homurdanarak hışımla aldı.

"Lanet olsun, biraz daha dikkatli olamaz mısınız?"

Poirot çamaşırhaneden gelen özür mektubunu aldı ve yeniden özür diledikten sonra odadan çıktı.

Dışarıda kısa bir süre bekledi. Aslında burası oldukça geniş bir sahanlıktı. Tam karşısında eski büyük bir meşe bank önünde de bir masa vardı. Masanın üzerinde dergiler duruyordu. Ayrıca iki koltuk ve üzerinde çiçekler olan bir sehpa da vardı. Burası ona dişçisinin bekleme odasını anımsatıyordu.

Uşak aşağıdaki antrede onu yolcu etmek için bekliyordu.

"Sizin için bir taksi çağırmamı ister misiniz efendim?"

"Hayır, teşekkürler, güzel bir gece. Yürüyeceğim."

Hercule Poirot kaldırımda biraz durarak cadde boşalana kadar bekledi, sonra karşıya geçti.

"Hayır," diye mırıldandı alnını kırıştırarak kendi kendine. "Bütün bunları anlayamıyorum. Hiçbir anlamı yok. Bunu kabul etmek benim için, Hercule Poirot olarak çok üzücü, ama kesinlikle şaşkına dönmüş olduğumu, çuvalladığımı itiraf etmeliyim."

Bu, bir anlamda birinci perdeydi. İkinci perde bir hafta sonra sahnelendi. Ve sahne Dr. John Stillingfleet'ten gelen bir telefonla başladı.

Doktorun söze girişi tıbbi adaba hiç de uygun değildi.

"Sizsiniz değil mi Poirot, ihtiyar tilki? Stillingfleet karşınızda."

"Evet dostum. Ne oldu?"

"Sizi Northway Konağı'ndan arıyorum... Benedict Farley'in yanından."

"Ah, evet!" Poirot'nun sesindeki ani merak hissediliyordu. "Kim dediniz... Bay Farley mi?"

"Farley öldü. Bugün öğleden sonra kendini vurmuş."

Kısa bir sessizliğin ardından Poirot sordu:

"Evet?..."

"Çok şaşırmamış gibi görünüyorsunuz. Bu konuda bildiğiniz bir şey var mı, ihtiyar tilki?"

"Neden böyle bir şey olabileceğini düşündünüz ki?"

"Şey, bunun kusursuz bir varsayım ya da telepati veya benzeri bir şey olduğu söylenebilir. Farley'in bir hafta kadar önce seninle buluşmak istediğine ilişkin bir not buldum."

"Anlıyorum."

"Burada çok anlayışlı, sakin bir müfettiş var... biliyorsun işte, kafasına kurşun sıkan milyonerlerden biriyse her olasılığı göz önünde bulundurmak gerekir. Acaba bu konuya bir şekilde ışık tutabilecek bilgiye sahip misiniz? Eğer öyleyse, acaba buraya gelebilir miydiniz?"

"Hemen geliyorum."

"Çok iyi, eski dostum! Tam bir çıkmazın dönüm noktasında yetişiyorsun yine... değil mi?"

Poirot yeniden hemen yola çıkacağını belirtti.

"Telefonda bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum. Tamam mı? Görüşürüz."

Yaklaşık yarım saat sonra Poirot, Northway Konağı’nın arka tarafında, zemin katında, uzun geniş bir oda olan kütüphanede

oturuyordu. Onunla birlikte odada beş kişi daha vardı: Müfettiş Barnett, Dr. Stillingfleet, müteveffanın dul eşi Bayan Farley, tek kızı Joanna Farley ve özel sekreteri Hugo Cornworthy.

Müfettiş Barnett davranışlarıyla askeri andırıyordu. Profesyonel tavırlarıyla telefondaki konuşma şeklinden tamamen farklı olan Dr. Stillingfleet ise ince, uzun yüzlü, henüz otuzlu yaşlarında genç bir adamdı. Bayan Farley kocasına göre çok gençti. Koyu saçlı, güzel, alımlı bir bayandı. Sert ifadeli, toksözlü biriydi. Siyah gözlerinden düşünceleri asla belli olmuyordu. Kesinlikle kendinden emin, kararlı bir insan görünümündeydi. Joanna Farley'in saçları sarı, yüzüyse çilliydi. Gaga burnu ve çıkık alnını babasından almıştı. Gözleri zeki ve kurnaz bakışlıydı. Hugo Cornworthy yakışıklı genç bir adamdı, şık giyimliydi. Zeki ve becerikli biri gibi görünüyordu.

Selamlaşma ve tanıştırmaların ardından Poirot kısa ve öz olarak orada bulunmasının amacını ve Benedict Farley'in kendisine anlattığı öyküyü açıkladı. Orada bulunanların ilgisini çektiği muhakkaktı.

"Hayatım boyunca duyduğum en ilginç, en akıl almaz öykü!" dedi müfettiş. "Rüya, öyle mi? Bu konuda bir bilginiz var mıydı, Bayan Farley?"

Kadın başını eğdi.

"Kocam bahsetmişti. Bundan dolayı çok tedirgindi. Ben... ben, ona bunun hazımsızlıktan kaynaklanabileceğini söylemiştim... bakın, gerçekten çok tuhaf bir diyeti vardı... Dr. Stillingfleet'le görüşecekti."

Genç adam başını salladı.

"Bana danışmadı. Mösyö Poirot'nun sözlerinden anladığım kadarıyla Harley Sokağı'ndaki uzmanlara başvurmayı yeğlemiş."

Poirot, "Bu konuda sizin fikrinizi almak isterdim," diyerek söze karıştı. "Bay Farley, bana üç doktora danıştığını söylemişti. Onların varsayımları konusunda siz ne düşünüyorsunuz?"

Stillingfleet kaşlarını çatarak düşündü.

"Söylemek çok zor. Size anlattıklarının tam olarak kendisine söylenen olmayabileceği olasılığını da dikkate almanız gerekir. Ne de olsa bunlar meslekten olmayan birinin ifadeleriydi."

"Yani sizce anlatım şekli yanlış olabilir mi?"

"Tam olarak değil. Demek istediğim doktorların kendisine teknik terimlerle ifade ettikleri bir duruma kendi yorumunu katarak size iletmiş olabileceği."

"Yani bana ilettiği tam olarak doktorların ona söyledikleri değil miydi?"

"Öyle görünüyor. Bence biraz değiştirip, yorum katmış, ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?"

Poirot düşünceli bir halde başını salladı.

"Hangi doktorlara danıştığını biliyor musunuz?"

Bayan Farley başını salladı, Joanna ise yanıt vermeyi yeğledi.

"Bizim onun doktora gittiği konusunda bile bilgimiz yoktu."

Poirot, "Babanız size bu rüyasından bahsetmiş miydi?" diye sordu.

Kız başını salladı.

"Ya size Bay Cornworthy?"

"Hayır, bana da hiçbir şey söylemedi. Gerçi size gönderilmek üzere o mektubu bana yazdırdı, ama sizinle hangi konuda

konuşmak istediğinden hiç bahsetmedi. Bunun işlerdeki bir sorunla ilgili olabileceğini düşünmüştüm."

Poirot sordu. "Neyse, şimdi artık asıl konuya, Bay Farley'in ölümüne ilişkin gerçeklere gelelim."

Müfettiş Barnett, Bayan Farley ve Dr. Stillingfleet'i davetkâr bakışlarla süzdükten sonra konuşmacı görevini kendisi üstlendi.

"Bay Farley her gün öğleden sonra aşağıda, birinci kattaki odasında çalışmak gibi bir alışkanlığı vardı. Anladığım kadarıyla yakın bir zamanda bir şirketler arası büyük bir birleşme söz konusuydu..."

Hugo Cornworthy'ye baktı. Genç adam, "Birleşik Otobüs Firması," diye mırıldandı.

"Bu anlamda," diye ekledi Müfettiş Barnett. "Bay Farley basından iki muhabirle röportaj vermek üzere anlaşmış. Bu gibi şeyleri çok ender yaparmış... anladığım kadarıyla basının karşısına son kez beş yıl önce çıkmış. Biri Associated Newsgroups, diğeriyse Amalgamated Press-sheets'den olan iki muhabirin anlattığına göre randevularına tam olarak üçü çeyrek geçe gelmişler. Birinci katta Bay Farley'in kapısının önünde beklemişler... Burası zaten Bay Farley ile iş randevusu olan kişilerin beklemesi için düşünülmüş bir yer. Üçü yirmi geçe elinde önemli belgelerle Birleşik Otobüs Firması'ndan bir kurye gelmiş. Kendisi doğruca belgeleri vermek için Bay Farley'in çalıştığı odaya alınmış. Bay Farley, ona kapıya kadar eşlik etmiş ve kapıda durarak basından gelen iki muhabire seslenmiş:

"Sizi beklettiğim için çok üzgünüm beyler, ama hemen çözümlemem gereken çok önemli bir iş var. Elimden geldiğince çabuk bitirmeye çalışacağım."

"Bay Adams ve Bay Stoddart adındaki iki muhabir Bay Farley'e acele etmemesini, beklemelerinde bir sakınca olmadığını belirtmişler. Sonra odasına dönmüş, kapıyı kapamış... ve bir daha da gören olmamış."

"Devam edin," dedi Poirot.

"Daha sonra," diye anlatmaya devam etti müfettiş. "Saat dördü biraz geçe Bay Cornworthy, Bay Farley'in hemen bitişiğindeki odasından çıkmış ve iki muhabirin halen beklemekte olduklarını görünce çok şaşırmış. Elinde Bay Farley'e imzalatması gereken birkaç mektup varmış, ayrıca iki muhabirin beklemekte olduklarını ona anımsatmanın da yararı olacağını düşünmüş. Doğruca Bay Farley'in odasına girmiş. İlk bakışta Bay Farley'i göremeyince çok şaşırmış ve odanın boş olduğunu düşünmüş. Sonra masanın arka kısmından dışa taşan bir ayakkabı dikkatini çekmiş... bu arada masa tam olarak pencerenin önündeydi. Hemen masanın arka tarafına geçmiş ve orada Bay Farley'in cansız vücudunu ve yanı başında da tabancayı görmüş."

"Bay Cornworthy hemen odadan dışarı çıkmış, uşağa, Dr. Stillingfleet'e telefon etmesi talimatını vermiş. Doktorun önerisiyle de polisi aramış."

"Kimse silah sesini duymamış mı?" diye sordu Poirot.

"Hayır. Trafik burada oldukça gürültülü, ayrıca merdiven sahanlığındaki pencere de açıkmış. Zaten kamyon homurtuları ve korna sesleri arasında duyulması sürpriz olurdu."

Poirot düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Ne zaman ölmüş olduğu düşünülüyor?" diye sordu.

Stillingfleet yanıtladı. "Buraya gelir gelmez cesedi muayene ettim... o sırada saat tam olarak dört otuz ikiydi. Bay Farley öleli en az bir saat olmuştu."

Poirot'nun yüz ifadesi son derece sıkıntılıydı.

"O zaman ölümün tam olarak bana sözünü ettiği zamanda gerçekleşmiş olması mümkün... yani üçü yirmi sekiz geçe."

Stillingfleet, "Kesinlikle," dedi.

"Tabancada parmak izi var mıydı?"

"Evet, kendi izleri."

"Peki ya tabanca?"

Müfettiş yeniden söze girdi. "Tabanca size de bahsettiği gibi masasının sağ tarafında ikinci çekmecedeki tabancaydı. Bayan Farley onun aynı tabanca olduğunu doğruladı. Bunun dışında, sizin de bildiğiniz gibi odanın yalnızca bir tek çıkış kapısı var, o da merdiven sahanlığına açılan kapı. İki muhabir kapının tam karşısında oturuyorlarmış ve Bay Farley'in kendileriyle konuştuğu anla Bay Cornworthy'nin içeri girdiği an arasında odaya hiç kimsenin girip çıkmadığına yemin ediyorlar."

"Öyleyse her şey Bay Farley'in intihar ettiğini gösteriyor."

Müfettiş Barnett hafifçe gülümsedi.

"Bir tek şey dışında?"

"Ne gibi?"

"Size yazılan mektup."

Poirot da gülümsedi.

"Anlıyorum... Poirot'nun karıştığı her olayda bir cinayet şüphesi olabilir."

"Haklısınız," dedi müfettiş kayıtsız bir tavırla. "Ancak siz de durumu açıkladığınıza göre..."

"Bir dakika," diyen Poirot müfettişin sözünü keserek Bayan Farley'e döndü. "Kocanız hiç hipnotize edilmiş miydi?"

"Hayır."

"Peki, hipnotizma konusu üzerinde hiç çalışmış mıydı? Bu konuyla hiç ilgilenmiş miydi?"

Bayan Farley başını salladı.

"Sanmıyorum."

Ama sonra birden kontrolü kaybolan Bayan Farley bağırdı. "Bu berbat kâbus! O uğursuz rüya! Her gece aynı düşü görmesi... tekrar tekrar, her gece... ve sonra... ister istemez düşünmeye başladı... ölümle lanetlendiğini... ölümün onu çağırdığını!"

Poirot, Benedict Farley'in, "Gerçek yaşamda yapmak istediğimi yapmaya kışkırtılıyorum. Yaşamıma son vermeye," dediğini anımsadı.

"Hiç daha önce kendi yaşamına son verme girişiminde bulunabileceği aklınıza gelmiş miydi?"

"Hayır... asla... gerçi bazen çok tuhaflaşırdı ama..."

Joanna Farley açıkça ve hiddetli bir şekilde bu konuşmayı yarıda kesti.

"Babam asla intihar edebilecek bir insan değildi. Kendisine çok çok fazla özen gösterirdi."

Dr. Stillingfleet söze karıştı. "Miss Farley, biliyor musunuz ki aslında intihar eden kişiler genellikle sürekli intihar edecekleri tehdidinde bulunanlar değildirler. Bu nedenle de genelde intiharlar dışarıdan imkânsız gibi görünürler."

Poirot ayağa kalktı.

"Bu trajedinin sahnelendiği, olay yerini görmeme izin var mı?"

"Elbette. Dr. Stillingfleet..."

"Doktor, Poirot ile birlikte merdivenlerden yukarı çıktı.

Benedict Farley'in odası; hemen bitişiğindeki sekreter odasından oldukça büyüktü. Büyük deri berjer koltuklar, kalın tüylü bir halı ve son derece görkemli bir yazı masasıyla gerçekten çok lüks döşenmişti.

Poirot masanın arka kısmına geçti. Burada pencerenin hemen önündeki halının üzerinde koyu renkli bir leke vardı. Bu arada zihninde milyonerin sözcükleri yankılanıyordu:

"Üçü yirmi sekiz geçe yazı masamın sağ tarafındaki ikinci çekmeceyi açıyorum, orada sakladığım tabancayı alıyorum, dolduruyorum. Pencereye doğru yürüyorum. Ve sonra... sonra kendimi vuruyorum."

Yavaşça başını salladı. Sonra sordu:

"Pencere şimdiki gibi açık mıydı?"

"Evet. Ama birinin içeri bu yoldan girmiş olması imkânsız."

Poirot başını pencereden dışarı çıkardı. Ne pencere eşiği, ne siperlik, ne korkuluk, ne de boru vardı. Bir kedi bile bu yolla içeri giremez. Tam karşıda ise fabrikanın kör duvarı vardı, penceresi olmayan koca bir duvar.

"Böylesine zengin bir adamın," dedi Stillingfleet. "Çalışma odası olarak burayı seçmesi çok ilginç, bu manzara. Sanki hapishane duvarına bakıyor."

"Evet," dedi Poirot. Başını içeri çekip, tam karşıdaki yekpare tuğla duvara baktı. "Bence," dedi. "Bence bu duvar çok önemli!"

Stillingfleet, onu şüpheyle süzdü.

"Yani... psikolojik olarak mı demek istiyorsunuz?"

Poirot masaya doğru gitti. Kayıtsızca ya da öyle görünerek, masanın üzerinde duran makas biçimindeki küçük maşayı aldı. Sonra saplarına bastırarak, maşanın bacaklarını sonuna kadar açtı.

Poirot ileride yerde duran yanmış kibrit parçasını dikkatlice alıp çöp kutusuna attı.

"Eğer bunlarla oynamanız bittiyse..." dedi Stillingfleet sinirli bir şekilde.

Hercule Poirot mırıldandı. "Dâhiyane bir buluş!" Ve maşayı özenle yazı masasının üstüne bıraktı. Ardından da sordu. "Bayan Farley ve Miss Farley... olay olduğu sırada neredeymişler?"

"Bayan Farley bir üst kattaki odasında dinleniyormuş. Miss Farley ise çatı katındaki stüdyosunda resim yapıyormuş."

Hercule Poirot bir iki dakika kadar parmaklarıyla masayı tıklattı.

Neden sonra, "Miss Farley'le görüşmek isterdim. Acaba bir iki dakika için buraya gelebilir miydi?" diye sordu.

"Eğer siz istiyorsanız..."

Stillingfleet, onu kısaca şüpheyle süzdükten sonra odadan çıktı. Bir iki dakika sonra kapı açılarak, Joanna Farley içeri girdi.

"Size birkaç soru sormamda umarım bir sakınca yoktur, matmazel?"

Kız, onun bakışlarına soğuk bakışlarla karşılık verdi.

"İstediğinizi sorabilirsiniz."

"Babanızın yazı masasının çekmecesinde bir silah bulundurduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır."

"Siz ve anneniz... daha doğru bir söyleyişle üvey anneniz... bu doğru değil mi?"

"Evet, Louise, babamın ikinci eşi. Benden yalnızca sekiz yaş büyük. Sormak istediğiniz nedir?"

"Siz ve o, geçen hafta perşembe günü neredeydiniz? Daha doğrusu perşembe akşamı?"

Kız kısa bir süre düşündü.

"Perşembe mi? Bir düşüneyim. Ah evet, tiyatrodaydık. Little Dog Laughed *(Küçük Köpek Güldü)* isimli oyunu seyretmeye gitmiştik."

"Babanız size katılmak istemedi mi?"

"O asla tiyatroya gitmezdi."

"Peki, akşamları genellikle ne yapardı?"

"Burada oturur okurdu."

"Pek sosyal bir adam değil miydi?"

Kız gözlerini Poirot'ya dikti.

"Babam," dedi. "Tuhaf, sıkıcı, kaba bir insandı. Onun yakınında yaşayan hiç kimse ondan hoşlanmazdı."

"Matmazel, bu çok açık yürekli bir ifade."

"Size zaman kazandırıyorum, Mösyö Poirot. Nereye varmak istediğinizin farkındayım. Üvey annem babamla parası için evlendi. Başka bir ev açacak param olmadığı için zorunlu olarak burada yaşıyorum. Evlenmek istediğim biri var... yoksul bir genç; babam, onun işini kaybetmesine neden oldu. Bakın, o hep benim zengin biriyle evlenmemi istiyordu... onun vârisi olduğum düşünülürse bu aslında zor da değildi."

"Babanızın serveti size mi kalacak?"

"Evet. Tabii üvey annem Louise'e vergiler filan dışında net çeyrek milyon dolar ve birtakım hisse senetleri filan bıraktı, ama asıl servetin varisi benim." Birden gülümsedi. "Gördüğünüz gibi Mösyö Poirot, babamın ölümünü istemek için çok nedenim var."

"Görüyorum ki matmazel siz de en az babanız kadar zekisiniz."

"Babam akıllıydı..." dedi düşünceli bir halde. "İnsan bunu hissederdi... güçlü olduğunu... lider olduğunu... yönetebildiğini, ama bütün bunlar onu hırçınlaştırdı... katılaştırdı... insanlığı kalmadı..."

Hercule Poirot yumuşak bir sesle, "Grand Dieu," dedi. "Ben ne büyük bir aptalmışım..."

Joanna Farley kapıya yöneldi.

"Başka bir şey var mıydı?"

"İki küçük soru yalnızca. Bu maşa..." Masanın üstündeki maşayı aldı. "Hep burada mı dururdu?"

"Evet. Babam, onu yerdeki bazı şeyleri kaldırmak için kullanırdı. Eğilmekten hiç hoşlanmazdı da."

"Bir soru daha. Babanızın gözleri sağlıklı mıydı? İyi görür müydü?"

"Ah... gözleri neredeyse kör denecek kadar bozuktu... gözlükleri olmadan yani. Çocukluğundan beri gözleri bozukmuş."

"Peki ya gözlükle?"

"Tabii ki çok iyi görüyordu."

"Gazete ve küçük yazıları okuyabiliyor muydu?"

"Ah evet."

"Hepsi bu kadar matmazel."

Kız odadan çıktı.

Poirot mırıldandı. "Ne kadar aptalım. Bunca zaman tam burnumun dibindeydi. Ama nedense insan ağaçlara bakınca ormanı göremiyor. O kadar yakınımdaymış ki göremedim."

Bir kez daha pencereden dışarı sarktı. Aşağıda, ev ile fabrika arasındaki dar, karanlık yolda küçük, karanlık bir nesne gördü. Hercule Poirot kendinden memnun bir ifadeyle başını salladı ve yeniden merdivenlerden aşağı indi. Diğerleri hâlâ kütüphanede oturuyorlardı. Poirot, sekretere dönerek, "Bay Cornworthy, Bay Farley'in beni buraya çağırmasıyla ilgili bütün ayrıntıları öğrenmek istiyorum. Örneğin, Bay Farley bu mektubu ne zaman yazdırmıştı?"

"Çarşamba öğleden sonra... anımsayabildiğim kadarıyla beş buçuk sularında."

"Gönderilmesine ilişkin özel bir talimatı var mıydı?"

"Kendi ellerimle postaya vermemi istedi."

"Peki, bunu yaptınız mı?"

"Evet."

"Benim karşılanmamla ilgili özel bir talimat verdi mi uşağa?"

"Evet. Benden Holmes'e (Holmes uşağın adıydı) dokuz buçukta bir beyefendinin bizi ziyaret edeceğini söylememi istedi. Ondan konuğun adını sormasını ve davet mektubunu talep etmesini istedi."

"Oldukça ilginç önlemler, sizce de öyle değil mi?"

Cornworthy omuz silkti.

"Bay Farley," dedi dikkatlice. "Zaten tuhaf bir insandı."

"Başka bir talimatı oldu mu?"

"Evet. Benden o akşam izin yapmamı istedi."

"Yaptınız mı?"

"Evet. Yemekten hemen sonra sinemaya gittim."

"Ne zaman döndünüz?"

"On biri çeyrek geçe döndüm."

"O akşam Bay Farley'i tekrar gördünüz mü?"

"Hayır."

"Peki, ertesi sabah bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

Poirot kısa bir aranın ardından ekledi. "O akşam buraya geldiğimde Bay Farley'in özel çalışma odasına alınmamıştım."

"Evet. Benden Holmes'e sizi benim çalışma odama almasını söylememi istemişti."

"Peki, bunun nedeni neydi? Bunu biliyor musunuz?"

Cornworthy başını salladı.

"Bay Farley'in emirlerini asla sorgulamazdım," dedi ciddi, sert bir tonda. "Eğer bunu yapsaydım çok ters karşılayabilirdi."

"Misafirlerini genellikle kendi odasında mı kabul ederdi?"

"Genellikle, ama her zaman değil. Bazen benim odamda da görüştüğü olurdu."

"Peki, bunun belirli bir nedeni var mıydı?"

Hugo Cornworthy düşündü.

"Hayır... bildiğim kadarıyla yoktu... hiç bunu düşünmemiştim."

Poirot, Bayan Farley'e dönerek sordu. "Uşağı çağırmak için zili çalmama izin verir miydiniz?"

"Elbette, Mösyö Poirot."

Uşak zil sesine hemen ve nezaketle yanıt verdi.

"Zili siz mi çaldınız, madam?"

Bayan Farley bir el hareketiyle Poirot'yu işaret etti. Uşak hemen dönüp, nazikçe sordu.

"Buyurun efendim?"

"Benim buraya geldiğim perşembe akşamı için size verilen talimatlar nelerdi, Holmes?"

Holmes hafifçe boğazını temizledikten sonra açıkladı:

"Bay Cornworthy akşam yemeğinden sonra bana saat dokuz buçuk sularında Bay Hercule Poirot adında bir misafirimiz olacağını belirtti. Söz konusu misafirin adını sormam ve bu bilgiyi göstereceği

mektupla teyit etmem gerekiyordu. Sonra da misafiri Bay Cornworthy'nin odasına alacaktım."

"Peki, kapıyı tıklatmanız talimatı da verildi mi?"

Uşağın yüzünde anlık bir hoşnutsuzluk ifadesi belirip, kayboldu.

"Bu Bay Farley'in talimatıydı. Her zaman, bir konuk götürdüğümde kapıyı tıklatmamı isterdi... tabii işle ilgili konuklarda."

"Demek öyle. Bu konu çok kafamı kurcalamıştı da. Peki, benimle ilgili olarak aldığınız başka bir talimat var mıydı?"

"Hayır efendim. Bay Cornworthy, bana bu talimatları ilettikten hemen sonra evden ayrıldı."

"O sırada saat yaklaşık olarak kaçtı?"

"Dokuza on vardı, efendim."

"Bay Farley'i o saatten sonra gördünüz mü?"

"Evet efendim. Saat dokuzda her zamanki gibi bir fincan sıcak suyunu götürdüm."

"O sırada kendi odasında mıydı yoksa Bay Cornworthy'nin odasında mı?"

"Kendi odasındaydı efendim."

"Odada dikkatinizi çeken bir değişiklik var mıydı?"

"Değişiklik mi? Hayır efendim."

"O sırada Bayan Farley ve Miss Farley neredeydiler?"

"Tiyatroya gitmişlerdi efendim."

"Teşekkür ederim Holmes, hepsi bu kadardı."

Holmes hafifçe reverans yaparak odadan çıktı. Poirot, milyonerin dul eşine döndü.

"Bir sorum daha olacak Bayan Farley. Eşinizin gözleriyle ilgili bir sorunu var mıydı?"

"Evet, gözlüksüz görmekte zorlanıyordu."

"Miyop muydu?"

"Ah evet, gözlükleri olmasa tamamen çaresiz kalırdı."

"Çok sayıda gözlüğü var mıydı?"

"Evet."

"Ah," diyen Poirot arkasına yaslandı. "Sanırım bu olayı açıklıyor..."

Odada bir an sessizlik oldu. Herkes koltuğunda kendini beğenmiş bir şekilde oturmuş, bıyığını buran küçük adama bakıyordu. Müfettişin yüz ifadesine şaşkınlık hâkimdi, Dr. Stillingfleet kaşlarını çatmış düşünüyordu, Cornworthy, Poirot'yu anlamsız bakışlarla süzüyordu. Bayan Farley şaşkınlık içinde etrafa bakıyor, Miss Joanna Farley'in gözlerinden ise merak fışkırıyordu.

Sessizliği bozan Bayan Farley oldu.

"Sizi anlayamıyorum, Mösyö Poirot," dedi. Sesi oldukça tersti. "Düş..."

"Evet," dedi Poirot. "Bu düş çok önemliydi."

Bayan Farley irkildi.

"Şimdiye dek hiç doğaüstü şeylere inanmamıştım... ama şimdi... her gece, tekrar tekrar olanların aynen tekrarlandığı bir düş görmek..."

"Bu olağanüstü bir durum," dedi Stillingfleet. "Sıra dışı! Eğer bize bunu anlatan sizin gibi sözüne güvenilir biri olmasaydı Mösyö Poirot ve eğer siz bunu ilk ağızdan dinlememiş olsaydınız..." Derin bir soluk alıp, heyecanını bastırdı ve yeniden mesleğine yakışır bir soğukkanlılıkla ekledi. "Çok özür dilerim Bayan Farley. Eğer bu öyküyü anlatan Bay Farley'in kendisi olmasaydı..."

"Kesinlikle," dedi Poirot. Yarı kapalı gözleri birden açılmıştı. Yemyeşil parlıyorlardı. "Eğer Benedict Farley, bana anlatmamış olsaydı..."

Bir an susarak, boş bakışlarla kendisini süzenlere baktı.

"Biliyor musunuz, o akşam kendi kendime bir türlü açıklayamadığım bazı şeyler vardı. Birincisi benden neden ısrarla mektubu yanımda getirmem istenmişti?"

"Kimlik belirlemek için," diye belirtti Cornworthy.

"Hayır, hayır sevgili genç adam. Özellikle de böyle düşününce bu çok anlamsız. Bunun çok daha önemli bir nedeni olmalıydı. Çünkü Bay Farley'in isteği yalnızca geldiğimde bu mektubu göstermem değildi, buradan ayrılırken de özellikle burada bırakmamı istedi. Ama her nedense onu imha da etmedi. Bugün öğleden sonra kâğıtlarının arasında bulundu. Peki, ama mektubu neden saklamıştı?"

Joanna Farley söze karıştı. "Eğer başına bir şey gelirse bu tuhaf düşle ilgili gerçeklerin bilinmesini istiyordu."

Poirot takdirle başını salladı.

"Çok zekisiniz matmazel. Öyle olmalı... mektubumu saklamasının tek nedeni... ancak bu olabilir! Bay Farley öldüğü

takdirde bu tuhaf düş öyküsü ortaya çıkmalıydı. Düş çok önemliydi. Bu düş matmazel, anahtar oydu!"

Poirot, "Şimdi de ikinci önemli noktaya gelelim," diyerek konuşmaya devam etti. "Bu öyküyü dinledikten hemen sonra Bay Farley'den bana söz konusu masa ve tabancayı göstermesini istedim. Bunu yapacakmış gibi yerinden doğruldu, ama sonra birden vazgeçip oturdu, yapmayı reddetti. Neden bu isteğimi geri çevirmiş olabilir?"

Bu kez kimsenin verecek yanıtı yoktu.

"Aynı soruyu bir kez de farklı olarak sormak istiyorum. Bitişik odada Bay Farley'in benim görmemi istemediği ne olabilirdi!"

Hâlâ sessizlik hâkimdi.

"Evet," dedi Poirot. "Bu yanıtlanması oldukça güç bir soru. Ama yine de bir nedeni olmalı... Bay Farley'in beni sekreterinin odasında kabul etmesinin ve kendi odasına götürmeyi açıktan açığa reddetmesinin bir nedeni olmalıydı. O odada benim görmemi göze alamayacağı bir şey olmalıydı."

"Evet, şimdi de o akşamki üçüncü tuhaf, kendime açıklamakta zorlandığım olaya gelelim. Bay Farley benden, yanından ayrılacağım sırada bana gönderilen mektubu iade etmemi istedi. Ona yanlışlıkla çamaşırhanemin bana gönderdiği bir özür mektubunu verdim. Mektuba bakıp yanına bıraktı. Tam evden çıkmadan önce yaptığım hatanın farkına vardım ve... hatamı düzelttim. Ardından da evden ayrıldım... itiraf etmeliyim ki... gerçekten afallamıştım. Bütün bu olanlar... özellikle de bu son durum... bana çok tuhaf gelmişti."

Etrafındakileri teker teker süzdü.

"Anlamadınız mı?"

Stillingfleet, "Çamaşırhanenin bu konuyla ne ilgisi olduğunu gerçekten de anlayamadım, Mösyö Poirot," dedi.

"Çamaşırhane çok önemliydi," dedi Poirot. "Orada sürekli gömleklerimin yakasını mahveden çamaşırcı kadın belki de ilk kez işe yarar bir şey yaptı. Hiç şüphesiz sizler de durumu anlıyorsunuz...her şey apaçık ortada. Bay Farley geri verdiğim mektuba baktı... bir bakış bile onun bunun yanlış mektup olduğunu anlamasına yeterli olmalıydı... ama fark etmedi. Neden? Çünkü iyi göremiyordu.

Müfettiş Barnett ilgiyle sordu. "Gözlüğü yok muydu?"

Hercule Poirot gülümsedi. "Evet," dedi. "Gözlüğü takılıydı. Zaten olayı böylesine ilginç duruma getiren de bu!"

Öne doğru eğildi.

"Bay Farley'in düşü çok önemliydi. Bakın, o düşünde intihar ettiğini görüyordu. Ve bir süre sonra da gerçekten intihar etti. Odasında yalnızdı, yanı başında bulundu tabancası ve bu süre içinde odaya girip çıkan da olmadı. Peki, bu ne anlama geliyor? Bunun tek anlamı ölümünün intihar olduğu. Bu durumda tek mantıklı açıklama da bu."

Stillingfleet, "Evet," dedi.

Hercule Poirot başını salladı.

"Tam aksine. Bu bir cinayetti. İlginç, çok zekice planlanmış ve soğukkanlılıkla gerçekleştirilmiş bir cinayet!"

Yeniden öne doğru eğildi. Parmaklarıyla masaya vuruyor, gözleri yemyeşil parlıyordu.

"Bay Farley o akşam odasına girmeme neden izin vermedi? Orada görmemi istemeyeceği ne olabilirdi? Bence dostlar, orada olan... Benedict Farley'in kendisiydi."

Karşısında boş gözlerle şaşkınlık içinde kendisini süzenlere gülümsedi.

"Evet, evet, söylediklerim asla saçma değil. Kendisiyle konuştuğum Bay Farley, neden iki mektup arasındaki farkı hemen anlayamamıştı? Çünkü mes amis, o görme kusuru olmayan, sağlıklı

büyük numaralı gözlük takma durumunda kalmış biriydi. Normal bir insana büyük numaralı bir gözlük takarsanız körden farksız olur. Öyle değil mi, doktor?"

Stillingfleet mırıldandı. "Evet öyle... elbette."

"Nedense Bay Farley ile konuşurken hep karşımda bir şarlatan, rol yapan bir aktör, bir sahtekâr olduğu hissine kapılmıştım. Önce sahneye bir göz atalım... yarı karanlık oda, koltukta oturan kişiyi gölgeleyen, doğruca gelen konuğa yöneltilmiş yeşil abajurlu parlak masa lambası. Bu durumda görebildiğim neydi... ünlü yamalı robdöşambr, gaga burun (makyözlerin kullandığı burun macunuyla yapılmış) bir tutam beyaz saç, gözleri kapatan kalın, mercekten farksız gözlükler. Peki, Bay Farley'in bu düşü gördüğünün kanıtı neydi? Yalnızca bana anlatılan öykü ve Bayan Farley'in tanıklığı. Peki, Benedict Farley'in çalışma masasının çekmecesinde tabanca bulundurduğunun kanıtı var mıydı? Yine bana anlatılan öykü ve Bayan Farley'in tanıklığı. Bu sahtekârlığı iki kişi birlikte planladılar... Bayan Farley ve Hugo Cornworthy. Cornworthy, bana mektubu yazdı, uşağa talimatları verdi, görünüşte sinemaya gitmek için evden ayrıldı, ama hemen muhtemelen anahtarıyla kapıyı açarak

geri döndü, odasına girdi, kıyafet değiştirdi ve Benedict Farley rolü oynadı."

"Şimdi de bugün öğleden sonraya gelelim. Bay Cornworthy' nin beklediği fırsat kendiliğinden ortaya çıktı. Merdiven sahanlığında Benedict Farley'in odasına girip çıkan olmadığına yemin edebilecek iki tanık vardı. Cornworthy trafik gürültüsünün çok yüksek olduğu bir anı bekledi. Sonra penceresinden dışarı sarktı ve bitişik odadaki masadan aldığı maşayla diğer odanın penceresine bir şey uzattı. Benedict Farley pencereye geldi. Cornworthy maşayı geriye çekti ve tam da kamyonların geçtiği ve Farley'in dışarı sarktığı anda yanında hazır bulundurduğu tabancasıyla onu vurdu. Hemen karşıda kör bir duvar olduğunu unutmayın. Dolayısıyla cinayete tanıklık edecek kimse yoktu. Cornworthy yaklaşık yarım saat kadar bekledi, sonra belgeleri toparladı, bunların altına maşa ve tabancayı sakladı, sonra da sahanlığa çıkarak diğer odaya girdi. Maşayı masanın üzerine bıraktı, tabancayı ölü adamın parmaklarının arasına sıkıştırdı ve Bay Farley'in "intihar" etmiş olduğu haberiyle yeniden dışarı çıktı. Bana yazılan mektubun bulunmasını ve benim bu inanılmaz öyküyle buraya gelmemi sağladı... Bay Farley'in kendi ağzından dinlemiş olduğum öyküyle... onun gördüğü olağanüstü düşün etkisiyle kendini intihar baskısı altında hissettiği savıyla! Bu durumda bazı saf, her şeye inanan tipler bunun bir hipnotize olayı olduğuna inanacaklardı... ama asıl büyük çoğunluk hiç şüphesiz tabancayı tutan elin Benedict Farley'in kendisi olduğunu ve intihar ettiğini kabullenecekti.

Hercule Poirot'nun bakışları dul kadının yüzüne yöneldi... ve mutlulukla, bu yüzdeki perişanlığı, çaresizliği, dehşeti... kadının yüzünün bembeyaz olduğunu gördü,

"Ve tabii yakın zamanda," diye tamamladı sözlerini yumuşak bir tonda. "Mutlu sona ulaşılmış olacaktı. Çeyrek milyon sterlin ve tek bir kalp gibi çarpan iki kalbin birleşmesi..."

Dr. Stillingfleet ve Hercule Poirot, Northway Konağı'nın etrafında yürüyorlardı. Sağ taraflarında fabrikanın yüksek duvarı, sollarındaysa Benedict Farley ve Hugo Cornworthy'nin çalışma odasının pencereleri vardı. Hercule Poirot durdu ve yerden küçük siyah bir nesne aldı... doldurulmuş siyah bir kedi!

"Voilâ!" dedi keyifle. "İşte Hugo Cornworthy'nin maşayla Farley'in penceresine uzattığı buydu. Farley'in kedilerden nefret ettiğini anımsıyorsunuz değil mi? Bu durumda pencereye koşması son derece doğaldı."

"Peki, ama Cornworthy neden bunu aşağı attıktan sonra buraya gelip almadı ki?"

"Nasıl yapabilirdi ki? Bunu yapması şüphe uyandırabilirdi. Üstelik bu nesnenin burada bulunması hiçbir şey ifade etmez ki? Bulan ne düşünecekti... tabii ki küçük bir çocuğun buralarda dolaştığını ve oyuncağını düşürdüğünü."

"Evet," dedi Stillingfleet iç çekerek. "Normal bir insan büyük olasılıkla böyle düşünürdü. Ama Hercule Poirot değil! Biliyor musun ihtiyar dostum, son ana kadar senin psikolojik telkinle gerçekleşmiş, doğaüstü bir cinayet açıklaması yapacağını düşünmüştüm. Bahse girerim o ikisi de böyle düşünmüşlerdi. Şu Bayan Farley, ne kötü bir kadınmış! Tanrım nasıl kendini kaybetti? Eğer kadın isteri krizine yakalanmayıp tırnaklarıyla adamın üzerine atılmamış olsa Cornworthy belki de bu işin içinden sıyrılmanın yolunu bulacaktı. Adamı, kadının elinden tam zamanında kurtardım."

Bir an sustuktan sonra ekledi. "Aslında kızdan çok hoşlandım. Cesur, dayanıklı ve zeki. Korkarım eğer onunla ilgilenecek olursam servet avcısı olarak?..."

"Geç bile kaldın dostum. İyi bir koca adayı var bile. Babasının ölümü ona mutluluğun yolunu açtı."

"Aslına bakılırsa o huysuz, kaba ebeveyninden kurtulmak için geçerli ve oldukça iyi gerekçelere sahipti."

"Gerekçe ve fırsat, her zaman yeterli değildir," dedi Poirot. "İnsanda suç işleyebilecek bir karakter yapısı da olması gerekir."

"Düşünüyorum da siz bir cinayet işleseniz Poirot?" dedi Stillingfleet. "Bahse girerim, yağdan kıl çeker gibi bu işten sıyrılırdınız. Aslında bu sizin için çok fazla basit olurdu... yani demek istediğim kesinlikle sportmence olmazdı."

"İşte bu," dedi Poirot. "Tipik bir İngiliz düşüncesi!"

Sarı Süsen[3]

Hercule Poirot ayaklarını duvarın dibine konulmuş elektrikli ısıtıcıya doğru azattı. Düzen tutkusu olan bir kişi olarak kırmızı korlaşmış elektrik çubuklarının sıralı görüntüsünden hoşnutluk duyuyordu.

Kendi kendine, kömür alevi, diye düşündü. Her zaman için şekilsiz ve rastgeledir. Hiçbir zaman bir ölçüsü, simetrisi olamaz. O sırada telefon çaldı. Poirot ayağa kalkarak saate göz attı. On bire geliyordu. Akşamın bu geç saatinde arayanın kim olduğunu merak ediyordu. Tabii yanlış numara da olabilirdi.

'Ama elbette," diye mırıldandı kendi kendine muzipçe gülümseyerek. "Bu taşradaki evinin kütüphanesinde, eline alacalı bir orkide sıkıştırılmış, göğsüne herhangi bir yemek kitabından yırtılmış bir sayfa iliştirilmiş bir halde ölü bulunan, milyoner bir gazete sahibinin yakınlarından biri de olabilir."

Hayal gücünün genişliğinden duyduğu hoşnutlukla ahizeyi kaldırdı. Telefonda kısık, heyecanlı bir kadın sesi duyuldu... sesinden kadının acil olarak yardımcı ihtiyacı olduğu anlaşılıyordu.

"Hercule Poirot ile mi konuşuyorum? Hercule Poirot?”

"Evet, bayan benim. Hercule Poirot karşınızda."

"Mösyö Poirot... hemen gelebilir misiniz? Ne olur... hemen şimdi... tehlikedeyim... çok büyük bir tehlike... bunu biliyorum..."

Poirot ciddiyetle sordu.

"Kimsiniz? Nereden arıyorsunuz?"

Ses bir fısıltı halini aldıysa da ısrarcı, yalvaran bir tonda daha da artmıştı.

'Hemen... bu bir ölüm kalım meselesi... Jardin des Cygnes...*(Leylekler Bahçesi)* acil...çok acil... sarı süsenlerin olduğu masa..."

Kısa bir sessizlik oldu... tuhaf bir iç çekiş... boğuk bir soluk... ve hat kesildi.

Hercule Poirot ahizeyi yerine koydu. Şaşırdığı yüzünden anlaşılıyordu. Dişlerinin arasından mırıldandı.

"Bu ilginç bir durum!"

Jardin des Cygnes'e vardığında garson şişko Luigi tarafından hemen girişte büyük coşkuyla karşılandı.

"Buena sera, Mösyö Poirot. Masa istiyordunuz... değil mi?"

"Hayır, hayır, sevgili Luigi. Bir dostumu arıyorum. Belki de henüz gelmemişlerdir, ama... ben yine de etrafa bir göz atabilir miyim... Ah, bir bakalım, şey şu köşedeki sarı süsenli masa... eğer çok özel değilse diğer masaların hepsine pembe laleler konulmuşken özellikle o masaya neden süsen konulduğunu sorabilir miyim?"

Luigi çökük omuzlarını silkti.

"Talimat, monsenyör. Özel bir sipariş! Hiç şüphesiz oraya gelecek bayanlardan birinin en sevdiği çiçek bu! Bu masa Bay Barton Russell için... zengin bir Amerikalı o."

"Hıımm, bayanların nelerden hoşlandıklarını bilmek gerekir, değil mi Luigi?"

"Aynen monsenyörün dediği gibi."

"Bu arada o masada bir tanığım var. Oraya gidip konuşayım."

Poirot dikkatle birkaç çiftin dans ettiği pistin yanından geçip söz konusu masaya doğru ilerledi. Masa altı kişilik hazırlanmıştı, ama o anda yalnızca bir kişi vardı. Şampanya içen, düşünceli, karamsar bir genç adam.

Bu kesinlikle Poirot'nun orada görmeyi umut ettiği kişi değildi. Tony Chapell'in bulunduğu bir toplulukla tehlike ve melodram düşüncesinin bağdaştırılabilmesi neredeyse imkânsızdı.

Poirot kibar bir şekilde masanın başında durdu.

"Ah inanamıyorum, bu, evet bu, dostum Anthony Chapell'den başkası olamaz?"

Genç adam, "Tanrım, bu ne sürpriz. Poirot, seni ihtiyar Kurt!" diye haykırdı. "Bu arada Anthony değil, Tony, dostlarım için ben hep yalnızca Tony olmuşumdur."

Bir sandalye çekti.

"Gelin, yanıma oturun. Cinayetlerden bahsedelim. Hatta daha da ileri gidip cinayetler şerefine kadeh kaldıralım." Boş kadehlerden birine şampanya doldurdu. "Buraya, bu dans, müzik ve eğlence tapmağına sizi sürükleyen neden ne, sevgili Poirot? Etrafta ceset filan da yok, maalesef size uygun bir tane sunmamız da olanaksız."

Poirot şampanyasından bir yudum aldı.

"Çok neşeli görünüyorsunuz, mon cher."

"Neşeli mi... Tam aksine çok dertliyim... öylesine mutsuzum ki! Çalan melodiyi anımsıyor musunuz? Tanıdınız mı?"

Poirot dikkatle dinledi.

"Seni terk eden sevgilinle ilgili bir durum mu?"

Genç adam, "Hiç de fena bir tahmin değil," dedi. "Ama bu kez yanlış. Hiçbir şey insanı aşk kadar üzemez. Şu anda çalan parçanın adı bu."

"Aha?"

Tony Chapell üzüntüyle, "En sevdiğim şarkı, bizim şarkımız," dedi. "En sevdiğim gece kulübü, en sevdiğim orkestra... ve sevdiğim kız burada, ama bir başkasıyla dans ediyor."

"Kederin nedeni bu mu?"

"Kesinlikle öyle. Bakın, anlatayım, Pauline ve ben, nasıl diyeyim, tartıştık. Daha doğrusu yüz sözcükten doksan beşini o söyledi, bense yalnızca beş sözcük. Onlar da şunlardı: 'Ama sevgilim... bırak da açıklayayım.' "Bunun ardından o yine kendi doksan beşine başladı ve bir adım bile yol alamadık." Ve Tony hüzünle, "Ben, ben," diye ekledi. "Kendimi zehirlemek, ölmek istiyorum."

Poirot mırıldandı. "Pauline mi?"

"Pauline Weatherby. Barton Russell'ın baldızı. Genç, sevimli ve oldukça zengin bir kız. Bu akşam burada Barton Russell bir parti veriyor. Onu tanıyorsunuz değil mi? Büyük bir iş adamı, sinekkaydı tıraşlı bir Amerikalı. Kişilik sahibi, enerjik, oturaklı biri. Karısı Pauline'in kız kardeşi."

"Bu partiye başka kim katılıyor?"

"Birazdan müzik durunca onunla tanışırsınız. Lola Valdez, Metropol'deki yeni Amerikan şovunun yıldız dansçısı ve de Stephen Carter. Carter'ı tanıyorsunuz değil mi? Diplomat. Gizemli bir tip. Diplomatik çevrelerde, 'Sessiz Stephen,' diye tanınıyor. Hani şu

hep, 'Açıklamaya yetkim yok, falan filan," diyen tiplerden. Neyse, işte geliyorlar."

Poirot ayağa kalktı. Sırasıyla Barton Russell, Stephen Carter, esmer, siyah saçlı çekici bir kadın olan Senyora Lola Valdez ve çok genç, sarışın, buğday başağını andıran gözleri olan Pauline ile tanıştırıldı.

Barton Russell, "Demek ünlü Hercule Poirot sizsiniz?" dedi. "Sizinle tanışmak ne büyük bir onur benim için! Gerçekten sizi tanıdığıma çok memnun oldum. Bize katılmaz mısınız? Buyurun oturun. Tabii eğer..."

Tony Chapell söze karıştı.

"Sanırım burada bir cesetle randevusu var, yoksa peşinde olduğunuz yasalardan kaçan bir finansçı veya Borrioboolagah racasının paha biçilmez yakutu mu?"

"Ah sevgili dostum, neden benim de işe biraz ara vermiş olabileceğimi düşünmüyorsun? Yani ben de biraz eğlenmek istemiş olamaz mıyım?"

"Bilmem ki belki de burada Carter ile randevulaştınız. Birleşmiş Milletler zor durumda. Çalınan planların acilen bulunmaları gerekiyor ya da yarın savaş ilan edilecek, filan."

Pauline Weatherby birden genç adamın sözünü keserek, "Hep böyle saçmalaman şart mı Tony," dedi.

"Çok affedersin, Pauline."

Tony Chapell derin bir sessizliğe büründü.

"Ne kadar sertsiniz matmazel."

"Sürekli olarak aptalı oynayan insanlardan nefret ediyorum."

"Çok dikkatli davranmam gerektiğini anlıyorum. Yalnızca ciddi konular hakkında fikrimi açıklamaya özen göstermeliyim."

"Oh hayır, Mösyö Poirot. Sizi kastetmemiştim." Pauline samimiyetle gülümseyerek dedektife döndü. "Siz ufak ayrıntılardan önemli sonuçlar çıkaran bir tür Sherlock Holmes'sünüz değil mi?"

"Ah sonuca varmak... bu gerçek yaşamda her zaman o kadar da kolay değildir. Ama denememi isterseniz, bir deneyelim. Sarı süsenler örneğin, bunlar en sevdiğiniz çiçekler, değil mi?"

"Kesinlikle yanlış, Mösyö Poirot. Lilium ve gülü her zaman yeğlerim."

Poirot iç geçirdi.

"Yanıldım. Bir daha deneyeyim. Bu akşam, kısa bir süre önce, birini telefonla aradınız."

Pauline güldü ve ellerini çırptı.

"Doğru."

"Buraya gelmenizden hemen sonraydı, değil mi?"

"Yine doğru. Kapıdan içeri girdikten sonra telefon ettim."

"Ah... bu iyi. Ama bu masaya geldiniz, sonra telefon ettiniz, değil mi?"

"Hayır içeri girmeden önce."

"Kesinlikle kötü bir tahmindi."

"Oh hayır, bence çok iyiydiniz. Bunu yani telefon ettiğimi nasıl bilebildiniz?"

"Bu matmazel, önemli bir dedektiflik sırrı. Peki matmazel, telefon ettiğiniz şahsın adı... P ya da H ile başlıyor olabilir mi?"

Pauline güldü.

"Kesinlikle yanlış. Göndermeye fırsat bulamadığım bazı çok önemli mektuplarımı postaya vermesi için hizmetçimi aradım. Onun adıysa Louise."

"Kafam karıştı. Gerçekten de çok tuhaf bu."

O sırada müzik yeniden başladı.

Tony, "Dans etmeye ne dersin Pauline?" diye sordu.

"Şimdilik dans etmek istemiyorum Tony."

Tony kalabalığa dönerek, "Görüyorsunuz ne korkunç bir durumda olduğumu, değil mi?" dedi.

Poirot hemen yanında oturan Güney Amerikalı kıza dönerek, "Senyora," dedi. "Maalesef sizi dansa davet etmeye cesaretim yok. Bizim dans ettiğimiz günler çok gerilerde kaldı."

Lola Valdez gülümsedi.

"Ah ne diyorsunuz? Siz henüz çok gençsiniz. Saçlarınız, tam siyah."

Poirot hafifçe irkildi.

O sırada Russell üzerine basarak, "Pauline," dedi. "Enişten ve hamin olarak senden zor da olsa benimle piste gelmeni istiyorum. Bu bir vals ve vals benim yapabildiğim tek dans."

"Neden olmasın ki Barton, haydi piste."

"Çok naziksin Pauline, mükemmelsin."

Birlikte uzaklaştılar. Tony sandalyesini geriye doğru itti. Sonra da Stephen Carter'a döndü.

"Konuşmaktan hoşlanıyorsunuz değil mi, Carter? Hoş sohbetlerinizle partiye renk katmaktan?"

"Gerçekten de Chapell ne demek istediğini hiç anlayamıyorum."

"Ah anlamıyor musun... sahi anlamıyor musun?" Tony, onun taklidini yaptı.

"Sevgili dostum."

"İç dostum, iç, madem konuşmuyorsun, bari iç!"

"Hayır, teşekkürler."

"O zaman senin yerine de ben içerim."

Stephen Carter omuzlarını silkti.

"Çok affedersin, burada bulunan bir tanıdığımla bir şey konuşmam gerekiyor. Birlikte Eton'da okuduğum bir dostumla."

Stephen Carter ayağa kalktı ve birkaç masa öteye gitti.

Tony sinir içinde, "Tüm bu Etonluları daha doğmadan bir kaşık suda boğmak gerek," diye mırıldandı.

Bu arada Hercule Poirot halen yanındaki esmer güzeliyle konuşma çabasındaydı.

"Acaba matmazelin en sevdiği çiçeğin ne olduğunu sorabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Ah, bunu neden bilmek istiyorsunuz?"

Lola cin gibi, atik bir kadındı.

"Matmazel, eğer bir bayana çiçek yollayacak olursam bunun onun hoşlandığı çiçek olmasına dikkat ederim."

"Siz gerçekten de çok nazik, Mösyö Poirot. Size söyleyecek ben... Büyük kırmızı karanfil... ya da koyu kırmızı gül... bayılıyor ben."

"Muhteşem... evet muhteşem! Demek sarı süsenlerden hoşlanmıyorsunuz?"

"Sarı çiçekler mi... hayır... benim yapıma uygun değil."

"Çok doğru... Matmazel acaba bugün buraya geldikten sonra bir arkadaşınızı telefonla aradınız mı?"

"Ben mi? Arkadaşıma telefon mu? Hayır. Bu ne merak, bu ne anlamsız bir soru!"

"Öyle ama ben meraklı bir insanım, matmazel."

"Bundan eminim." Siyah gözlerini kırpıştırdı. "Ve de çok tehlikeli bir adam."

"Hayır, hayır, asla tehlikeli değil bayan, aksine tehlike söz konusuysa... yararlı olabilecek biri. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Lola kıkırdadı. Beyaz dişlerini gösterdi.

"Hayır, hayır," dedi gülerek. "Çok tehlikeli siz."

Hercule Poirot iç çekti.

"Anlayamadığınızı görüyorum. Bütün bunlar çok tuhaf."

Tony birden içinde bulunduğu derin dalgınlıktan sıyrılarak sordu.

"Lola, benimle piste biraz hoplayıp, zıplamaya ne dersin? Haydi gel."

"Memnuniyetle... Mösyö Poirot'nun buna cesareti olmadığına göre."

Tony kolunu esmer kadının omzuna atıp, yanından geçerken Poirot'ya fısıldadı.

"Bu arada sen de olması olası cinayetleri düşünebilirsin, koca kurt."

Poirot mırıldandı. "Bu söylediğin çok anlamlı. Evet, çok anlamlı..."

Bir iki dakika kadar durup, düşündükten sonra parmağını kaldırarak Luigi'yi yanına çağırdı. Luigi hemen geniş yüzünde tipik bir İtalyan coşkusuyla yanına koştu.

Poirot, "Dostum," dedi. "Biraz bilgiye ihtiyacım var, Luigi."

"Her zaman emrinizdeyim, monsenyör."

"Bu masada oturanlardan kaçının bu akşam telefonu kullandıklarını bilmem gerekiyor."

"Bunu size söyleyebilirim monsenyör. O genç bayan, hani şu beyaz elbiseli, buraya gelir gelmez bir yere telefon etti. Sonra da pardösüsünü teslim etmeye vestiyere gitti. O arada diğer bayan da vestiyerden gelip telefon kulübesine girdi."

"Demek senyora da telefon edenler arasında. Bu lokantanın içine girmesinden önce miydi?"

"Evet monsenyör."

"Başka biri?"

"Hayır monsenyör."

"Hepsi bu kadar Luigi, bu beni çok düşündürüyor."

"Gerçekten mi monsenyör."

"Gerçekten. Bu akşamın her akşamdan çok daha fazla beynimi çalıştırmam ve atik olmam gereken bir akşam olduğunun farkındayım. Bir şey olacak Luigi ve ben bunun ne olduğunu kestiremiyorum."

"Yapabileceğim bir şey varsa monsenyör..."

Poirot bir işaret yaptı. Luigi fark ettirmeden uzaklaştı. Stephen Carter masaya dönüyordu.

"Baş başa bırakıldık, Bay Carter," dedi Poirot.

"O... evet... doğru."

"Bay Barton Russell'ı iyi tanır mısınız?"

"Evet, uzunca bir süredir tanırım."

"Baldızı Miss Weatherby çok çekici bir genç kız."

"Evet, hoş bir kız."

"Onu da iyi tanır mısınız?"

"Biraz."

Poirot şakacı bir havada, "Evet, tabii, biraz, biraz," dedi. Carter gözlerini ona dikti. Bu arada müzik durmuş, diğerleri de masaya dönmüşlerdi. Barton Russell garsona, "Hemen bir şişe şampanya daha," dedi. Sonra kadehini kaldırdı.

"Dostlarım, biraz buraya, bana bakın. Benimle kadeh kaldırmanızı istiyorum. Gerçeği söylemek gerekirse bugün burada bu daveti vermemin arkasında belirli bir amaç vardı. Sizin de gördüğünüz gibi altı kişilik bir masa ayırttım. Buna karşın biz aslında yalnızca beş kişiyiz. Bir kişilik yer boş kaldı. Tuhaf bir rastlantı sonucu burada Hercule Poirot ile karşılaştık ve onu da bu kutlamada bize katılmaya davet ettim.

"Bunun ne kadar hoş bir rastlantı olduğunu asla bilemezsiniz. O boş koltuk bir bayana... anısına bu partinin düzenlendiği bir bayana ait... Iris'e... tam dört yıl önce bu tarihte ölen sevgili eşime."

Masanın etrafında huzursuz bir kıpırdanma oldu. Duyarsız yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmayan Barton Russell kadehini kaldırdı.

"Sizden benimle onun anısına kadeh kaldırmanızı istiyorum, Iris'in anısına."

Poirot hemen, "iris mi?" diye atıldı.

Çiçeklere baktı. Barton Russell, onun bakışlarını hemen fark etti, nazikçe başını salladı. Masanın etrafında mırıldanmalar oldu.

"Iris... iris..."

Herkes şaşırmış ve huzursuz olmuş görünüyordu. Barton Russell aynı ağır, monoton Amerikan tonlamasıyla konuşmaya devam etti, sözcükler ağzından teker teker zorlukla dökülür gibiydi.

"Onun ölüm yıldönümünü bu şekilde... ünlü bir restoranda gece partisi vererek, anmak sizlere tuhaf görünmüş olabilir. Ama bunun bir nedeni var... evet, bunun için bir nedenim var. Mösyö Poirot'nun şerefine bunu açıklayacağım."

Başını Poirot'ya çevirdi.

"Dört yıl önce bu akşam, Mösyö Poirot, New York'ta bir gece partisi verilmişti. O partiye karım ve ben, o sıralar Washington'daki büyükelçilikte görevli olan Bay Stephen Carter, birkaç haftalığına konuk olarak bizde kalan Bay Anthony Chapell ve o sıralar New York'u dansıyla büyüleyen Senyora Valdez katılmıştık. O sıralar küçük Pauline..." Hafifçe genç kızın omzuna vurdu, "...henüz on altı

yaşındaydı, ama bu gece partisine özel bir sürpriz olarak katılmıştı. O günü anımsıyorsun, değil mi Pauline?"

"Anımsıyorum... evet." Genç kızın sesi hafifçe titriyordu.

"O gece bir trajedi gerçekleşti, Mösyö Poirot. Davul sesleri arasında kabare başladı. Işıklar söndürüldü... yalnızca pistin ortasını aydınlatan spotlar yanıyordu. Gösterinin ardından ışıklar yandığında ise karımın başının masanın üzerine düşmüş olduğunu gördük. Ölmüştü... kaskatıydı. Şarap kadehinde kalan içkisinin içinde potasyum siyanür bulundu, zehrin kalan kısmı da çantasındaydı."

Poirot, "İntihar mı etmişti?" diye sordu.

"Resmi soruşturmada varılan sonuç buydu... Bu beni yıktı, Mösyö Poirot. Polisin görüşü bu yöndeydi, aksini düşündürecek bir neden bulunamadı, bütün bulgular öyle olduğunu gösteriyordu. Sonuçta onların kararını kabul etmek zorunda kaldım."

Birden yumruğunu masaya indirdi.

"Ama tatmin olmamıştım... Hayır, tam dört yıldır düşünüyorum, kuruyorum... ve bir türlü tatmin olamıyorum: Iris'in intihar ettiğine inanamıyorum. Onun öldürüldüğünü sanıyorum, Mösyö Poirot... hem de şu anda bu masada olanlardan biri tarafından."

"Buraya baksana sen..."

Tony Chapell ayağa fırladı.

Russell, "Sakin ol Tony," dedi. "Henüz sözümü bitirmedim. Bunu aramızdan biri yaptı... bundan eminim. Ve biri karanlıktan yararlanıp, yarım kalan paketi de onun çantasının içine sokuşturdu. Bunu kimin yaptığını bildiğimi sanıyorum. Evet, sanırım gerçeği biliyorum..."

Lola sert bir sesle haykırdı.

"Deli sen... çıldırmış... kim ona zarar vermek istemiş ki? Evet, sen deli. Ben burada daha fazla duracak..."

Birden sustu. Davullar çalmaya başlamıştı.

Barton Russell, "Kabare," dedi. "Gösterinin ardından konuşmaya devam ederiz. Hepiniz olduğunuz yerde kalın. Şimdi gidip orkestraya bir şey söylemem gerekiyor. Ufak bir ayarlama daha."

Ayağa kalktı ve masadan ayrıldı.

"Olağanüstü bir durum," diyen Carter da fikrini açıkladı. "Adam çıldırmış."

Lola, "Evet, deli o," dedi.

Işıklar azaltıldı.

Tony, "Buradan gitmeyi çok isterdim," dedi.

"Oh hayır," diyen Lola haşin bir sen tonuyla konuşuyordu. Sonra birden sesi mırıltı halini aldı. "Aman Tanrım... Tanrım!..."

Poirot fısıldadı.

"Ne oldu matmazel?"

Lola fısıldayarak yanıt verdi.

"Bu korkunç. Aynen o gece..."

Çevreden, "Şişt, şişt," sesleri duyuldu.

Poirot sesini iyice alçalttı.

"Kulağınıza bir şey söyleyeceğim," diyerek hafifçe Pauline'in omzuna vurdu... "Her şey iyi olacak, güvenin bana," diye

başlayarak bir şeyler fısıldadı.

Lola tam o anda haykırdı.

"Tanrım, duyuyor musunuz?"

"Ne oldu senyora?"

"Bu aynı melodi... o akşam New York'ta çalan melodi. Bunu Barton Russell ayarladı. Bundan hoşlanmadım."

"Cesaret... cesaret... "

Yeniden biri sessiz olmaları için uyardı.

O sırada genç bir kız pistin ortasına geldi, iri gözlü, göz alacak kadar beyaz dişli simsiyah tenli bir kadındı bu. Kısık, boğuk bir sesle şarkısını söylemeye başladı. İnsanı derinden etkileyen bir sesti bu.

Seni unuttum .

Asla düşünmüyorum

Yürüyüşünü

Adım atışını

Söylediklerini

Seni unuttum

Asla seni düşünmüyorum

Bugün kesin olarak

Söyleyemem bile Gözlerin gri mi

Yoksa mavi mi olduğunu

Seni unuttum

Asla düşünmüyorum

Seni düşünmeyi Bıraktım

Sana söylüyorum artık

Seni düşünmüyorum bile...

Seni... seni... seni

Bu hüzünlü melodinin derin boğuk zenci sesiyle bütünleşmesi seyirciler üstünde çok güçlü bir etki yaratmıştı. Adeta hipnotize olmuş... büyülenmişlerdi. Garsonlar bile aynı durumdaydılar. Salondakilerin tüm dikkati şarkıcının üzerinde toplanmıştı, melodiden yayılan derin duygusallıkla kendilerinden geçmişlerdi. Bir garson süsenli masanın etrafında dolaşarak, kadehleri doldurup yavaşça, "Şampanya," diye fısıldadıysa da konukların gözleri pistteki tek ışıkta... kulaklarıysa ataları Afrika'dan gelen siyahi kadının derin boğuk sesiyle söylediği melodideydi:

Seni unuttum

Asla düşünmüyorum

Ah bu yalan

Seni düşünüyorum, düşüneceğim, düşüneceğim

Ta ki ölene dek...

Birden büyük bir alkış koptu. Işıklar açıldı. Barton Russell geri döndü ve koltuğuna yerleşti.

Tony, "Muhteşem, bu kız harika," diye haykırdı.

Ancak sözleri Lola'nın tiz çığlığıyla bölündü.

"Bakın... bakın..."

Ve hepsi o anda aynı şeyi gördüler... Pauline Weatherby'nin masanın üzerine yığılışını.

Lola bağırdı.

"Öldü... aynen iris gibi... Iris'in New York'taki ölümü gibi!"

Poirot koltuğundan fırladı, eliyle diğerlerine sakin olmalarını işaret etti. Masaya yığılmış bedene doğru eğildi, bir elini kaldırdı ve nabzını kontrol etti.

Yüzü bembeyaz ve asıktı. Diğerleri soluklarını tutmuş ona bakıyorlardı. Donup kalmışlardı.

Poirot yavaşça başını salladı.

"Evet, ölmüş... la pauvre petite. Üstelik ben yanında otururken. Ah! Ama bu kez katil kaçamayacak."

Barton Russell sapsarı bir yüzle mırıldandı.

"Aynen iris gibi... Bir şey gördü... Pauline bu akşam bir şey gördü... Ama emin değildi... bana emin olmadığını söyledi... Polis çağırmalıyız... Aman Tanrım, zavallı Pauline."

O anda Poirot, "Kadehi nerede?" diye sordu. Kadehi burnuna götürerek kokladı. "Evet, siyanür kokusunu alabiliyorum. Acı badem kokusu... aynı yöntem, aynı zehir..."

Pauline'in çantasını aldı.

"Çantasına bakalım."

Barton Russell haykırdı.

"Bunun da intihar olduğuna inanıyor olamazsınız, değil mi?"

"Biraz sabır," diyen Poirot çantayı inceledi. "Hayır, burada bir şey yok. Bakın ışıklar çok çabuk yandı, katile zaman kalmadı. Bu

yüzden zehir hâlâ adamın üzerinde olmalı."

Carter, Lola Valdez'e bakarak, "Ya da kadının," dedi.

Lola birden patladı.

"Ne demek istiyor... ne diyor sen? Onu ben mi öldürdü yani... doğru değil bu... neden böyle bir şey yapayım?"

"New York tayken Barton Russell ile ilişkin vardı. Kulağıma gelen dedikodular öyle söylüyordu. Arjantinli güzellerin kıskançlıkları dillere destandır."

"Bu yalan, katıksız bir yalan. Ayrıca ben Arjantinli de değilim. Peruluyum. Ah... lanet olsun, seni lanetliyorum. Ben..." İspanyolca konuşmaya başladı.

Poirot, "Sakin olmanızı rica ediyorum," diye bağırdı. "Şimdi konuşma sırası bende."

Russell enerjik bir sesle atıldı.

"Herkesin üstünün aranması gerekiyor."

Poirot soğukkanlılığını koruyordu.

"Hayır, hayır, buna gerek yok."

"Ne diyorsunuz, gerek yok mu? Bu ne demek?"

"Ben, Hercule Poirot, biliyorum. Olanları akıl gözümle gördüm. Ve de şimdi konuşma sırası bende: Bay Carter, bize göğüs cebinizdeki paketi gösterir misiniz?"

"Cebimde bir şey yok. Lanet olsun ne..."

"Tony dostum, lütfen yardım eder misin?"

Carter haykırdı.

"Lanet olsun..."

Anthony Carter’ın engel olmasına fırsat vermeden cebindeki küçük paketi çekip aldı.

"İşte burada Mösyö Poirot. Aynen söylediğiniz gibi."

Carter, "Bu korkunç bir yalan," diye bağırdı.

Poirot paketi alıp etiketini okudu.

"Potasyum siyanür. Olay kapanmıştır."

Barton Russell’ın sesi gür çıkıyordu.

"Carter! Bunu hep düşünmüştüm. Iris'le birbirinize âşıktınız. Seninle kaçmak istiyordu. Geleceğini gölgeleyecek bir skandalı göze alamayacağın için onu zehirledin. Bundan dolayı asılacaksın, seni iğrenç köpek!"

"Sessizlik!" Poirot'nun sesi gür ve otoriterdi. "Henüz bitirmedim. Benim, yani Hercule Poirot'nun, söyleyecekleri daha bitmedi. Dostum Tony Chapell buraya geldiğimde cinayet peşinde olduğumu söylemişti. Bu kısmen doğruydu. Kafamda cinayet vardı... ama buraya gelme nedenim cinayeti önlemekti. Ve önledim de. Katil kusursuz bir plan yapmıştı... ama Hercule Poirot ondan bir adım öndeydi. Hızlı düşünmem ve acilen bir şeyler yapmam gerekiyordu... ben de ışıklar sönerken hemen matmazelin kulağına bir şey fısıldadım. Matmazel Pauline çok zeki ve uyumlu bir kız, kendine denileni kusursuz yaptı. Neyse matmazel, lütfen kalkıp tüm olanlara rağmen ölmemiş olduğunuzu bize gösterir misiniz?"

Pauline ayağa kalktı. Anlamsız bir kahkaha attı.

"Pauline'in yeniden hayat bulması!" dedi.

"Pauline... sevgilim!"

"Tony."

"Tatlım."

"Meleğim."

Barton Russell yutkundu.

"Ben... ben anlayamıyorum..."

"Anlamanıza yardımcı olacağım, Bay Barton Russell. Planınız işlemedi."

"Planım mı?"

"Evet, planınız. Karanlık sırasında buradan uzakta olduğuna ilişkin kanıtı olan tek kişi kim, o sizsiniz. Masadan ayrılan tek kişi... yani siz, Bay Barton Russell. Ama aslında karanlıkta masaya döndünüz, elinizde şampanya şişesiyle masanın etrafında dolaştınız, kadehlere şampanya doldurdunuz, Pauline'in kadehine siyanürü koydunuz ve kadehi almak için eğilirken yarım kalan siyanür paketini de Carter'ın cebine sıkıştırdınız. Evet, herkesin dikkati başka bir yere yönelmişken, karanlıkta garson rolü oynamak kolaydır. Bu gece parti vermenizin gerçek nedeni de buydu. Bir cinayet işlemek için en güvenli yer kalabalığın ortasıdır."

"Neden... neden Pauline'i öldürmek isteyeyim ki?"

"Belki de bu bir para sorunu. Karınız, kız kardeşinin velayetini size bırakmıştı. Bunu bu gece siz kendiniz de ifade ettiniz. Pauline yirmi yaşında. Yirmi birine bastığı ya da evlendiği takdirde vekilharcı olduğunuz serveti ona devretmeniz gerekecekti. Sanırım bunu yapmanız imkânsızdı. O parayla spekülasyon yapmıştınız. Karınızı da aynı şekilde öldürdünüz mü yoksa onun intiharı size bu cinayet için fikir mi verdi, işte onu bilemiyorum Bay Barton Russell, ama emin olduğum bir şey var o da bu geceki cinayet girişiminin suçlusu

sizsiniz. Bundan ötesine, bu girişimden dolayı, cezalandırılıp cezalandırılmayacağınıza karar vermek ise artık Miss Pauline'e bağlı."

Pauline, "Hayır," dedi. "Bir kez daha gözüme görünmesin ve bu ülkeden çekip gitsin, tek isteğim bu. Skandal istemiyorum."

"Bence hemen zaman kaybetmeden gidin Bay Barton Russell, size önerim gelecekte de dikkatli olmanız."

Barton Russell ayağa kalktı, yüzü allak bullaktı.

"Cehenneme kadar yolun var, seni çokbilmiş meraklı Belçikalı züppe."

Öfke içinde yanlarından ayrıldı.

Pauline içini çekti.

"Ah Mösyö Poirot, gerçekten mükemmeldiniz."

"Siz matmazel, asıl mükemmel olan sizdiniz. Şampanyayı gizlice dökmeyi, ölü rolü oynamayı o kadar iyi başardınız ki."

Pauline ürpererek, "Uuvv," diye bağırdı. "Tüylerim diken diken oldu."

Poirot nazikçe sordu.

"Bana telefon eden sizdiniz, değil mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Endişelenmiştim... korkuyordum... ama böylesine panik olmamın nedenini bilemiyordum. Barton bu partiyi Iris'in ölümünü anmak için verdiğini söylemişti. Bunda bir art niyeti olduğunu hissediyordum, ama bana hiçbir bilgi vermediği için ne

olduğunu bilemiyordum. Öylesine tuhaf, öylesine heyecanlı görünüyordu ki korkunç bir şeylerin olabileceği duygusuna kapıldım. Ama tabii böyle bir amacının olabileceği... benden kurtulmaya çalışacağı... düşümde görsem aklıma gelmezdi."

"Peki ya sonra matmazel?"

"İnsanların sizden bahsettiklerini duymuştum. Eğer bir şekilde burada bulunmanızı sağlarsam bir ihtimal olacaklara engel olabileceğinizi düşündüm. Umudum sizin... bir yabancı olarak... eğer telefon eder de tehlikede olduğumu söylersem... ve bunun gizemli bir durum olarak görünmesini sağlarsam..."

"Yanı bir melodramla beni buraya çekmeyi düşündünüz, öyle mi? Beni asıl şaşırtan buydu. Sözcüklerinizin, nasıl diyeyim... kurgulanmış olduğu, kesinlikle ortadaydı, doğru olmadıkları anlaşılıyordu. Ama sesinizdeki korku... işte o gerçekti. Sonra buraya geldim... ve benimle bağlantı kurduğunuzu açıkça inkâr ettiniz."

"Buna mecburdum. Ayrıca bunu yapanın benim olduğumu bilmenizi de istemiyordum."

"Ah ama ben bundan kesinlikle emindim. Belki başlangıçta değil. Ama masadaki sarı süsenler hakkında yalnızca sizin ve Bay Barton Russell’ın bilgisi olabileceğini öğrenmem pek uzun sürmedi."

Pauline başıyla onayladı.

"Russell’ın masaya süsen konulması talimatını verdiğini duymuştum," dedi. "Gerek bu gerekse yalnızca beş kişi gelecek olmasına rağmen altı kişilik yer ayırtmış olması şüphelenmeme neden oldu..." Susup, dudaklarım ısırdı.

"Neden şüphelendiniz matmazel?"

Pauline yavaş yavaş yanıt verdi.

"Korkuyordum... şey... Bay Carter’ın başına bir şey geleceğinden korkuyordum."

Stephen Carter boğazını temizledi. Ağır ağır ama kararlılıkla masadan kalktı.

"Şey... hımm... şey yani... çok teşekkür ederim Mösyö Poirot. Size minnet borçluyum. Bağışlayın, ama artık buradan ayrılmam gerekiyor. Bu akşam olanlar beni gerçekten çok sarstı."

Uzaklaşan adamın arkasından bakan Pauline hışımla söylendi.

"Ondan nefret ediyorum. Hep Iris'in onun yüzünden intihar ettiğini ya da Barton'un onu bu yüzden öldürdüğünü düşündüm.

Bu öylesine korkunç..."

Poirot nazikçe, "Unutun matmazel," dedi. "Geçmişi unutun... Bırakın geçmiş geçmişte kalsın... Geleceği düşünün..." Pauline mırıldandı. "Evet... haklısınız..." Poirot, Lola Valdez'e döndü.

"Senyora, gece ilerledikçe cesaretim de arttı. Eğer sizi dansa davet etmeme..."

"Oh, elbette. Siz tam bir kurnaz tilki, Mösyö Poirot. Sizin gibi biriyle dans etmek onur..."

"Çok naziksiniz senyora."

Tony ve Pauline masada yalnız kalmışlardı. Masanın üzerinden birbirlerine doğru eğildiler. "Pauline sevgilim."

"Ah Tony! Tüm akşam boyunca öylesine iğrenç, aksi, çekilmez, öfkesi burnundan fışkıran bir insandım ki. Bilmem beni bağışlayabilecek misin?"

"Meleğim. Bak bizim şarkımız çalıyor. Haydi, dans edelim." Dans ederken birbirlerine sevgiyle gülümsüyor mırıldanıyorlardı:

Hiçbir şey aşk kadar perişan edemez

Hiçbir şey aşk kadar üzemez

Bezdiremez

Çıldırtamaz

Duygusallaştıramaz

Coşturamaz

Hiçbir şey yoktur aşk kadar

Acı veren

Hiçbir şey aşk kadar delirtemez

Hiçbir şey aşk kadar çıldırtamaz

Kışkırtamaz

İncitemez,intihara sürükleyemez

Öldürücü olamaz

Hiçbir şey aşk kadar

Hiçbir şey aşk kadar...

Noel Keki

Malzemeler:

250 gr. tereyağı tuzsuz. Bunun yaklaşık 2 çay kaşığı kadarı kalıbı yağlamak için kullanılacak. 1+1/3 fincan esmer şeker 3 yumurta

3 yemek kaşığı koyu kıvamlı mısır şurubu 2/3 fincan kabartma tozu

1 tutam tuz

1/2 çay kaşığı toz tarçın

1/2 çay kaşığı hindistancevizi yeni rendelenmiş 1 tane limon suyu 1 tane portakal suyu 1 tane rendelenmiş portakal kabuğu 1 tane rendelenmiş limon kabuğu

4 bardak ekmek kırıntısı

1 + 1/3 fincan sarı kuru üzüm

1 + 1/3 fincan çekirdeksiz kuru üzüm

1 + 1/3 fincan kuşüzümü

3 fincan kurutulmuş mürdüm eriği

1/3 fincan karışık narenciye, kabuğu kıyılmış

50 gr. badem, kabuğu soyulmuş ve ince kıyılmış

1 tatlı kaşığı zencefil tozu

250 gr. un

250 gr. karışık, meyve kabuğu şekerlemesi 1 tatlı kaşığı rendelenmiş muskat 1 kadeh şarap brandy ya da rom 500 ml. Süt

Yapılışı:

Büyükçe (en az üç litre alacak şekilde olsun) ateşe dayanıklı bir kâseyi yağlayın. Kuru üzümleri, meyveleri ve bademleri içine doğrayın. Un ve baharatları birlikte eleyin. Yağı şekerle köpürtün. Yumurtaları çırpın. Bütün malzemeyi karıştırarak sıkıca kapatın, içine su doldurduğunuz bir başka tencerenin içine oturtup harlı ateşte altı-yedi saat kaynatın. Su azaldıkça ilave etmeyi unutmayın ve arada sırada karıştırın. Ayrıca kaynayan suyun, kekin içine girmemesine dikkat edin. Kâseyi sudan çıkarın, temiz, kuru bir bezle üzerini kapatın, soğuyunca buzdolabına koyun ve kullanacağınız güne kadar bekletin.

Servis yapmadan bir buçuk saat önce, pişirirken kullandığınız yöntem gibi, içi su dolu bir tencereye, kekin üzerine su gelmeyecek şekilde oturtup (üzerini yağlı kâğıt kaplayabilirsiniz) bir saat kadar kaynatın.

Küçük bir cezvede yarım fincan kadar brandy ya da romu ısıtın. Kekinizin üzerine yayın.

SON

{1} Üzerine brandy ya da rom dökülerek yakıldıktan sonra sofraya getirilen geleneksel Noel keki.

{2} Noel zamanlarında evlerde kapı çerçevelerine ve yüksek yerlere asılan parlak yaprakları ve böğürtlen benzeri topları olan, kutsal sayılan bitkiler. Noel zamanında altından geçenlerin öpüştüklerinde o yıl içinde evleneceklerine inanılır. Paganizmde aşk, doğurganlık ve bolluk sembolüdür.)

{3} Süsen çiçeği, güzel kokan soğanlı, mor, beyaz, sarı gibi renkleri olan zambağı andıran bir bitki.